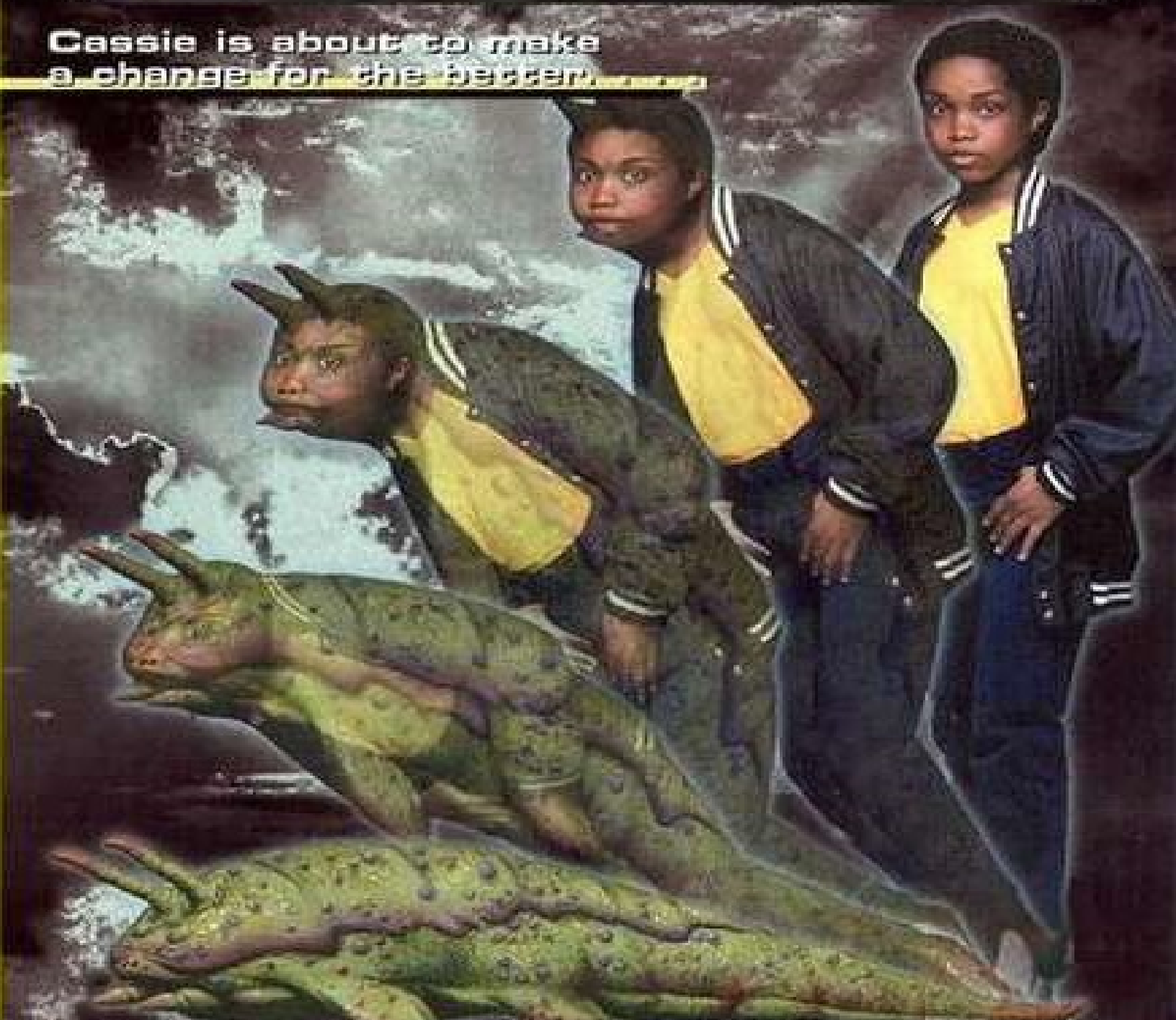

ANIMORPHS

Cassie is about to make
a change for the better.

The Sickness

K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Những Con Bệnh Yamphut

Series Animorphs Phần 29

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 28</u>
<u>NHỮNG CON BỆNH YAMPHUT</u>
<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>
<u>CHƯƠNG 28</u>

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 28

TẬP 28: BÍ MẬT HỢP CHẤT 71

1. Người kể chuyện:

Ax.

2. Nội dung:

Erek thông báo rằng Visser Ba cho mua một phòng thí nghiệm và một cơ sở đóng hộp, nhưng với mục đích gì thì Erek không tài nào dò thám được. Hội Animorph quyết định phải thâm nhập vào trong hai cơ sở này để tìm hiểu thông tin. Các bạn trẻ biến thành tinh tinh để lọt vô trong phòng thí nghiệm. Không tìm thấy thông tin gì hữu ích, do đó Tobias và Ax biến hình thành bò thiến để thâm nhập vào trong nhà máy đóng hộp. Lọt được vào bên trong dưới lớp bò, hai chú cháu bị đẩy vào trong một căn phòng chứa những cái lồng bên trong nhốt những con người. Những người này được Visser Ba dùng làm vật thử nghiệm cho hợp chất 71 - một loại hợp chất được chế tạo nhằm tiêu diệt ý chí tự do của con người, một công cụ rất hữu ích cho bọn Yeerk trong công cuộc xâm lăng Trái Đất. Song, chính nhà khoa học của bọn Yeerk cũng phải thừa nhận rằng nghiên cứu của hắn ta đã thất bại thảm hại. Không có bất cứ loại biệt dược nào có thể hủy diệt được ý chí tự do của con người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tinh tinh

Marco: Tinh tinh

Rachel: Tinh tinh

Cassie: Tinh tinh

Tobias: Tinh tinh, Bò thiến

Ax: Tinh tinh, Bò đực, Bò thiến.

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Tinh tinh, Ruồi, Hổ Sibêri.

Marco: Tinh tinh, Ruồi, Khỉ đột.

Rachel: Tinh tinh, Ruồi, Gấu xám.

Cassie: Tinh tinh, Ruồi, Sói.

Tobias: Tinh tinh, Bò thiến.

Ax: Tinh tinh, Bò đực, Bò thiến.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Ước gì tôi có thể nói với bạn họ tên đầy đủ của mình. Vì như thế nghĩa là tôi là một cô bé bình thường và đáng yêu. Nhưng cả hai thứ đó, tôi chẳng có gì cả. Không đáng yêu. Cũng chẳng bình thường.

Không sao, đám bạn tôi nghĩ rằng tôi đáng yêu. Marco lúc nào cũng gọi tôi là cô nhỏ ôm ấp cây cối. Mà thậm chí dù tôi thực sự không có ôm cây, nhưng tôi vẫn cứ quan tâm đến chúng. Chính điều đó làm cho tôi trở nên đáng yêu, đúng không nào?

Một con bé quan tâm đến cây cối có thể không là gì nhưng đáng yêu thì là cái chắc rồi, trừ phi con bé đó đã dùng hàm răng trần trụi của mình xé toạc cổ họng của một sinh vật sống. Vậy thì, tôi còn có gì đây?

Tôi, trong lốt sói, đắm mình trong cuộc chiến. Bảy tên Hork-Bajir chơi lại sáu đứa tui tôi. Jake ra lệnh rút lui. Và không biết là ngay trước hay ngay sau khi cậu ấy hạ lệnh, tôi đã giật bay cổ họng của tên Hork-Bajir đang đánh nhau với mình.

Tôi hy vọng là việc đó xảy ra trước khi hiệu lệnh được ban hành. Tôi hy vọng tôi đã không lao vào giết chóc một khi tôi có thể chỉ việc rút chạy. Nhưng tôi cũng không dám chắc nữa.

Bởi vậy tôi nghĩ mình không đủ tư chất để trở thành một cô gái đáng yêu. Mà, theo mạch kể của tôi, hẳn bạn chắc cũng đã thấy tôi cũng chẳng xứng đáng là một cô gái bình thường.

Tôi xin tường thuật ngắn gọn lại nha: Một hoàng tử người Andalite tên Elfangor đã ban tặng cho tôi và bốn người bạn quyền năng hóa thú. Ông biết rằng mình sắp chết và không muốn để Trái Đất không có khả năng phòng vệ chống lại sự xâm lược của bọn Yeerk.

Ông cho tui tôi coi một chiếc hộp màu xanh. Năm bàn tay tui tôi ấn vào hộp, thế là tui tôi thay đổi.

Chiếc hộp biến hình này đã từng bị thất lạc một thời gian. Giờ thì nó đã trở về với tui tôi rồi. Đã có một lần, tui tôi dùng nó để tạo thêm một Người hóa thú, bổ sung vào nhóm. Rồi tui tôi buộc phải khai trừ thành viên mới đó. Từ sau vụ ấy, chiếc hộp xanh đã được tui tôi giấu biến đi.

Kể từ cái đêm ở công trường xây dựng bỏ hoang, kể từ cái vụ biến đổi đó, năm đứa tui tôi, sau có thêm em trai của Elfangor, đã cùng nhau chiến đấu chống lại bọn Yeerk.

Yeerk là loài kí sinh. Một tên Yeerk xâm nhập vào một vật chủ qua đường lỗ tai, ép mỏng cơ thể hẳn trong bộ não vật chủ và kiểm soát hoàn toàn sinh vật này. Ngay cả việc gãi ngứa, sinh vật vật chủ cũng không thể làm được trừ khi tên Yeerk muốn. Tui tôi gọi người bị kiểm soát như thế là Kẻ Mượn Xác.

Bạn cần phải tâm niệm rằng Yeerk là một lũ quỷ sứ theo đúng nghĩa của nó. Nhưng để tôi mô tả cho bạn biết bọn Yeerk trông như thế nào khi không có vật chủ nhen. Về cơ bản, Yeerk là những con sên màu xám, không có tay chân, không có mắt và không có cả tai nữa.

Nếu một tên Yeerk muốn được tự do, tự do di chuyển một cách thực sự, tự do ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới xung quanh chúng, tự do nghe nhạc hay thậm chí là âm thanh của mưa rơi trên lá cây, nếu hẳn muốn, hẳn buộc phải có vật chủ. Nếu một tên Yeerk muốn được tự do, hẳn

buộc phải biến một sinh vật sống khác trở thành nô lệ.

Chẳng phải là một lựa chọn dễ dàng gì, đúng không?

Tôi cũng có chút kinh nghiệm về những chọn lựa khó khăn. Tôi đã tạo ra cho mình cả đồng những chọn lựa đó kể từ khi trở thành một Animorph. Và một trong những sự chọn lựa khó khăn nhất ấy là tôi có thực sự muốn trở thành Người hóa thú chút nào không. Bởi vì tôi biết rằng khi mà - nếu - tất cả mọi chuyện kết thúc, có thể đã quá trễ để tôi trở lại thành một cô gái đáng yêu hay bình thường một lần nữa.

Đấy, tôi đã nói rồi mà, tôi có biết chút ít về những chọn lựa khó khăn mà.

"Nè Cassie, tới phiên bồ chọn đó. Nếu phải tới một hòn đảo hoang thì bồ muốn mang ai theo cùng - Baby Spice hay là Marco?" Rachel léo nhéo hỏi khi tôi và nhỏ ngồi bên bàn ăn trưa như thường lệ.

"Hả?" Tôi chẳng biết phải trả lời ra sao.

"À, trò chơi *Đảo Hoang* í mà," Rachel giải thích. "Bồ chọn ra hai người hay gây phiền toái nhất, sau đó bồ chọn ra một người sẽ cùng bồ tới đảo hoang."

Tôi đưa mắt dọc suốt một lượt khắp căn-tin tìm Marco. Cậu ấy đang ngồi cùng với Jake bên cửa sổ.

"Marco không..." tôi mở lời.

Bỗng Rachel túm lấy cánh tay tôi. "Suýt! Nghe Allison với Brittany nói gì kìa," nhỏ thì thào.

Tôi lúi húi ya-ua từ trong ba lô ra, cố dỏng tai lên mà làm bộ như không hề nghe lỏm. Allison và Brittany đang ngồi cách tôi một quãng ngắn.

"Có lẽ mình sẽ mời ảnh khiêu vũ," Allison nhỏ nhẹ nói.

Rachel muốn tôi nghe điều vô bổ đó ư? Nhỏ này thiệt...

"Làm đi," Brittany khích lệ. "Jake khá bảnh bao đấy."

Chờ đã. Nhỏ nhắc tới Jake hả? Jake bạn tôi hay là Jake bá vợ nào đó?

Tôi liếc muốn rách con mắt về phía Allison và Brittany. Cả hai đang dăm dăm nhìn Jake. Phải Jake - thủ lãnh hội Animorphs, Jake-của-tôi ấy.

Giờ chắc hẳn là bạn đang hình dung rằng hai đứa tôi đang tay trong tay dung dăng dung dẻ đi dạo quanh trường, có khi lại còn đang hôn nhau ở cạnh tủ đồ cá nhân trước giờ vào lớp nữa chứ gì. Không hề nha. Những hình ảnh đó chỉ là ao ước trong lòng mà thôi. Tụi tôi mới chỉ hôn nhau đúng có một lần duy nhất[1], cho dù tôi rất muốn chuyện đó xảy ra thêm lần nữa.

Nhưng hầu hết mọi người ở trường hổng ai có lấy được một manh mối gì cho thấy tụi tôi cặp bồ với nhau. Hiển nhiên phải là như thế rồi.

"Ê Allison. Nghe cho thủng này."

Allison nhìn lên và Rachel chầm chậm lắc đầu "Hừm. Đừng có tơ tưởng đến chuyện đó nữa nhe. Jake kết với Cassie đó."

Mặt tôi chín lựng lên khi Brittany và Allison cùng quay lại dòm tôi soi mói. Tôi đâu có đẹp lộng lẫy như Rachel - thậm chí trông còn ngố nữa là khác trong những bộ đồ jean lác mắt. Tối ngày tôi chúm mũi vào việc phụ giúp ba chăm lo các con thú trong Dưỡng đường Thú Hoang, nào là chim muông, nào là thú vật bị thương mà ba tôi mang từ ngoài về Dưỡng đường. Nhưng những chuyện đó không khiến Jake bận tâm. Tôi biết Jake nghĩ về tôi như thế nào.

Allison nguẩy cái bờm tóc đuôi ngựa ngoắt qua vai. "Đâu có vẻ gì là Cassie và Jake kết nhau," nhỏ nói với Rachel. "Ảnh ngồi tuốt đằng kia, còn con nhỏ này ngồi một cục ở đây. Đảảả, đảảả. Hai đầu phòng rõ ràng."

"Ừa," Brittany hòa theo. "Jake đã mời nó nhảy chưa?"

Hai đứa nó thậm chí còn chẳng thèm hỏi tôi lấy một câu cứ như không có tôi đang ngồi sờ sờ ra đó vậy. Dù sao tôi cũng quen với chuyện bị ngó lơ rồi, chứ không như Rachel: nhỏ tựa như một cây đèn pin đi tới đâu là rọi sáng nơi đó lóe chói.

"Nhảy á? Đương nhiên là mời rồi." Rachel không vừa.

Nói đoạn nhỏ đứng phắt lên, một tay vớ hũ ya-ua tôi đang ăn dở, tay kia túm luôn cái ba lô của tôi. "Này, Allison, Brittany, tụi này, Cassie và tui ra đây. Đẳng đây. Đẳng đây."

Rachel hùng dũng đi ngang qua căn-tin, tới chỗ Marco và Jake. Tôi chẳng còn cách nào hơn là phải lú lú bước theo nhỏ.

"Bồ với ông anh họ của tui khiến tui lộn tiết lên nè," Rachel cảm rằm mà không quay đầu lại. "Ông có gan đối mặt với cái chết một cách ngon lành vậy mà lại không thể mở mồm mời một đứa con gái khiêu vũ. Bồ cũng chẳng hay hóm gì hơn."

"Mình á? Mình phải làm gì nào?" Tôi phản đối.

"Hừ. Ngay cả con nhỏ Allison đầu rỗng mà còn biết phải làm gì," Rachel nhăm nhắng nói rồi ngồi phịch xuống cạnh Marco. Nhỏ đặt hũ ya-ua của tôi kế bên Jake. Tôi đành lú quíu ngồi xuống chỗ ấy.

"Jake, trong buổi khiêu vũ toàn trường tối thứ Năm này, anh phải nhảy với Cassie đó." Rachel nói.

Jake vội nuốt chửng cọng mì macaroni và miếng bít tết. Marco phát cái đét lên lưng cậu ấy.

"Hà hà, Rachel! Vậy là bồ cũng đang cần một mối hẹn chứ gì?" Marco giở giọng trêu chọc. "Để tui ráng thu xếp cái lịch hẹn đặc nghet của tui..."

"Coi kìa! Có một con heo đang bay!" Rachel hét tướng lên. Rồi, "Ôi, xin lỗi nha, mình... bé cái lằm. Mới phút rồi, mình cứ tưởng mình nhìn thấy một con heo bay chớ. Hóa ra hồng phải. Nè, chừng nào mấy con heo bay được thì tui mới đi chơi với bồ nha!"

Jake đã định thần lại. Mặt cậu ấy đỏ lựng lên. Tôi đợi cậu ấy đánh chính lại với họ vụ tui sẽ không nhảy. Tôi đã nghĩ cậu ấy sẽ nói tối hôm đó tui sẽ theo dõi bọn Yeerk hoặc đại loại như vậy. Nhưng Jake chỉ mỉm cười với tôi. "Ừm... tui mình cũng phải có một buổi tối vui vẻ và bình thường chứ."

"Ô trời," Marco rên rầm.

"Gì vậy?"

"Cứ mỗi lần tui mình tính chuyện vui vẻ và bình thường là y như rằng, thể nào cũng phải đương đầu với một điều kinh khủng, dựng tóc gáy cho mà coi." Marco nói. "Chưa có trật lần nào cả."

CHƯƠNG 2

Buổi khiêu vũ toàn trường.

Âm nhạc diếc tai. Khoai tây chiên, kem ly cốc tai bày ê hề. Ánh đèn lò mờ, sàn nhảy trang hoàng chẳng theo trường phái nào. Các thầy cô đứng lơ phơ tán gẫu bên ngoài phòng giáo viên.

Lũ học trò co cụm lại thành từng đám, trai ra trai, gái ra gái, nhưng những ánh mắt tới tập đá qua đá lại.

Hồng phải chốn của tôi, thiệt đó. Rachel ép tôi phải mặc váy xòe. Nhỏ lôi tôi đi mua sắm, tút cho tôi như con búp bê Barbie của nhỏ í.

Tôi mang một đôi giày mà chưa bao giờ mang qua. Thậm chí tôi còn trang điểm nữa - một điều tôi chưa bao giờ từng làm. Có lẽ trong bộ dạng này tôi là con nhỏ kệt cỡ nhất trong số những người kệt cỡ...

"Ax-ngố, có người 'địa' bồ kìa." Marco tru tréo.

Tôi không ngạc nhiên tại sao Ax lại gây sự chú ý dữ vậy. Ảnh đẹp trai đến nao lòng luôn.

"Hổng phải. Cô nàng đang nhìn mình chớ bộ," Tobias xí phần. Miệng nói cứng vậy thôi, chứ mắt cậu ấy vẫn liếc trộm Rachel xem nhỏ phản ứng thế nào.

"À há. Thế thì khi tiệc tan bồ cứ dẫn cô ta về thăm cái đồng cỏ của bồ đi," Rachel chanh chua đáp, lườm Tobias một cái.

Tobias cười lớn. "Nè, gà con cũng trở nên hung dữ khi mọc lông đấy, cưng à." Cậu ấy lại cười. "Xin lỗi nha. Tối qua, Ax coi phim *Austin Powers*[2] trên TV đó."

Tôi nhìn qua Allison. Marco đúng. Nhỏ đang tia Ax. Tôi đoán nhỏ đang tính nếu không thể có được Jake, nhỏ sẽ đi chơi với anh chàng đẹp trai mới này.

Không phải Tobias hổng đẹp trai. Chưa kể cậu ấy còn là anh chàng mới toe nữa chớ. Hồi còn là người, Tobias học ở trường tại tôi một thời gian, chuyển đi, rồi lại chuyển về. Ấy là chuyện trước khi cậu ấy bị mắc kẹt trong lồng điều hâu đuôi đỏ của mình.

Hình như chẳng ai nhận ra Tobias nữa. Nhưng giờ thì cậu ấy đã hoàn toàn khác với đứa trẻ từng là mục tiêu trêu chọc của lũ đầu gấu hồi đó. Bộ dạng cậu ấy không còn phát ra hàm ý tôi-bất-lực-hãy-đến-và-bắt-nạt-tôi-đi chút nào nữa. Một phần là do cuộc sống khắc nghiệt trong lồng điều hâu đuôi đỏ, ngay cả những lúc trời quang mây tạnh cũng đầy rẫy hiểm nguy; phần nữa là do cậu ấy dường như đã quên mất cách biểu cảm bằng gương mặt. Mỉm cười mỗi khi thấy vui vẻ hạnh phúc không còn là phản ứng tự nhiên của Tobias nữa, bởi vì, điều hâu đầu có biết cười. Bây giờ mọi người đều nghĩ Tobias là một người lạ, có gương mặt cứng đờ mà ngay cả khi cười phá lên cũng không hẳn là cười nữa...

"'Địa' tôi? Nghĩa là sao?" Ax ngây ngô hỏi.

"Nghĩa là, con nhỏ đằng kia đang phát sốt lên vì diện mạo của bồ," Marco giải trình. "Nó muốn cơ thể của bồ đó."

Ax trở mặt lên, vẻ sợ sệt. "Cơ... thể... tôi? Cơ thể, cơ thể, cccơơ th... thểểể?"

Bình thường Ax không có miệng. Trong hình dạng người, với một cái miệng, Ax trở nên... không bình thường.

"Con nhỏ cứ nhấp nhồm hoài," Marco vẫn gheo Ax. "Nếu muốn tổng khứ nó đi bồ chứ việc rống âm lên vài lần "ccơơ ththểể, ccơơ ththểể"

"Cccơơ-thểểể. Ccơơ-thểểể," Ax nói, vẫn tiếp tục rống lên cái âm thanh quái đản.

Dĩ nhiên nếu Allison mà biết trông Ax thực sự như thế nào, nhỏ sẽ gào thét và bỏ chạy mất dép cho coi.

Cơ thể Andalite của Ax rất kì lạ. Kì lạ, tuyệt đẹp và cũng đáng sợ nữa. Thử hình dung xem nha: một cơ thể giống hươu, lông màu xanh ánh nâu vàng, một cái đuôi bò cạp khổng lồ, một cặp tay nhỏ xíu, một cái đầu giống người nhưng không có miệng, và có thêm hai cái nhãn cầu tổ chẳng đong đưa trên hai cái cuống.

Allison mon men đến ngay trước mặt Ax, cười cười và nguẩy cái đuôi tóc đỏ một vòng. "Chào. Bạn có muốn nhảy không?" Allison mời.

Ax gật đầu. "Tôi rất muốn kéo lê đôi móng guốc nhân tạo của mình theo tiếng nhạc cùng với bạn. Nhưng bạn không có được cơ thể của tôi đâu. Cơ thểểể..."

Allison quay ngoắt đi. "À. Ồ. Bạn biết đấy? Hình như bạn mình đang gọi," nhỏ nói, rồi quay ngoắt người bỏ đi một nước.

Tôi phá ra cười ngặt nghẽo. Hổng thể nín cười được. Biểu hiện trên gương mặt của Allison –

"Cơơ thểểể," Ax nhắc lại. "Cái lưỡi tôi cứ thập thò khi phát âm từ này. "Cơơ thểểể. A, thức ăn. Ở đây có món muối, mỡ và đường ngon tuyệt hảo không?"

Ax cũng thích dùng miệng để ăn. Một phạm vi nguy hiểm.

Thỉnh thoảng, khi quan sát Ax trải nghiệm vị giác, tôi nhận thấy mình đang nghĩ đến bọn Yeerk. Khi chúng chui vào trong bộ não của vật chủ, chúng cũng sẽ mê đắm với hàng ngàn cảm xúc mới mẻ.

Tôi khó có thể đóng khung tâm trí mình quanh những gì đúng như cảm nhận phải có. Tôi quá suy diễn, nên tôi buộc phải thu hẹp suy nghĩ của mình lại vì chính bản thân mình. Tôi sẽ chọn lấy một thứ, một màu sắc chẳng hạn, rồi tôi sẽ nhắm mắt lại và cố hình dung rằng tôi chưa bao giờ thấy bất cứ màu nào giống vậy.

Khi tôi mở mắt ra chuỗi màu sắc xung quanh sẽ khiến tôi thấy chóng mặt. Màu sắc chỉ là một phần của thị lực. Ấy thế mà thị lực chỉ là một trong những giác quan mới lạ mà tụi Yeerk được trải nghiệm khi ở trong vật chủ.

Tôi không hề kể với đám bạn những suy tư của tôi. Chẳng đứa nào trong tụi nó có hứng thú với việc nghĩ xem khi cư ngụ trong cơ thể vật chủ, một tên Yeerk có thể tìm thấy những niềm vui gì. Ấy, tôi không có trách cứ gì tụi nó đâu à nha.

Bọn Yeerk là kẻ thù. Tụi tôi sẽ dễ dàng hành động hơn nếu coi chúng như lũ quỷ. Một lũ quỷ theo đúng nghĩa đen của nó.

Tôi lắc đầu và tự nhủ, một bữa tiệc khiêu vũ không phải là lúc dành cho ba cái triết lý này. Đặc biệt, đây lại là lần hẹn hò thực sự đầu tiên của tôi và Jake. Một buổi hẹn hò kéo theo một bộ đầm thực sự và khuôn mặt được trang điểm nửa chớ. Tôi trở về với cuộc hội thoại.

"Baby Spice hay Oprah?" Marco đang nói, thận trọng nhìn Rachel.

"Tại sao bồ chống lại Oprah?"

"Tên cô ta có trong danh sách "những người tui nghe nói đến quá nhiều" của tui."

"Thực tế, bồ có một danh sách vậy à?" Tobias ngờ vực hỏi.

Tôi cười. Chỉ là một cuộc đối thoại ngớ ngẩn, vu vơ bình thường. Có đôi lúc thật là vui khi được bình thường.

Jake hẳn cũng cảm thấy vậy. Mắt tụi tôi gặp nhau. "Nhảy chứ?" Jake hỏi nhỏ bên tai tôi.

"Mình nhảy dở lắm," tôi lí nhí.

"Mình cũng nhảy như khúc cây thôi," Jake bảo.

"Như một người tiều phu vừa mới đốn mất một chân của ống vậy," Marco xen vào. "Như một người tiều phu què vẫn còn một chiếc chân gỗ và -"

Jake tóm lấy cánh tay tôi, lôi ra sàn nhảy vốn là sân bóng rổ. Thế là tôi và Jake khiêu vũ với nhau.

Tôi xoay tròn trong hạnh phúc. Có thiệt là đáng ghét lắm không khi thừa nhận rằng tôi hy vọng mọi người đang dõi theo tụi tôi ha? Đặc biệt là con nhỏ Allison?

Cho dù là đáng ghét thì đó cũng là sự thật. Tôi thích cái ý tưởng mọi người biết rằng tôi, Cassie trong những chiếc quần jean lạc mốt, đang cặp bồ với Jake.

Jake mỉm cười với tôi. Cậu ấy có một nụ cười rất tuyệt, mặc dù nó lúc nào cũng có vẻ lạ lạ trên khuôn mặt cậu ấy. Chỉ vì Jake thường xuyên phải căng thẳng, phải đưa ra những quyết định sống còn cho cả đám tụi tôi. Cậu ấy phải đương đầu với những chọn lựa khó khăn hơn bất cứ chọn lựa nào của tôi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, và hai đứa tôi lại xoay thêm một vòng nữa. Liếc qua Ax, Marco, Rachel, và Tobias đang tùm tùm nhảy gần đấy, tôi hy vọng Rachel và Tobias cũng có cơ hội lần đi và khiêu vũ riêng với nhau.

Tôi cố tìm gặp ánh mắt của Rachel. Tôi nghĩ mình có thể ra dấu kêu nhỏ và Tobias không nên bỏ cả buổi tối tán dóc với Ax và Marco.

Nhưng tôi chợt thấy ánh mắt Rachel đang dán vào Ax, gương mặt nhỏ bỗng hằn lên nét kinh hoàng.

Chuyện gì không ổn chẳng? Tôi đưa mắt nhìn sang Ax và cảm thấy mặt mình cũng tối sầm lại.

Cái đầu của Ax! Một cục bướu trên đỉnh đầu Ax đang đập thùm thụp theo tiếng nhạc.

"Có chuyện rồi," tôi thì thầm với Jake.

CHƯƠNG 3

Hai đứa tôi nhảy lần qua những cặp đang quay cuồng, nghiêng ngả, cổ xán tới gần bốn đứa bạn. Marco đã cởi phăng chiếc áo sơ mi của mình ra và đang loay hoay gấp chiếc áo thành một cái khăn trùm đầu...

Phụp!

Một mắt cuống của Ax phòi ra từ cục bướt. Tôi vội đảo mắt nhìn khắp nhà thi đấu. Liệu có ai trông thấy không nhỉ? Không đâu. Mọi người còn đang mải mê nhảy, hoặc mải ngóng chờ ai đó tới mời mình nhảy, hoặc đang phân vân, cổ trấn trấn xem sẽ mời ai nhảy... Hình như chẳng có ai để mắt đến mấy đứa tôi.

Rachel giật chiếc áo ra khỏi tay Marco trùm lên đầu Ax. Khá khen cho Rachel: ngay cả trong cơn nguy cấp này mà nhỏ vẫn trùm cái áo rất thẳng thớm điệu dàng.

"Ax, sao lại hoàn hình thế kia? Ngưng lại đi." Jake nói gấp gáp.

"Hoàn hình. Cơơ-thể. Đó là một âm thanh miệng thiệt là dễ chịu. Hòòààn," Ax vừa nói vừa cười rúc ra rúc rích.

"Ảnh bị mê sảng," tôi nói, cảm thấy toàn thân mình nóng ran lên. Có gì đó ghê gớm lắm đang diễn ra rồi.

"Một cơơ thểếế khác," Ax phấn khích vừa nói vừa lắc lư.

Có tiếng lộp phộp. Rồi một mảng lông xanh nhú ra trên cổ Ax.

"Phòng thiết bị phía bên phải khán đài không có người," Jake nói. "Lại đăng mau!"

Chúng tôi quây thành một vòng tròn bao kín Ax và lính quính đi dọc theo khoảnh sân tối nhập nhoạng của nhà thi đấu, tiến tới cửa phòng thiết bị. Tôi vặn nắm cửa. Khóa rồi.

"Ra bằng cửa sổ phòng thay đồ nam đi," Marco đề nghị.

"Ở đó luôn có hai giáo viên canh chừng mà," Jake nhắc.

"Trong phòng thay đồ nữ không có đâu," Rachel bảo.

"Núp đằng sau bàn thức uống mà đi, dãy bàn đó sẽ che chắn cho tụi mình." Jake ra lệnh.

"Bồ nói không có giáo viên giám sát phòng nữ hả?" Marco gặng hỏi. "Sao bắt công vậy trời!"

Tụi tôi vặn mình len vào giữa bàn đặt thức uống và bức tường, vì đứa nào cũng mắc dùng một tay giữ lấy Ax.

"Cassie, Rachel, hai bồ đưa Ax vào nha. Hẹn gặp nhau ở bãi đậu xe." Jake nói khi tụi tôi tới phòng thay đồ nữ. Xong, cậu ta cùng Marco và Tobias quay ra lối đi chính. Tôi đẩy cửa, đúng lúc Brittany và Allison xộc ra, người xực nức mùi nước hoa Tình Yêu Bé Thơ.

"Cô ấy muốn cơ thể tôi! Cơơ! Thhếếế!" Ax hốt hoảng la như bị bóp cổ. Ảnh vùng khỏi tôi và Rachel rồi chạy bừa về hướng lối đi chính.

"Ảnh chạy về phía lão Chapman và thầy Tidwell kia," Rachel hét.

Thầy Hiệu Phó Chapman - Một kẻ Mượn xác.

Và thầy Tidwell - Thầy giáo nghiêm khắc nhất trường.

Cả đám chúng tôi hộc tốc đuổi theo. Tụi tôi bắt được Ax ngay khi lão Chapman tóm lấy cánh tay ảnh.

Chiếc khăn trùm đầu bằng áo sơ-mi của Ax đã lỏng lẻo. Chỉ cần ảnh hất đầu một cái là nó sẽ rơi tọt xuống sàn nhà. Và lão Chapman sẽ trông thấy con mắt cuống của Ax!

"Cậu ta nốc rượu say rồi hả?" Thầy Tidwell nạt nộ. "Tôi biết cậu này. Để tôi gọi điện báo cho ba mẹ cậu ta."

Trước khi lão Chapman kịp trả lời thì thầy Tidwell đã lừa Ax ra khỏi nhà thi đấu. Tụi tôi lốch thốc bám theo.

Lão Chapman chặn cả bọn lại. "Cho tới khi buổi khiêu vũ kết thúc, không trò nào được phép ra khỏi nhà thi đấu, trừ phi có sự chấp thuận của cha mẹ."

"Dạ, tụi em là bạn của bạn ấy. Tụi em biết thuốc bạn ấy cần dùng," tôi nói phét. Không thể để Ax đang nửa mê nửa tỉnh ở một mình với thầy Tidwell được.

Lão Chapman soi mói dòm tụi tôi một chập. "Hai phút thôi," lão phán và bước qua một bên. Chúng tôi phóng ào qua cửa.

Tụi tôi hành động không chút ngần ngại. Rachel và Marco đứng chặn giữa Ax và thầy Tidwell. Jake, Tobias và tôi kéo Ax chạy dọc hành lang, tới chỗ vòi nước và nhấn đầu ảnh xuống. Tụi tôi đứng tùm tùm lại với nhau cố không để thầy Tidwell không thể nhìn rõ từng đứa.

Tôi liếc thầy Tidwell thật nhanh. Rachel và Marco, sát vai nhau, đứng chắn trước mặt thầy, giữ một khoảng cách kha khá giữa thầy và Ax. Ít ra là cho đến bây giờ.

"Cậu ấy từ nơi khác tới," tôi nghe Rachel nói khi tôi quay lại với Ax. "Jake biết phải làm gì."

"Bạn ấy phải uống loại thuốc đặc biệt," tới lượt Marco hăng hái nói, "để chống lại cơn rối loạn thần kinh, động kinh hay động cái gì đó."

"Chỉ vài phút là bạn ấy lại khỏe thôi," Rachel hứa hẹn.

Tôi lại liếc mắt lần nữa về phía hai đứa nó. Thầy Tidwell không hề nhúc nhích. Ánh mắt thầy cứ chĩa thẳng về phía Ax.

Tôi cúi người xuống gần Ax và thì thầm vào tai ảnh. "Ax, bồ có thể biến hình người để về nhà hoặc ít ra là để ra khỏi đây được không?"

Ax chẳng trả lời. Đôi môi ảnh mím chặt.

"Thầy Tidwell! Có mấy đứa có bom sơ ri trong toa lét. Tụi nó tính thổi tung tất cả nắp cầu!" Marco hét lên. "Sắp có cuộc tàn sát toa lét rồi!"

Thầy Tidwell vẫn chưa chịu quay bước về phía phòng thể dục. Nhưng Rachel và Marco vẫn giữ không cho thầy tiến về phía tụi tôi. Cho tới lúc này.

Hai cái chân bung ra khỏi ngực Ax.

KỊCH! KỊCH! Những móng guốc đập vào bức tường lát gạch men phía trên vòi nước uống. LOẢNG XOẢNG. Vòi vừa và gạch rớt xuống như mưa rào, phủ đầy bình nước bằng inox.

Thầy Tidwell có lẽ chưa nhìn thấy. Nhưng hẳn là thầy đã nghe thấy.

"Thấy chưa?" Marco la bai bai. "Bom sơ ri ở khắp mọi nơi!"

Phụt. Phụt. Hai chân Ax lại thụt trở lại vào ngực.

B-ậ-p! Hai môi ảnh hé mở.

Giờ Ax đã giống như một cậu bé... "Thuốc đã có tác dụng," tôi la lớn và ném một ánh mắt tức giận về phía thầy Tidwell.

"Tụi mình phải đưa nó về nhà," Jake cố ý nói lớn, rồi hạ thấp giọng. "Mang Ax đi ngang qua thầy Tidwell nào, cầu trời ảnh chịu hợp tác cho đến khi ra ngoài."

Jake dẫn bước vào hành lang. Tobias và tôi lếch thếch theo sau, mỗi người dìu một bên Ax.

Có vẻ êm rồi. Ax không còn lảm nhảm hay hoàn hình nữa. Thầy Tidwell cũng không có ý hỏi số điện thoại cha mẹ tụi tôi.

Chỉ thêm ba bước nữa là tụi tôi sẽ tới chỗ thầy Tidwell. Thêm hai bước nữa là qua luôn.

Một. Hai.

Xììì.

Tôi không thích âm thanh đó. Không thích một tẹo nào.

Tôi nhìn sang vừa lúc cái đuôi bò cạp của Ax đâm thủng chiếc quần dài, ngoe nguẩy qua trái... và phang đánh phập vào mông thầy Tidwell.

Uych! Thầy Tidwell ngã sấp mặt xuống sàn.

CHƯƠNG 4

Tôi chạy vội đến nâng thầy Tidwell dậy.

"Dạ, thầy có sao không ạ?" Tôi lập bập hỏi. Cũng may là Ax chỉ đập vào người thầy Tidwell bằng bản mặt cái dao đuôi của ảnh mà thôi. Nếu không, đầu của thầy có khi đã rời khỏi cổ và lăn lông trên sàn rồi.

Thầy Tidwell chẳng trả lời, chỉ nắm cùi chỏ tôi kéo vật xuống, tách xa tụi bạn.

Thầy đang làm cái gì vậy ta? Thầy muốn gì ở tôi đây ta? Trong nhà thi đấu mọi người đã nhảy tới hồi bốc lửa rồi. Tôi cảm thấy từng mạch máu mình rung bần bật theo tiếng nhạc.

Tôi liếc qua vai mình. Marco và Tobias đang túm tụm quanh Ax. Jake đang giữ Rachel lại không cho nhỏ lại gần thầy Tidwell và tôi. "Đừng nói gì cả," miệng cậu ấy mấp máy.

Tôi biết Jake đang nghĩ gì. Đó cũng chính là suy nghĩ của tôi: thầy Tidwell không thể biết. Không thể. Bằng bất cứ giá nào.

"Tụi em phải giúp bạn..." tôi vừa dợm nói thì thầy Tidwell giật cho tôi ngưng lại.

"Im. Ta biết bạn mi là Andalite," thầy bảo tôi, giọng điềm tĩnh và biết chuyện.

Miệng tôi khô rang. Cổ họng tôi cũng vậy. Cứ như thể chúng đã biến thành sa mạc hết cả rồi. Tôi muốn nói với thầy rằng tôi chẳng hiểu thầy đang nói nhưng tuyệt nhiên chẳng thể thốt nên lời.

"Ta cũng biết mi là ai và mi đang làm gì, tất cả bọn mi luôn," thầy Tidwell tiếp.

Mồ hôi rịn ra nhớp nháp hai bàn tay, dưới hai cánh tay và sống lưng tôi. Cứ như thể toàn bộ lượng nước ở miệng và cổ họng tôi đã di cư hết sang đó vậy. Đã chuyển chỗ lại còn được nhân lên gấp bội nữa chớ.

Thầy Tidwell là một kẻ Bị-mượn-xác. Không còn nghi ngờ gì nữa. Và điều đó có nghĩa là ổng sẽ không thể bước chân ra khỏi đây. ổng không thể còn sống để có thể gây thương vong cho tụi tôi hay hủy diệt tụi tôi.

Tôi chuẩn bị biến hình.

Một lần nữa, tôi nghe thấy tiếng móng guốc của Ax đập vào tường. Nhưng tôi không hề rời mắt khỏi thầy Tidwell.

Nom thầy hết sức bình thường. Mái tóc thưa thớt màu nâu-xám. Bụng hơi phệ. Mang kính có gọng. Mắt xanh.

Nhưng bọn Mượn xác cũng bình thường như thế. Nom chúng chẳng có gì khác biệt. Chúng là bất cứ ai.

"Tên ta là Illim. Ta chiếm thầy Tidwell làm vật chủ nhưng ta thuộc phe Yeerk hòa hữu. Tụi ta có tin từ Aftran-942 gửi cho mi," thầy Tidwell nói nhỏ.

Tôi quay về phía Jake và ra hiệu cho cậu ta rằng tôi-ổn-cho-tôi-một-phút. Tôi cần phải nghe xem thầy Tidwell nói gì.

Thầy biết Aftran. Như vậy có thể thầy Tidwell - chính xác là Illim, tên Yeerk trong đầu thầy - cũng là một người bạn. Chính Illim đang nói. Tôi cảm thấy cơ bắp vai mình được thả lỏng một

chút.

Aftran là tên Yeerk khiến tôi thay đổi suy nghĩ của mình về bọn Yeerk. Aftran khiến tôi tin rằng Yeerk là những cá nhân riêng biệt, không có hai Yeerk nào giống nhau. Cổ buộc tôi phải chấp nhận thực tế rằng không phải mọi Yeerk đều là kẻ thù của tôi.

Vào cái đêm mà tôi xông vào và xé toạc cổ họng một tên Hork-Bajir, tôi đồng thời cũng giết luôn anh trai của Aftran. Anh của Aftran là tên Yeerk đang kiểm soát gã Hork-Bajir đó.

Aftran, trong cơ thể của Karen, một cô bé, đã từng theo dõi tôi và đã từng có ý định mang tôi đem nộp cho Visser Ba.

Một câu chuyện dài nhưng tóm lại là: Tôi cứu cổ. Cổ cứu tôi. Và sau đó Aftran đã dứt khoát quay trở về với cuộc sống của một con sên đui mù, bất lực. Cổ đã hy sinh sự tự do của mình để trả tự do lại cho Karen.

"Ccoo! Thếếế!" Ax rống tướng lên, kéo tôi ra khỏi những suy tư.

Tôi tăng hăng. "Tin tức gì?"

"Aftran đã bị đội an ninh Yeerk bắt," thầy Tidwell đáp.

"Khi nào?" Tôi hỏi dồn. "Aftran ổn chứ? Cổ đã nói gì với chúng? Tại sao anh không tìm tôi sớm hơn?"

Thầy Tidwell giơ cả hai tay lên. "Tới lúc này thì Aftran vẫn chưa bị thẩm vấn nên chưa bị thương tổn gì. Nhưng Chủ Nhật này, đích thân Visser Ba sẽ tra hỏi riêng cổ."

Bao tử tôi bỗng thất lại. Visser Ba hỏi cung đồng nghĩa với những tra tấn dã man. Tôi chắc chắn Aftran sẽ giữ kín mọi chuyện đến chừng nào mà cổ còn chịu đựng nổi. Nhưng chắc rồi cuối cùng cổ cũng đành phải tiết lộ tất cả những gì mình biết thôi.

Đó là tất cả những gì tôi biết được. Aftran đã từng ở trong đầu tôi. Cổ đã mở hết mọi ký ức của tôi. Cổ biết tất cả mọi thứ về hội Animorphs.

"Khi nào?" Tôi hỏi, hai cánh tay khoanh lại.

Tôi bắt gặp một chuyển động chớp nhoáng qua kẽ mắt. Chân của Ax thò ra khỏi ngực ảnh rồi lại thụt vào. Lặp đi lặp lại.

"Cuộc thẩm vấn sẽ bắt đầu trong vài ngày tới," thầy Tidwell trả lời. "Visser Ba đang bận tham dự một hội nghị tái bổ nhiệm trên tàu Lưỡi Rìu."

Vậy là tôi có một chút thời gian. Tôi phải ngăn việc này lại.

Đôi mắt xanh âm nước của thầy Tidwell thăm dò gương mặt tôi. "Tôi chắc bạn hiểu rằng Aftran có thể khiến phong trào Yeerk hòa bình, và cả hội các bạn bị diệt vong."

Tôi gạt đầu. "Cổ bị giam ở đâu?"

Thầy Tidwell khó nhọc nuốt nước bọt. "Ở trong vũng Yeerk chính. Chúng tôi cần các bạn giúp giải thoát cô ấy."

Vũng Yeerk. Nơi tuyệt vời cho một cuộc mai phục.

Tôi tự bảo mình phải hành động sáng suốt. Không thể tin hết những điều thầy Tidwell nói chỉ vì thầy nhắc tới tên Aftran.

"Làm sao chúng tôi biết được đây không phải là cái bẫy?" Tôi hỏi, dò la nét mặt thầy Tidwell. "Chúng tôi lấy gì để tin anh, Illim?"

"Nếu không tin tôi, các bạn sẽ bị tiêu diệt." Thầy Tidwell trả lời, liếc nhìn cánh cửa nhà thi đấu. "Nếu tôi không quay lại, Chapman sẽ tới đây để tìm các bạn. Tôi sẽ liên lạc sau. Bây giờ hãy mang người Andalite kia ra khỏi đây."

Thầy Tidwell quỳ quả trở vô sà n nháy. Tôi vội vã chạy tới chỗ Ax và đám bạn.

"Sao bồ lại để thầy Tidwell vào trong đó sau những gì ông đã thấy?" Rachel chất vấn.

"Tên Yeerk trong đầu thầy thuộc phe hòa hữu," tôi từ tốn nói.

"À, đó là kiểu hô hào của bọn chúng trước khi lúi cái thân ướt nhầy vô tai bồ đó mà," Marco

phun nước miếng phèo phèo. "Bồ điên gì mà điên dữ vậy, Cassie?"

"Tối nay thầy đã cứu chúng ta khỏi Chapman," tôi phản đối.

"Thế thì sao nào?"

"Thôi đi!" Tobias quát, hoàn toàn chẳng giống cậu Tobias thường ngày tí nào. "Tất cả những gì tui quan tâm bây giờ là phải đưa Ax về nhà."

"Đúng. Đi nào." Jake hối.

Tôi vòng tay qua vai Ax và cùng Tobias dìu ảnh ra ngoài.

Diện mạo Ax bây giờ khiến tôi thấy sợ. Tuy đã là lốt người hoàn toàn, nhưng giữa mí mắt ảnh dính bết hai cục ghèn tổ bố, xanh xanh vàng vàng làm cho mắt ảnh nhíp vào nhau. Môi ảnh lập bập tựa như đang sốt cao. Ax đang mê sảng.

"Bồ thấy sao rồi, Ax?" tôi hỏi.

"Tôi bị mêêê-sssảảng rồi!" ảnh rên rỉ.

CHƯƠNG 5

Vừa ra khỏi trường, tôi bảo được Ax hoàn hình về lại cơ thể Andalite của ảnh. Khi đã trở lại hình dạng nguyên thủy, ảnh thôi không biến hình lung tung nữa. Hú hồn.

Tobias cũng hoàn hình. Cậu ấy lượn một vòng khảo sát rồi chỉ cho tui tui nên đi đường nào để tránh đụng mặt mọi người, và chỉ chỗ giấu Ax mỗi khi tui tui có cơ bị bắt gặp. Chặt vật một hồi, rốt cuộc chúng tôi cũng mò về được Đường Thụ hoang.

"Mang ảnh tới ngăn chuồng cuối cùng," tôi bảo. "Marco, đổ đầy nước vào máng. Rachel, lấy cho ảnh cái mền ở bên cửa. Jake, vào nhà lấy cái cặp nhiệt độ ở trong phòng tắm. Lấy cái đặt vừa tai bồ í. Mình không thể dùng dụng cụ dành cho thú được. Đừng ngại ba mẹ mình. Mau lên!"

Tôi ngược lên và thấy cả ba đứa bạn đang dòm tôi lom lom. À quên, thường thường tôi đâu có bao giờ quát nạt, ra lệnh cho mọi người. Chẳng qua vì tôi biết chút đỉnh về cách chăm sóc cho thú bệnh mà thôi - dẫu Ax không phải là thú.

"Tui có cảm giác mình đang có một vai trong phim *ER*[3] vậy," Marco lầm bầm khi đi ra chỗ vòi nước. "Tui bảo đảm sắp có một Noah Wyle[4] ra tay chứ chẳng chơi."

<Mình có thể giúp được gì không?> Tobias hỏi từ trên rui nhà.

"Chỉ cần bồ canh chừng thôi," tôi trả lời.

<Được rồi,> Tobias nói.

Rachel hối hả ôm cái mền đưa cho tôi. Tôi đắp mền phủ kín lưng và vai Ax. Người ảnh vẫn run lên từng chập.

"Nào, Cassie, chung quy thì lão Tidwell đã nói gì với bồ? Hãy cho tui mình biết đi," Marco vừa hỏi vừa mở vòi nước vào máng. "Để nếu có bọn Hork-Bajir đột nhiên xô cửa xông vào thì tui còn kịp nướng bánh tiếp đãi chứ."

"Ax đang bệnh, Marco à. Chúng ta phải lo cho ảnh trước đã," tôi trả lời.

"Nếu lão Tidwell mà hó hé gì thì Ax sẽ còn tệ hơn cả bị bệnh nữa. Ảnh và tất cả tui mình sẽ đi đòi nhà ma!" Rachel la rầm. "Cassie, bồ đã nói gì với lão vậy? Lão đã nói gì với bồ?"

Tôi mặc kệ nhỏ. Rachel tức khí dùng dùng bỏ ra ngoài, cứ lui xui đi tới đi lui trước cửa khu chuồng thú.

"Có gì trực trặc với bồ vậy, Ax?" Tôi hỏi. "Có bao giờ bồ bị như thế này chưa?"

<Yamphut,> Ax lúng búng.

"Đó là cái gì?" Tôi hỏi.

Tôi cần Ax bảo tôi phải làm gì để chạy chữa cho ảnh. Ba mẹ tôi đều là bác sĩ thú y. Chúng tôi có cả một thư viện với đủ loại sách y khoa, nhưng sẽ không thể tìm thấy từ trong những cuốn sách đó phương pháp chăm sóc và chữa trị cho người ngoài hành tinh đâu."

"Nào nào, Ax," tôi giục hơi gần giọng. "Yamphut là gì?"

<Nó là...> Giọng truyền của ảnh bật đi.

<Chú Ax ơi, tỉnh lại đi mà,> Tobias la như muốn khóc.

"Để mình ráng cho ảnh một miếng nước," tôi bảo. "Giúp mình nhúng móng guốc của ảnh vào máng nào. Xong chưa Marco?"

Marco vặn vòi nước lại và bưng máng lại chỗ tôi. Chúng tôi nhẹ nhàng nâng móng guốc của Ax nhúng vào máng. Hơi thở của Ax nghe khọt khẹt. Ảnh tựa mạnh thân mình vào tôi trong khi khó nhọc hút nước. "Đủ rồi," tôi nói khi móng guốc ảnh lơ lửng chìm xuống đáy máng. Rachel chụp lấy một chiếc mền khác, quăng vào cho Marco lau khô chân Ax. Tôi rẽ vào sát hơn, đề phòng Ax lại loạng choạng nữa.

"Được rồi đó Ax, hãy ráng tập trung và nói cho mình biết Yamphut là gì đi," tôi nói thật chậm và thật rõ ràng.

<Một căn bệnh,> Ax trả lời. <Các tác nhân gây bệnh tích tụ lại trong tuyến Tria của tôi...>

Jake ủa trở lại Dưỡng đường. "Nè, nhiệt kế nè." Cậu ấy ấn cái nhiệt kế vào tay đã kỳ cọ sạch sẽ - theo kiểu y tá trong bệnh viện - của tôi rồi ngồi bệt xuống, tựa lưng vào ngăn chuồng. Tôi nhét nhiệt kế vào tai Ax và chờ. Khi nó kêu bip bip, tôi rút ra đọc. "Chín mươi lăm độ năm[5]," tôi thông báo cho tụi bạn.

"Chắc chắn là cậu ấy bị sốt rồi," Rachel nói.

"Có thể," tôi nói với Rachel. "Nhưng cũng không biết nữa, vì tụi mình không biết thân nhiệt bình thường của người Andalite là bao nhiêu cả?"

"Ax? Nói cho tụi mình biết đi," Rachel giục.

<Chín mươi mốt độ ba,> Ax thều thào. <Theo thang đo độ của các bạn,> ảnh nói thêm.

"Ax à, đó là thang đo độ của tất cả mọi người, hổng phải của tụi tui," Marco bắt đầu nổi nóng. Thế rồi, cậu ấy ngưng lại.

Trên thân nhiệt bình thường bốn độ. Tôi không thích chuyện này tí nào. Dẫu biết vài phương pháp hạ sốt, nhưng tôi không biết chúng có hiệu nghiệm trên cơ thể Andalite hay không. Ngộ nhớ tôi làm ảnh trầm trọng hơn thì sao?

"Giải thích cho tụi mình về tuyến Tria đi," tôi nài nỉ.

<Tuyến Tria giữ không cho các mầm bệnh lan ra khắp cơ thể...> Ax trả lời.

<Thế là tốt, đúng không?> Tobias hỏi.

Nghe thật tuyệt. Có thể cơ thể Ax sẽ tự lành bệnh.

<Nhưng nếu nó bể thì tệ kinh khủng. Các tác nhân gây bệnh sẽ bung ra...> Ax nói, giọng tắc nghẹn.

"Tụi mình phải làm thế nào để ngăn nó dừng bể?" Jake hỏi.

Ax đưa cả bốn mắt nhìn tôi đoạn cầm tay tôi và bóp yếu ớt. Da ảnh lạnh toát, lấp dấp mồ hôi.

<Bạn phải cắt bỏ nó đi. Nếu không, tôi sẽ chết,> Ax thì thào. Cặp mắt chính của ảnh nhắm nghiền lại. Mắt cuống sụp xuống. <Khi nhiệt độ trở về bình thường... phải cắt tuyến Tria đi... Nếu không... mầm bệnh sẽ giết...>

"Được rồi, được rồi. Thế tuyến Tria nằm ở đâu?" Tôi hỏi.

<Mệt quá.>

"Mình biết bồ mệt. Và bồ có thể đi ngủ liền bây giờ. Nhưng trước hết nói cho mình biết

tuyến Tria nằm ở đâu đã," tôi khẳng định. "Nói đi, Ax!"

<Trong đầu tôi,> Ax đáp.

Tôi cảm thấy máu huyết dồn hết lên mặt mình. Bất giác tôi quay qua Jake. Cậu ấy đang nhìn Ax đau đáu như thể không tin những gì tai mình vừa nghe.

Im lặng bao trùm.

"Tôi không phải là bác sĩ phẫu thuật não," cuối cùng Marco thốt lên. "Nhưng theo tôi hiểu thì tui mình sẽ phải mổ não ngay tại đây."

CHƯƠNG 6

Phẫu thuật não. Sẽ là máu me, là dao mổ và là những mô mạch li ti. Chẳng biết tui tôi có làm nổi điều đó hay không. Nhưng nếu không làm thì Ax sẽ chết mất.

"Tôi mình ra đằng kia đi," tôi bảo. "Để cho Ax nghỉ ngơi."

Tôi đang nói thật. Nhưng ngoài ra tôi cũng không muốn Ax nghe thấy những gì tui tôi phản ứng vì hoảng hốt, vì ngỡ ngàng, những phản ứng mà tôi biết chúng sắp sửa nổ ra.

"Ý hay đó," Jake nói. Cậu ấy nhồm dậy và đi băng qua Dưỡng đường. Marco và Rachel lật đật theo sau.

Tôi chậm rãi rút tay mình khỏi tay Ax. Những ngón tay tôi ướt đầm mồ hôi của anh. "Mình sẽ trở lại ngay," tôi thì thầm. "Cầu Chúa phù hộ bồ."

Những từ ngữ cứ thế buột ra khỏi miệng tôi. Mẹ tôi thường nói với tôi như vậy mỗi khi tôi bệnh. Tôi nghiệp Ax. Ngay lúc này đây, hẳn anh đang rất nhớ mẹ. Thì cứ mỗi khi thấy trong người không được khỏe, tôi lúc nào cũng khoái mẹ cứ làm nặng trĩu lên xung quanh mình.

Mà Ax rõ ràng là không ổn chút nào.

Tôi vội vàng đi ra chỗ tui bạn, ngồi xuống đụn rơm kế bên Rachel. Một nhào.

"Hừ, hay tui mình bắt cóc một bác sĩ và bắt ổng mổ cho Ax?" Rachel buột miệng.

"Rồi sau đó thì sao?" Tôi hỏi.

Nhỏ không trả lời. Câu trả lời không thể chấp nhận được. Bác sĩ duy nhất mà chúng tôi có thể tin tưởng giao bí mật là người phải chết sớm.

"Cứ mỗi giờ mình sẽ cập nhật độ cho anh một lần," tôi nói. "Chúng ta cần biết khi nào nó hạ xuống chín mươi một độ ba."

"Rồi sau đó thì sao?" Rachel lặp lại câu hỏi của tôi.

"Rồi tui mình sẽ giỡn chơi với một ca phẫu thuật một cơ thể sống. Trong trường hợp tui mình mắc sai sót, cái mũi của Ax sẽ hết ươn ướt, tuyến Tria của anh sẽ phát nổ," Marco đáp, giọng đều đều.

<Bộ tức cười lắm hả?> Tobias càu cạ.

"Ừ, bồ có muốn nghe một chuyện cười khác không?" Marco bực mình quắc lại. "Hồi tối này thầy Tidwell đã thấy Ax là Andalite."

"Tôi mình muốn biết thầy Tidwell đã nói gì với bồ," Jake nói với tôi. Cậu ấy lấy hai tay xoa mặt. Gương mặt cậu ấy buồn rầu và xanh xao thấy sợ.

Tôi hít một hơi thở sâu. "Tên Yeerk trong đầu thầy Tidwell tên là Illim, thuộc phe Yeerk hòa hữu," tôi mở lời. "Anh ta chuyển cho mình tin tức về Aftran. Cổ bị bắt rồi. Tối Chủ Nhật này Visser Ba sẽ hỏi cung cổ. Illim muốn chúng ta giải cứu Aftran."

"Còn lâu á. Đó là một cái bẫy," Marco ngắt lời tôi.

"Nếu đã biết tội mình là ai thì việc gì bọn Yeerk phải mất công đặt bẫy nữa? Sao không xông thẳng vô nhà và giết ngòm tội mình đi cho rồi?"

Cả hai đứa tội tôi cùng quay qua Jake. Cậu ấy lại xoa mặt lần nữa. "Xộc vào nhà tội mình sẽ gây xáo trộn rùm beng, dễ bị chú ý. Chiến thuật dụ tội mình tới vũng Yeerk sẽ gọn ghẽ hơn."

"Chắc chắn đó là cái bẫy, nhưng tội mình vẫn cứ phải mò đến," Rachel hùng hồn. "Bởi vì nếu thầy Tidwell, Illim hay bất cứ ai khai ra sự thật thì tội mình đều sẽ ra tro. Aftran đã biết tất cả mọi thứ về hội Animorphs. Cô ta sẽ quy trước đòn tra khảo của Visser Ba thôi, phải không Cassie?" Nhỏ chưa chát hỏi, mắt quắc lên nhìn tôi.

Tôi nhìn nhỏ không chớp mắt. "Đúng thế," tôi trầm giọng đáp.

Tôi sẽ không giả đồ rằng tội tôi sẽ không lâm vào tình thế ấy nếu như chuyện đó không phải là do tôi.

Marco đã xem giết chết Aftran. Cũng có nghĩa là giết chết Karen. Để khiến cổ chui ra khỏi đầu Karen, tôi đã chấp thuận cho Aftran trườn vô đầu mình.

Để bảo vệ mạng sống của một người, thậm chí là không quen biết, tôi đã mạo hiểm mạng sống của các bạn mình. Tôi chẳng phải loại đáng kính hay tuyệt hảo gì. Tôi làm vậy vì tôi hèn nhát. Tôi không thể lấy đi mạng sống của cô bé đó - hay để Marco làm việc đó thay tôi - bất luận tôi biết rằng nếu để cho cô bé sống, toàn bộ loài người trên hành tinh này có thể chết sạch. Hay tệ hơn nữa, sẽ bị tàn phá bởi lũ Yeerk.

Tôi mạo hiểm tất cả những mạng sống đó vì một ước muốn nhỏ nhoi, tầm thường. Ước muốn rằng Aftran và tôi có thể tạo ra bước tiến đầu tiên hướng đến nền hòa bình giữa loài Yeerk và loài người.

Ước muốn của tôi đã thành sự thực. Aftran đã không bán đứng tôi cho Visser Ba. Cổ không dùng những thông tin tìm thấy trong não tôi để chống lại tôi và đám bạn. Thay vì vậy, cô chọn cách sống không có vật chủ. Mù lòa và gần như bất động.

Sự lựa chọn của tôi hóa ra lại là một lựa chọn đúng.

Hay là tôi tưởng thế?

"Rachel nói phải đấy. Tội mình cần phải tới đó," Jake quyết định. "Tối nay đi luôn. Nếu đó là một cái bẫy, chúng sẽ không ngờ được rằng tội mình lại đến sớm sửa như vậy. Illim nói Chủ Nhật Visser Ba mới về mà."

<Còn Ax thì sao?> Tobias lo âu hỏi.

"Ảnh là một lý do khiến tội mình cần đi ngay tối nay," tôi nói. "Tội mình phải trở về trước khi Ax tới hồi nguy kịch."

"Tội mình không thể để Ax ở trong chuồng thú được," Jake nói. "Ba Cassie hay ra đây lắm."

<Hay là tội mình che chắn thêm lòng máng của Ax...> Tobias bàn.

Tôi lắc đầu. "Ở đó quá ướt át."

"Erek." Marco reo lên. "Người Chee còn nợ tội mình mà."

"Hay đấy Marco." Jake bảo. "Bỏ đi kiểm Erek đi. Liền nha."

CHƯƠNG 7

Marco tức tốc biến hình và phóng lên không trung. Mấy đứa tôi xót xa ngồi nhìn Ax run bần bật, vã mồ hôi như tắm, ảnh vẫn sốt mê man...

"Tụi Yeerk chắc chắn đã tìm hiểu bằng cách nào tụi mình có thể chui vào được trong vũng lầy vừa rồi," Rachel nói. "Tụi mình cần tìm lối vào khác nếu không muốn bị mai phục."

"Có lẽ tụi mình nên thử xem xét lại mọi thứ mà tụi mình biết về hệ thống an ninh ở Vũng Yeerk," tôi gợi ý. "Mình biết có Thiết bị lọc Sinh học, và-"

<Những rô bô Thợ Săn,> Tobias thêm vào.

"Chưa bao giờ xâm nhập vào Vũng Yeerk là dễ dàng cả," Jake nói. "Nhưng giờ còn khó khăn hơn."

"Phải có cách nào chứ," Rachel nói.

Chúng tôi xem xét mọi hướng, rốt cuộc cũng chẳng tìm được cách nào. Mà Ax thì vẫn run lấy bầy.

Tôi nhìn đồng hồ. Thôi rồi, ba mẹ tôi sắp về và việc đầu tiên ba tôi hay làm là ra thăm chuồng thú.

<Marco và Ereկ tới rồi.> Cuối cùng thì cũng nghe thấy thông báo của Tobias.

Tôi liếc ra cửa. Ereկ và Marco đang hồi hả sóng bước vào khu chuồng thú. Nếu nhìn Ereկ, bạn sẽ nghĩ ngay ảnh chỉ là cậu bé bình thường. Nom ảnh ngang ngửa với Jake, thực vậy, chỉ hơi thấp hơn một chút.

Nhưng Ereկ là một người máy, là thành viên của một giống loài được gọi là người Chee. Và những gì bạn thấy mỗi khi nhìn ảnh, chỉ là hình chiếu ba chiều. Ẩn dưới hình chiếu ba chiều đó, trông Ereկ nhỏ cỡ như một chú chó rô bốt đi bằng hai chân sau.

"Lần này đổi ngôi ha," Ereկ bảo. "Thường thì tôi mới là người báo tin xấu cho các bạn."

"Anh muốn tin xấu hả," Rachel sùng sộ. "Ax chẳng khá gì hơn, còn chúng tôi đang nghĩ nát óc không biết phải đột nhập vào vũng Yeerk bằng đường nào đây."

"Anh có biết chút gì về cơ thể Andalite không?" Tôi hỏi Ereկ.

Ảnh nhún vai. Hoặc ít ra là cái hình chiếu ba chiều thể hiện cái nhún vai đó. "Không hề."

"Người Chee các anh có ai là phẫu thuật gia không?" Tôi hỏi.

Ereկ lắc đầu. "Người đóng vai trò cha tôi đã là bác sĩ hồi thể kỷ thứ mười lăm ở Pháp. Những gì ông ấy biết không giúp gì được đâu, tin tôi đi."

"Ereկ, vũng Yeerk có toa-lét chứ hả?" Marco đột nhiên hỏi.

"Marco, không phải lúc nha," Jake càu nhàu.

"Marco," Rachel gắt. "Làm ơn biết điều và im giùm cái coi."

"Thôi nào. Ở dưới đó giống y như một thành phố vậy," Marco vẫn khẳng khái tiếp. "Chắc chắn chúng phải có nơi để vật chủ người tiêu tiểu hay uống nước gì đó chứ."

"Đúng là chúng có bể nước và toa-lét," Ereկ xác nhận.

Người Chee được lập trình tuyệt đối chống bạo lực. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ ghét bọn Yeerk. Và họ là những gián điệp tuyệt vời nhất bạn có thể tưởng tượng được đó nhen.

"Tức là có hệ thống ống dẫn. Vậy là có đường vào vũng Yeerk rồi." Marco la to. "Tụi mình sẽ biến thành con gì đó nhỏ tí nì mà biết bơi, rồi leo vào toa-lét nhà một đứa trong đám tụi mình để cho Ereկ giật một phát, xối nước. Chỉ việc bơi chút xíu là tụi mình tới được vũng Yeerk."

"Ồ được đấy," Rachel tán đồng. "Thế bồ tính làm con gì hả đồ khùng?"

<Tụi mình sẽ khó mà bơi lại thủy lực,> Tobias nhận định.

Jake ngẩng đầu lên. "Nếu bắt đầu từ tháp nước thì sẽ không có nước xoáy. Sau đó cứ việc nường theo sức nước mà đi." Coi bộ Jake đã hơi phấn chấn, mắt cậu ấy lấp lánh. "Ereկ, anh đột nhập vào máy tính của thủy cục thành phố được không? Rồi kết hợp với..." Jake thở hắt, đưa tay chùi miệng, "với... à... với tất cả những gì anh biết về vũng Yeerk... Anh biết đấy..."

"Và vẽ bản đồ, chỉ hướng cho các bạn chứ gì?" Ereկ gật đầu. "Tôi có thể chỉ cho các bạn vị trí

của bất cứ hồ nước hay toa lét nào dưới đó." Xong, ánh chỉ vào chiếc máy tính mà ba tôi dùng để lưu trữ bệnh tình của thú. "Xài được thú?"

"Không có modem."

Erek cười. "Khỏi, tôi là modem rồi."

Marco bắn một tia nhìn chiến thắng qua Rachel. "Thấy chưa? Có còn coi ý kiến của tui là khủng nữa không?" Chợt mặt cậu ta nhăn lại. "À, mà nó khủng thiệt?! Eo ôi, chuyện gì đang xảy ra với tui vậy trời? Chắc tui điên rồi quá!"

<Chúng ta có hình biến thích hợp cho việc này chưa?> Tobias hỏi.

"Có thể dùng lốt gián," tôi đáp.

Jake lắc đầu, từ tháp nước tới vũng Yeerk có rất nhiều ống dẫn. Dù không phải thở nhiều nhưng chúng ta vẫn cần thở."

<Hay tui mình biến thành lươn vậy. Thân của chúng thon mỏng mà lại rất nhanh. Ăn ngon lắm...> Tobias thủng thỉnh đề nghị.

Thấy tôi nhăn mặt, Tobias gắt om. <Ê, bồ tưởng ngày nào cũng dễ bắt được chuột hả?>

"Lươn ư? Làm đi!" Jake ra lệnh. Chưa tới một giây sau, Tobias đã biến mất.

"Nào, Erek. Tụi tôi sẽ chỉ chỗ Ax nằm cho anh phủ hình chiếu lên." Marco giục.

Ax đang ngủ mê mết. Khi chúng tôi xúm quanh cánh cửa chuồng thấp, chân Ax động đậy trong đồng rơm khô nhưng ánh vẫn không tỉnh giấc. Tôi vội vàng kiểm tra nhiệt độ. Chín mươi lăm độ bảy. Không hạ. Tốt. Còn cách điểm nguy kịch khá xa.

"Tốt nhất hãy để tôi ở lại gần chuồng cùng với Ax," Erek nói. "Tôi có thể phủ hình chiếu lên cả hai."

Erek đi vào chuồng và khép cửa lại. Thoắt cái cả ảnh và Ax cùng biến mất. Nhìn cứ tưởng ngăn chuồng trống hoác. Tôi cúi xuống cửa chuồng. Không khí lơ mờ xung quanh tôi. Erek và Ax xuất hiện.

"Cám ơn nha, Erek," tôi lớn lên.

"Không có chi," ảnh trả lời.

"Anh có cần tôi lấy cho một quyển sách để ngồi đọc ở trống không?" Tôi hỏi.

"Trong nhà tôi có cả triệu quyển sách rồi. Thỉnh thoảng tôi vẫn giết thời giờ bằng cách coi cùng một lúc mình có thể đọc và hiểu được bao nhiêu cuốn..."

"À, thế thì thôi vậy."

Tôi rút đầu ra khỏi ngăn chuồng. Nhìn kỹ màn hình chiếu bao phủ Erek và Ax, tôi không hề thấy vết nứt hay bóng râm nào. Ba tôi sẽ chẳng nghi nó gì đâu. Trừ phi ông đi hẳn vào ngăn chuồng.

Ba sẽ không đi vào trống đâu, tôi tự nhủ. Ông quá bận rộn chăm sóc tụi thú bị bệnh trong chuồng nên sẽ không có thời gian quần quanh ngăn chuồng rỗng này đâu. Tôi hy vọng thế.

"Tui đang nghĩ," Marco rề rà.

"Tui sẽ mua cho bồ tấm thiệp để kỷ niệm giây phút này, hén." Đương nhiên, là Rachel rồi.

Marco không thèm trả treo lại. "Nếu Ax bị mê sảng, coi chừng ảnh sẽ chạy rong khắp thành phố với chiếc quần lót đội trên đầu đó. Erek không ngăn ảnh lại được đâu."

Marco nói đúng. Người Chee không được lập trình cho những hành vi bạo lực - bất kỳ loại bạo lực nào.

Tôi nhìn Jake. Những lúc rắc rối thế này, cả đám tụi tôi đều chú mục vào Jake.

Cậu ấy ngả đầu ra sau nhắm mắt lại một lúc, rồi ra quyết định. "Đành phải liều thôi. Nếu ở vũng Yeerk có gì bất trắc thì chúng ta phải tìm đường thoát thân."

Tôi nghe có tiếng đập cánh phần phật. Và một vật trơn nhẩy đập trúng vai tôi, trượt oạch xuống nền nhà.

<Xin lỗi nha,> Tobias suýt soát. <Trên đường về mình đã đánh rơi nó cả tám lần. Mình còn làm rớt mất một con đấy.>

"Hèn chi người ta bảo là trơn như lươn," Marco giỡn. "Ê, vụ này khiến tất cả đám tui mình lên cơn điên hết rồi, ấy là tui chưa kể tới việc tui mình sẽ đi qua cả một quãng đường ống cấp nước thành phố dài lê thê, dốc thẳng đứng, kỳ quái và thiệt sự là ngu ngốc hết biết luôn... Nhưng mà, nói cho thiệt là chính xác nha, phi vụ này khủng quá đi!"

Cậu ta chụp ngay con lươn, giữ nó trong tay một lúc và thâu nạp ADN của nó. Xong cậu ta trao cho Rachel. Nhỏ hấp thụ xong lại chuyển cho Jake. Cuối cùng là tới tôi.

"Bồ thâu nạp nó chưa?" Tôi hỏi Tobias.

<Rồi,> cậu ấy đáp. <Lươn. Sao mình cứ không chịu ngậm miệng lại không biết nữa. Nó nhót nhọt y như con sên Yeerk vậy.>

Tôi đưa mắt nhìn cả bọn. "Mình cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó," tôi cau mày. Và rồi tôi nhận ra liền.

Ax. Đúng rồi, lần này tui tôi đi làm nhiệm vụ mà không có Ax.

CHƯƠNG 8

Một giờ sau Jake, Rachel, Marco và tôi đã ngụp lặn bên trong tháp nước lớn nằm bên góc bãi đậu xe ở khu thương xá, run cầm cập vì lạnh.

Bạn đã từng nhìn thấy mấy cái tháp nước mà tôi nói tới rồi đó: chúng thường được sơn màu xanh da trời, bằng thép, bốn cái chân trụ dài và một thùng chứa bằng thép kền càng ở trên đỉnh.

Công nghệ ứng dụng chả phải loại bậc cao. Về cơ bản, họ bơm nước lên tháp, rồi với tác dụng của trọng lực, nước sẽ chảy xuống và được đưa tới nhà ở, công sở và phòng vệ sinh nữ ở các trường học.

Trong thùng chứa, tối như hũ nút, tựa như ở trong hồ bơi khổng lồ vào ban đêm. Ghê rợn. Nhưng đây lại là phần dễ dàng nhất.

Tôi cứ lằm rằm nhắc lại lời chỉ dẫn của Erek. Phải men theo ống dẫn chính, phải đếm thật chính xác số lượng các ống nhánh tỏa ra bên trái và bên phải rồi queo vào một khúc quanh cùi chỏ, đi xuống những ngã rẽ nhỏ hẹp hơn. Cuối cùng sẽ tới một chỗ rơi thẳng góc - đó là dấu hiệu cho biết chúng tôi đã đáp xuống vũng Yeerk.

Nhiều chi tiết lắt léo, lằng nhằng quá. Ax có lẽ sẽ nhớ đầy đủ. Nhưng anh lại không thể đi cùng tui tôi.

"Ráng nhớ kỹ nha. Các ống dẫn là những con đường có rất nhiều ngõ queo cua và giao nhau. Nếu cứ theo đúng lời chỉ dẫn của Erek thì tui mình sẽ tới một ống dẫn ăn thẳng vào vũng Yeerk. Có lẽ vòi nước luôn mở, bởi vì vũng Yeerk luôn cần nước." Jake trấn an mọi người, nhưng coi bộ cậu ấy cũng không vững dạ cho lắm.

"Dầu sao thì tui cũng sắp kết thúc bằng một cú giựt cầu," Marco nói giọng dứt khoát. "Thế nào mà chẳng liên quan đến vụ giựt cầu."

"Tới luôn đi!" Rachel nôn nóng hét lên. Giọng nhỏ lạnh băng. Tôi khó có thể nhìn thấy nhỏ dưới ánh đèn mờ cảm qua cánh cửa để ngỏ.

Tôi hướng tâm trí mình tập trung vào ADN của con lươn. Tiếng hai hàm răng va vào nhau lập cập khiến tôi hơi bị sao nhãng.

Rồi âm thanh đó thay đổi. Nó trở nên cao và thanh hơn. Ấy là do rằng tôi đang biến đổi, số

lượng tăng lên gấp bội, mọc dài hơn, mảnh hơn và bén như dao cạo.

Quy trình hóa thú hoàn toàn không thể dự đoán trước được. Nó không giống như kiểu cơ thể bạn bắt đầu biến đổi từ đầu rồi xuống dần tới ngón chân. Hay toàn bộ cơ thể bạn biến đổi cùng một lúc, giống như cảnh quay chậm trong phim.

Nó gớm ghiếc hơn, kỳ quái hơn thế. Các bộ phận trên cơ thể cứ phụt ra lung tung. Đây, như là cái vây dài và hẹp xuất hiện dọc sống lưng Jake chẳng hạn.

Rồi các bộ phận cơ thể khác lại biến mất tiêu. Ví như những sợi tóc vàng của Rachel, bị cái đầu của nhò hút vào hết như một nắm các cọng mỳ Ý đang chui tọt vào trong một cái miệng háu đói.

Giãn ra và co lại chỉ là một phần của sự biến đổi mà thôi. Mắt tôi thoát híp ríp, chảy nhão xuống đầu mũi. Và rồi mũi và cằm cùng giãn căng ra, bao trùm lấy hàm răng kim mới nhú. Trán tôi đổ sụp xuống.

Xương tôi tan ra, thân tóp lại, thôn duột như cây viết chì. Hai cánh tay dính tịt vào hai bên hông. Cẳng chân co quắp lại rồi biệt tăm.

Tôi cảm thấy ngứa ngáy khi vây lưng lộ ra dọc sống lưng, và những cái mang mở xòe đằng sau miệng. Khắp cơ thể tôi, các lỗ chân lông u cục lên như nổi da gà. Rồi từ đó chất nhớt nhầy ụa ra, phết khắp người tôi...

<Mấy bồ xong hết chưa? Tiến lên. Thẳng vô cái lỗ dưới đây,> Jake ra lệnh.

Thình lình, tôi thoáng thấy một vật gì đó chuyển động ở bên phải. Thực phẩm tươi sống!

Vút! Chộp chộp!

<Ê! Đuôi tôi đó nha! Ai đó vừa mới cắn phập nó đấy!> Tobias kêu lên.

Tiêu rồi! Dù thân mình chỉ mỏng như cây bút chì, nhưng lươn là loài hung hăng tợn. Bản năng của nó sai khiến tôi phải đớp tất cả những gì ngộ nguậy, sau đó có hời han gì thì tính sau.

Ăn. Tôi muốn thức ăn tươi.

Bỗng... chộp chộp! Một hàng răng sắc lẹm tọt giữa thân tôi.

<Nè, ai đó ngưng nhai ngay!> Tôi thét, cố dìm trí não lươn xuống. Đừng cắn, tôi tự nhủ. Đừng đớp bậy.

Nhưng kìa, một khối chuyển động...

Không! Tôi kịp ngừng lại đúng lúc.

<Ta là một con sâu nhỏ điên rồ đây,> Rachel vừa nói vừa xỏ một tràng cười. <Chú lươn này hơi bị nghiêm túc quá.>

<Đi thôi,> Jake hô.

Tôi bắt đầu trườn, loảng ngoảng cái thân lươn. Cơ bắp hết căng qua bên này lại ép chặt qua bên kia. Trái. Phải. Trái. Phải. Cái đuôi quật lên quật xuống.

Xuống và xuống. Có lẽ chỉ khoảng chục mét đối đối với con người, nhưng đối với một con lươn dài bằng ngón tay thì quả là phải lặn một quãng dài.

Xuống xuống. Tôi cảm thấy luồng nước. Chúng tôi đang ở dưới đáy tháp nước, sắp sửa chui qua lỗ cống. Nước bắt đầu xoáy trào như bão tố!

Xoáy Cuộn. Nhanh hơn, nhanh nữa!

Chọt...

Vụt! Vụt! Vụt!

Tôi trôi thẳng tuột xuống với vận tốc một triệu dặm một giờ.

Xuống!

Chui qua cái lỗ, xuống một đường ống rộng rinh, nước cuộn xoáy đen thùi lùi. Chẳng có gì để thấy hay để ngửi ngoài cảm giác về tốc độ và sự rơi vô tận.

<Nào tới khe nước rồi,> Rachel nói và cười hơi có vẻ điên loạn.

Tôi hút nước vào miệng rồi phì ra đằng mang, cổ sức quấy thân như điên. Chúng tôi đi nhanh lắm, nhưng tôi còn muốn đi nhanh hơn nữa cơ. Tôi đã là viên đạn vọt ra khỏi nòng súng, không thể quay lui, chỉ có thể lao vun vút về phía trước mà thôi. Đột nhiên, tụi tôi nằm ngang ra nhưng tốc độ vẫn không hề giảm. Tựa như những hỏa tiễn, tụi tôi lao xồng xộc, mù tịt, chẳng nhận ra được cái gì.

Không! Không hẳn là không có gì. Có âm thanh chứ. Tiếng nước xô đuổi nhau, réo ùng ục quanh những chỗ ống rỉ. Phía trước... có âm thanh khác... to hơn, dữ hơn. NƯỚC –

<TỚI ĐƯỜNG ỐNG RỒI!> Tôi hét vang.

Chúng tôi chỉ có một phần ngàn giây để phản ứng. Chúng tôi đã tới được ống nước. Dòng nước xoáy giạt đẩy tôi qua bên phải. Tôi cố kháng cự lại bằng tất cả sức mạnh gân guốc của cơ thể lươn.

Chúng tôi vượt qua một ống nhánh.

<Đó là ống đầu tiên,> Jake bảo. <Tất cả hãy gồng lên. Sẽ còn nhiều ngã nữa.>

Dù luôn nghe được tiếng nước rẽ nhưng lại luôn quá trễ. Thật nghiệt ngã! Chỉ cần queo lộn một cú thôi là không thể biết được mình sẽ trôi về đâu.

Chúng tôi có hai giờ biến hình. Hết hai giờ đó mà chưa ra khỏi đường ống thì cũng coi như tiêu. Không tới được chỗ vòi nước mở, chúng tôi sẽ bị kẹt vĩnh viễn trong ống. Không thể biến hình, cũng chẳng thể ra được. Chúng tôi sẽ sống nốt quãng đời còn lại trong kiếp lươn...

<Đừng nghĩ tới chuyện đó,> tôi tự nhủ.

Nhưng hình như tôi đã tự nhủ bằng giọng truyền, bởi vì Tobias đang bơi gần đó cất tiếng hỏi. <Đừng nghĩ tới cái gì cơ?>

<Đừng nghĩ đến chuyện nguyên đám tụi mình bị kẹt trong ống dẫn của một toa-lét bỏ hoang, không bao giờ có người dội nước,> Marco xen ngang. <Suyt! Đừng nghĩ về chuyện đó!>

<Tới khúc cua,> Jake la to. <Queo phải. Sau đó queo trái, rồi lại queo phải ngay lập tức. Đi qua hai nhánh rẽ thì queo trái tiếp. Toàn bộ quãng đường sẽ mất chừng ba giây. Tụi mình sắp tới đích rồi. Đừng nghĩ, đừng nói gì hết, chỉ hành động thôi.>

Jake dẫn đầu. Tôi theo sát ngay sau. Rồi đến Tobias, Marco và Rachel.

Thình lình...

Queo! Qua! Phải! Qua! Qua!

<Ááááá!> Jake hét thê thảm.

Tôi đâm sầm vào Jake, cái đuôi lươn của cậu ấy ngoe nguẩy điên cuồng. Jake đã bị hút vào sai ống rồi. Cậu ấy quần quai, cổ lùi trở ra nhưng chẳng kịp quay đầu lại...

Chộp! chộp!

Tôi bổ tới một cách vô thức. Hàm răng sắc của tôi ngoạm ngay mấu đuôi Jake.

Tôi cảm thấy Tobias tì sát sạt đằng sau.

<Tobias! Kéo mình mau!>

Cơn đau thốn óc khi Tobias ngậm chặt đuôi tôi. Nhưng giờ thì tôi không thể bơi. Tobias đã chộp được tôi nhưng cũng không thể chống nổi dòng nước xoáy.

<Tóm lấy Cassie!> Marco nhắng lên và nhanh chóng làm điều cần thiết.

Chộp chộp! Chộp chộp!

Đừng hỏi tôi bằng cách nào mà tụi nó tìm thấy tôi, nhưng tụi nó đã làm được. Mình thấy tôi bê bối máu. Bây giờ là ba con lươn đang ngoạm lấy tôi. Toàn thân tôi đột ngột giật cục về bên hông. Jake đã được kéo ra khỏi ống nhánh để trở về đường ống chính.

<Cảm ơn,> Jake hỗn hển nói.

<Rồi, giờ đi đường nào?> Tobias hỏi.

<Ừm... mình... > Jake ngập ngừng. Giọng cậu ấy nghe mù mịt. Hồn vía bay đâu hết. Lẽ nào cậu ấy quá sợ hãi?

Có lẽ vậy, nhưng Jake chưa bao giờ lùi bước.

Bất giác, tôi chợt nhớ lại hình ảnh Jake ngồi ủ rũ trong chuồng thú, hai tay bụng lấy đầu, gương mặt xanh xao... Rồi tôi chợt nhớ lại cái cách cậu ấy nhìn khi Marco đưa ra kế hoạch đi vào hồ bơi của bọn Yeerk. Tôi đã nghĩ đôi mắt cậu ấy lóe lên vẻ thích thú.

Nếu có tay, hẳn tôi đã vỗ đen đét vào người mình.

Thôi rồi, Jake bình rồi.

CHƯƠNG 10

<Mình cho rằng, Jake bình rồi. Thế nên, cậu ấy mới lơ mơ như thế. Cậu ấy lên cơn sốt rồi.>

Tôi truyền ý nghĩ cho Rachel, Tobias và Marco. <Mình e rằng đó cũng là căn bệnh Ax mắc phải. Nếu Jake mà bắt đầu hoàn hình ngoài ý muốn thì...>

<Thì anh sẽ bị bành ky và sẽ kẹt cứng, nát như trong ống,> Rachel nói nốt câu giùm tôi.

<Thế mới nói. Tụi mình phải kiếm cách mang nó ra khỏi đây thật mau,> Marco bảo. <Nhưng bằng cách nào đây?>

<Không được. Chúng ta không thể bỏ dở kế hoạch giữa chừng,> Rachel quả quyết. <Marco, Cassie, hai bồ lo chăm sóc Jake. Còn mình và Tobias sẽ tiếp tục...>

<Cái gì, bây giờ bồ làm sếp à?> Marco bài bác.

<Mình hổng nhớ Ereك bảo queo ngõ thứ ba bên phải hay là ngõ thứ hai bên trái,> Jake lảm nhảm.

<Không sao đâu. Jake. Được rồi, được rồi mà...> Tôi trấn an cậu ấy.

<Phải, mình làm sếp,> Rachel xác nhận. <Phải có ai đó thay anh Jake chứ.>

<Ừ há, tui sẽ rất lấy làm sung sướng được theo chân một tên nghiện loạn trí và quá khích.>

<Bồ không muốn mình làm chỉ huy? Tốt thôi. Vậy Cassie hén? Hay là Tobias?>

<Thôi đi. Làm ơn thôi đi!> Tôi la lên. <Mấy bồ hành động như thế là Jake đã chết hay bị cái gì đó tương tự í. Cậu ấy đang ở ngay đây nè.>

Tôi để mở giọng truyền nói với tất cả đám bạn, bao gồm cả Jake. <Jake, mình nghĩ bồ bị bệnh Yamphut. Bồ bảo tụi mình phải làm gì đây?>

Cả một quãng thời gian dài im lặng. Cuối cùng, tôi lại hỏi. <Jake? Bồ có nghe mình nói không?>

<Chúng ta hãy ra khỏi đây.>

<Hai đứa tụi này hổng tiếp tục đi sao?> Rachel hậm hực.

<Anh... anh không... biết. Không! Tất cả chúng ta phải ra khỏi đây.> Jake ra lệnh.

<Bằng cách nào? Tụi mình lạc đường rồi!> Marco la.

<Mình... mình... không... không...> Jake nói dứt đoạn.

Tôi cảm thấy một bầu không khí chết chóc bao trùm. Tụi tôi đã lạc lối. Không còn biết đường nào mà lần trong mê lộ ống dẫn rộng cả dặm này. Jake đã bị loại khỏi cuộc chiến. Mà chẳng đứa nào trong tụi tôi có được một ý tưởng nào cho ra hồn.

<Hình như có không khí!> Tobias đột ngột nói.

<Cái gì?>

<Luồng không khí!> Tobias nhắc lại. <Thỉnh thoảng khi bay đêm, mình bị lạc vào hẻm núi sâu. Mình không thể thấy vách hay không gian của thung lũng. Thật khó mà dăng lên cao để...>

<Điểm chính là gì!> Marco nóng nảy ngắt ngang. <Bồ muốn nói gì?>

<Gió. Gió không thể lọt qua vách thung lũng, mà phải thổi luồn qua khoảng không gian trống. Nếu cứ cưỡi gió và để mặc cho nó đưa đi thì bồ sẽ ra ngoài được. Nước cũng tương tự như gió. Cứ việc nương theo dòng nước thì tụi mình sẽ trôi tới một nơi nào đó, đúng không?>

<Là sao? Tụi mình để mặc cho nước cuốn à?> Tôi hỏi.

<Phải! Nước sẽ đưa tụi mình tới nơi nào dòng chảy mạnh nhất. Thật đơn giản.>

<Thế mà đơn giản à?> Marco cần nài.

Cả bọn cùng cưỡi nước. Đẹp bỏ khái niệm thời gian - chẳng biết mình đã biến hình được bao lâu, hồng hay mình sẽ về đâu. Cứ nhắm mắt thả người theo dòng nước, băng qua bóng tối, bơi vừa đủ để kiểm soát cơ thể. Bơi hoài bơi mãi. Xuống rồi lại lên. Qua trái rồi qua phải. Jake càng ngày càng im lìm hơn, và cùng lúc càng di chuyển chậm rì. Rồi thì...

<Mấy bồ có nghe gì không?> Marco hỏi.

<Dòng chảy vẫn còn mạnh lắm,> Rachel nhận xét.

<Rất mạnh nữa là đằng khác, không...> tôi định nói thêm thì một cú nảy thẳng xuống thành ống cong queo, thô nhám. Áp suất nước bỗng tăng đột ngột...

<Aaaaaaaaaaaaa!>

Chẳng còn ống dẫn nữa! Tôi bị bắn vọt lên không trung! Đôi mắt lơ lửng của tôi chẳng đủ tốt để nhìn thấy nhiều, nhưng cũng thấy được ngọn lửa. Lửa lan tràn khắp nơi.

<Aaaaaaa!> Đám bạn thét rùm bên miệng ống. Tụi tôi, năm con lơ lửng, vọt ra khỏi vòi chữa cháy, bay vèo về phía tòa nhà đang cháy bùng bùng.

CHƯƠNG 11

Băng qua không khí!

Xuyên qua cửa sổ!

Uych!

Cả đám tụi tôi rớt xuyên qua một ô cửa sổ và trượt suốt sàn nhà.

<Hoàn hình!> Rachel thét.

Tôi không cần đợi nhỏ nhắn. Dòng nước ồ ạt đẩy tôi áp vào lò sưởi. Tôi hoàn hình, nước đập ầm ầm lên mình, nhưng tôi mặc kệ. Thà nước còn hơn là lửa.

Đôi mắt người vừa trở lại liền nhức nhối phát sợ. Tôi nheo mắt, đưa bàn tay chưa thành hình lên che mặt. Tụi bạn đang ngoi ngóp như những quái vật nhô lên từ dòng nước chảy xiết.

Tụi tôi đang ở trong một căn bếp. Ngọn lửa đang hoành hành ở phòng khách. Tôi nhìn thấy cầu thang.

"Cầu thang kia," Jake nói và thở gấp gáp. "Lên."

Tụi tôi lao đảo lê mớ da thịt bầy nhầy lên lầu tránh xa ngọn lửa. Các cửa sổ tầng trên chắc hẳn cũng đang có vòi nước thò vào xịt, bởi vì nước tràn xuống cầu thang như một dòng thác.

Tụi tôi lốc thốc chạy lên lầu hai. Jake tựa hẳn vào tay vịn cầu thang và nôn thốc nôn tháo.

"Mình chẳng thấy ai luẩn quẩn ở đây cả," Rachel nói lấp ngáp, nghẹn thở vì khói. "Biến thành chim... và bay khỏi đây."

Tôi gục gặc đầu "Đi..." rồi ho sặc sụa. Không có vấn đề gì. Tất cả tụi tôi đều biết phải làm gì.

Trong lúc nhốn nháo này chẳng ai chú ý tới một lũ chim săn mồi vọt ra khỏi cửa sổ, bay chấp chới, ướt mềm.

Tụi tôi chỉ bay một quãng ngắn. Jake quá yếu nên không thể ở lâu trên không.

Tụi tôi đáp xuống và hoàn hình.

"Hết xảy há," Marco lèo nhèo. "Làm lại đi, thế mới vui chứ."

"Chắc lại là cái bệnh Yamphut quỷ quái đây," Rachel vừa than thở vừa giúp tôi đỡ Jake dậy. "Anh Jake bị bệnh trong lốt lươn. Trở lại lốt người rồi mà vẫn chưa hết bệnh."

<Ừa, giống như chú Ax đổ bệnh khi đang là người,> Tobias thêm. Cậu ấy bay ở trên cao, canh chừng không cho ai theo đuôi hay trông thấy tụi tôi.

"Ngày mai đi học về tụi mình sẽ làm lại," Jake bảo tụi tôi khi bước xuống cầu thang của tháp nước. "Nếu mình chưa khoẻ thì mấy bồ phải đi một mình. Mình về nhà đây, ráng nghỉ ngơi cho khỏi."

"Marco và mình sẽ đi cùng bồ," tôi nhanh nhẩu.

"Còn mình biến thành cú và quay về chuồng thú để coi Ax ra sao rồi." Rachel bảo. "Mình sẽ hỏi xem ảnh có biết gì về ảnh hưởng của Yamphut lên con người không, sau đó mình sẽ gọi tới nhà anh Jake..."

Jake đưa ống tay áo lên quệt miệng. "Bồ cũng quay lại chuồng thú đi Tobias. Rồi ở đó luôn," cậu ta chỉ thị. "Hình chiếu của Ereկ rất tốt nhưng chưa đủ. Lỡ Ax mà vùng ra khỏi chuồng thì bồ hãy biến thành con gì bự bự để ngăn ảnh lại. Nếu nhiệt độ ảnh xuống gần tới..."

"Chín mốt độ ba," tôi nhắc.

"Phải. Được rồi. Ui da. Trí óc mình bay biến hết rồi. Mụ mắt cả. Giống như cúm í. Mình cảm thấy thế. Như thế mình phải..."

Jake bỗng lả đi và gục xuống.

"Như thế mình phải ới hả?" Marco gợi ý.

Marco phụ tôi xốc Jake lên. May phước là tháp nước ở ngay khu vực nhà Jake, nhưng tụi tôi vẫn phải đi bộ khá xa.

Rachel và Tobias đã đi khỏi.

"Cassie, bồ có bao giờ đề ý tới những cách diễn tả vụ ới chưa?" Marco vừa thở như kéo bễ vừa nói huyền thuyên khi tụi tôi đi ngang qua tiệm bánh Dunkin, cửa hàng đầu tiên trong dãy phố tập trung toàn các cửa hàng bán đồ ăn nhanh chạy xuyên suốt thị trấn. "'Ói' nè, đương nhiên rồi, 'nôn' nè, 'ọe' nè. Rồi 'cho chó ăn chề' nè. 'Mửa' nữa nè."

Tôi rất mừng vì Marco đã phá tan sự im lặng nặng nề đang trùm lấy hai đứa. Mặc dù, tôi cho là cậu ấy có thể nói về một đề tài khác thú vị hơn.

"Còn có cách nói là 'tuôn như thác' nữa, song tui vẫn khoái những thuật ngữ mang tính tả thực hơn. Ví như là 'tháo cổng', 'tấy ruột'."

Marco hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói khi tụi tôi đi ngang qua tiệm *Chuông Bánh Xèo*. "'Nhảy điệu tăng-gô trong toa-lét'. Từ này hay à nha, hay là 'ngáp nghệ thuật' cũng được..."

Jake vùng ra khỏi tay tụi tôi, ngồi thụp xuống bên vệ đường và... điền thêm vào trong những cách diễn tả thuật ngữ "ới" ngay tại chỗ.

"Tụi cho bồ 4 điểm," Marco bảo Jake. "Xin lỗi nha bồ tèo. Nhưng 'đạn' bồ bắn ra đáp chẳng đúng chỗ chút nào."

Jake đã gương đứng lên nhưng lại gập quỵ gối xuống, tôi và Marco vội chụp lấy. Chút xíu nữa là cậu ra vấp mặt xuống đường rồi.

Marco choàng một tay của Jake qua vai cậu ấy, còn tôi choàng cánh tay kia của Jake quanh người mình. Rồi Marco và tôi nắm tay nhau, tạo thành một cái ghế cho Jake ghé hông ngồi vào. Hai tụi tôi lặc lè khiêng Jake đi, chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện nữa. Tụi tôi rời khỏi con phố chính, quẹo vô khu dân cư. Có một vài ngọn đèn đường le lói, nhưng đường đi vẫn khá tối. Lại còn im ắng nữa chớ, ngoại trừ những tiếng thở hổn hển và nặng nhọc như kéo bễ của tụi tôi.

"Sắp tới rồi," Marco thở phì phò. Tụi tôi quẹo vào khu nhà Jake. Tới thềm nhà, tụi tôi nhẹ nhàng đặt cậu ấy xuống. Jake loạng choạng một chút rồi ráng đứng thẳng lên.

"Đừng để Tom thấy mình, lỡ mình biến hình ngoài ý muốn thì gay," Jake lắp bắp.

Tôi định giơ tay gõ cửa, nhưng mẹ Jake đã mở cửa ra trước cả khi tôi kịp chạm vào cánh cửa.

"Jake bị cúm," tôi nói dối.

"Cô biết rồi, Rachel vừa gọi điện báo," mẹ Jake vẫn còn cầm chiếc điện thoại con. "Rachel bảo các cháu đang trên đường về đây..."

"Cháu nghĩ Jake sẽ 'tháo cống' nữa đấy." Marco hấp tấp nói. Đoạn cậu ta hối hả lôi Jake vô hành lang, thẳng vào nhà tắm.

"Cho cháu nói chuyện với Rachel một chút ạ," tôi xin phép mẹ Jake.

Cô ấy đưa tôi chiếc điện thoại.

"Rachel hả? Mình đây," tôi nói.

"Anh Jake hên thật," Rachel bảo tôi. "Đứa bạn kia của tụi mình bị cúm tệ... tệ hơn nhiều. Nó bảo anh Jake chỉ bị cúm thông thường thôi. Sốt, ớn và đau đầu qua loa ấy mà. Nó cứ mê sáng hoài, nói mớ tùm lum, có kể ra bồ cũng cũng chẳng muốn nghe đâu."

"Tuyệt. Ít ra thì cũng nhẹ gánh về Jake," tôi mệt mỏi nói.

"Tin xấu là hình như tụi mình sắp bệnh hết cả lũ rồi. Bệnh cúm này lây bạo dễ sợ," Rachel tiếp. "Thôi hén. Mình nghĩ là mình vừa nghe thấy tiếng xe của ba mẹ mình về tới."

Tôi đứng sựng ra như trời trồng nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay.

Nếu tất cả tụi tôi đều lăn ra ốm thì ai sẽ cứu Aftran? Và ai sẽ mổ cho Ax?

CHƯƠNG 12

Tôi nhúng hai bàn tay vào nước nóng nhót xà bông, rồi dùng cùi chỏ đẩy cửa phòng mở ra.

"Ông ấy đã tới hồi nguy kịch," Noah Wyle nói với tôi khi tôi tới bên bệnh nhân, đoạn ánh mắt mạnh con dao mổ sáng loáng vào tay tôi.

"Ba sẽ khỏe thôi," tôi vỗ về bệnh nhân.

"Ba tin con, Cassie," bệnh nhân trả lời.

Đó là bố tôi đang nằm trên bàn, mình được phủ một cái khăn xanh lá cây.

"Kh-không cần phải gây... gây mê cho ba tôi à?" Tôi cà lăm.

Noah Wyle có vẻ sốc. "Ừm, không cần trong giải phẫu Yamphut."

Tôi hít một hơi thật sâu, mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi. Tôi đặt con dao lên trán ba

tôi.

Cộc, cộc, cộc!

Tôi ngược lên, thấy Jake, Marco, Rachel và Tobias đang lấp ló đằng sau tấm kính của phòng chăm sóc bệnh. Bọn nó gõ cửa và nhắng nhít vầy vầy tôi.

Tôi hướng sự chú ý của mình trở lại bệnh nhân của mình - ba tôi. Nhưng ba không còn nằm trên bàn nữa. Mà là Ax. Tôi không biết phải rạch vết mổ từ đâu đây? Tuyến Tria nằm đằng trước hay đằng sau đầu nhỉ?

Cộc, cộc cộc.

Tại sao tụi nó lại có người gõ cửa nữa? Chẳng nhẽ tụi nó không biết rằng đây là một ca phẫu thuật hết sức tinh vi sao? Tôi cần tập trung.

Cộc, cộc, cộc.

Âm thanh dồn dập cuối cùng cũng lôi tôi thức giấc. "Cassie, trễ giờ học rồi con." Mẹ tôi gọi, và lại gõ cộc cộc cộc vào cửa phòng.

"Con dậy đây!" Tôi hét và nhồm phắt dậy, mò tới ngăn tủ quần áo, lôi ra chiếc quần dài đầu tiên ngón tay sờ trúng. Sau đó tôi trông đại giày, vớ vào rồi chào tạm biệt ba mẹ và xông thẳng ra cửa, tiện thể vớ luôn gói bánh Pop-Tart mang theo.

Không tài nào nén được cơn ngáp. Cứ như tôi mới ngủ được có mươi, mười lăm phút gì đó. Đêm qua tôi và Marco phải thay phiên nhau canh chừng Jake. Giờ Marco vẫn còn ở đó, chờ cho đến khi Tom đi học. Tụi tôi sợ trong khi sốt cao lỡ Jake mê sáng, phun ra điều gì đó chết người và lỡ Tom nghe lỏm được thì nguy.

Mất cả nửa đêm làm ruồi bay trên tường phòng Jake, tôi chỉ vù ra bụi rậm để hoàn hình và biến hình khi sắp hết hạn định. Một đứ đừ luôn.

Hên là Jake không nói mớ ra điều gì đáng ngại cả. Tôi nghĩ dù bị bệnh cậu ấy vẫn ráng gìn giữ không để khinh suất. Tôi ló đầu vào ngăn chuồng nơi Ax nằm. Đôi mắt hình quả hạnh của Ax nhắm nghiền. <Xin lỗi,> ảnh thăm thì.

"Cậu ta cảm thấy áy náy khi phải nằm thừ ra ốm trong khi các bạn đang cần mình." Erek bảo vậy và đưa tôi xem tấm bảng ghi nhiệt độ của Ax sau mỗi giờ. Ảnh đã hạ sốt dần trong đêm, nhưng chưa tới một độ. Chín mươi bốn độ bốn. Chỉ khi xuống tới chín mươi một độ ba thì tụi tôi mới phải mổ. Vẫn còn một ít thời gian.

Tôi trao tấ tấm bảng cho Erek và đưa tay vuốt ve mảng lông xanh mềm mại nơi cổ Ax. "Ngay cả những chiến binh thỉnh thoảng cũng ốm mà," tôi an ủi ảnh. "Không phải lỗi của bồ."

<Mình đã nói với chú Ax như thế cả ngàn lần rồi,> Tobias nói vọng xuống từ trên rui nhà.

"Mình đi học đây," tôi bảo Tobias. "Có gì cần kíp thì bồ biết phải tìm mình ở đâu rồi đấy."

Tôi quay ra và bươn bả chạy đến trường.

Còn bốn phút nữa mới có chuông vào lớp. Tôi chạy thẳng tới tủ đựng sách vở của Rachel. Không có ai. Tôi quanh trở lại tủ đồ của mình - không chừng Rachel đang chờ tôi ở đó cũng nên.

Chẳng thấy Rachel đâu cả.

Tôi vội vã quay trở lại tủ đồ của nhỏ. Cũng không thấy.

Hồi chuông thứ nhất reng. Tôi đứng bên tủ đồ của Rachel trong khi hành lang thưa dần. Đến khi bọn học trò đều vô lớp cả, chỉ còn mỗi mình mình, tôi mới tần ngần đi vào.

Tôi vừa ngồi phịch vào chỗ thì hồi chuông thứ hai đổ. Uể oải lôi cuốn tập và cây viết ra, tôi cố chú tâm vào lời thầy giảng, nhưng đầu óc vẫn cứ miên man nghĩ về căn bệnh của Ax và Jake, lại thêm bản khoăn chẳng rõ Rachel đã đi đâu rồi...

Ít nhất thì tôi biết cách để trả lời cho câu hỏi về Rachel. Tôi giơ tay lên xin phép vào phòng vệ sinh.

Thầy giáo phạt lòng vì tôi đã không vào học đúng giờ thì chớ lại đòi ra ngay. Nhưng rồi thầy

cũng khoát tay ra hiệu cho tôi đi. Tôi phóng vèo qua cửa, chạy ngang phòng vệ sinh và tới lớp mà Rachel học tiết đầu tiên. Tôi hé nhìn vào qua ô cửa sổ vuông bé tí.

Không có Rachel ở trong lớp.

Tôi quay ra và ào tới phòng điện thoại công cộng phía ngoài nhà thi đấu. Tôi hấp tấp bấm số nhà Rachel. Mẹ Rachel nhắc máy sau hồi chuông thứ hai.

"Cháu là Cassie. Rachel có đó không ạ?" Tôi hỏi.

"Rachel vừa mới chợp mắt," mẹ nhỏ đáp. "Nó ói mửa suốt từ nửa đêm tới sáng."

CHƯƠNG 13

Lúc ấy đã sắp hết giờ ăn trưa, tôi chạy thẳng tới căn tin. Tôi lòng khấp các bàn tìm Marco. Cảm thấy có ai vỗ vai mình, tôi cứ tưởng rằng Marco nhìn thấy tôi trước. Tôi quay lại và giật thót cả người khi nhận ra thầy Tidwell.

"Chúng ta cần nói chuyện về bữa tiệc của Câu lạc bộ Tây Ban Nha," thầy bảo, giọng cố ra vẻ điềm tĩnh, nhưng vẫn thoáng chút căng thẳng. Cũng phải thôi... chắc là thầy cảm nhận được tôi cũng căng thẳng.

Thầy Tidwell dẫn tôi vào một lớp học trống và đóng cửa lại. "Visser Ba sẽ trở về sớm hơn dự định. Cuộc thẩm tra Aftran sẽ bắt đầu vào tám giờ tối nay. Các bạn cần phải hành động gấp rút."

Khi thầy nói, tôi không thể ngăn được mình không nhìn chăm chăm vào miệng thầy. Một tên Yeerk đang cử động cặp môi, kiểm soát cái lưỡi của thầy.

Phải chăng tên Yeerk Illim đang siết chặt các cơ bắp cổ họng của thầy Tidwell để tạo ra giọng nói căng thẳng, lo lắng ấy? Phải chăng đó là một phần kế hoạch dụ cho tôi tin, dụ cả đám tụi tôi dút đầu vào bẫy?

"Tại sao anh gặp riêng tôi hả Illim?" Tôi đột nhiên hỏi. "Anh đã biết tất cả về tụi tôi. Chắc hẳn anh phải biết Jake là thủ lĩnh. Vậy sao anh không đi gặp cậu ấy?"

Thầy Tidwell ngồi xuống bàn giáo viên "Aftran chỉ tin cậy mỗi mình bạn thôi, vì bạn đã chứng tỏ cho cô ấy thấy..."

Illim đang nói. Nhưng thật khó nghĩ tới anh ta mà không nghĩ về thầy Tidwell. Tôi ước sao Illim đừng kéo riêng mình tôi ra khỏi nhóm để mà nói chuyện. Lẽ ra, lúc này, cả hội tụi tôi, hoặc chí ít là tất cả những đứa nào còn có thể, đều nên có mặt ở đây.

Điều duy nhất mà tôi có thể làm được bây giờ là cố gắng và đảm bảo được rằng tôi phải đặt ra hết tất cả những câu hỏi mà nếu như tụi nó có mặt ở đây sẽ hỏi. Thiệt là khó mà lường được những gì Marco muốn biết.

"Tôi cần hỏi một câu nữa. Thế còn thầy Tidwell thật thì sao? Thầy Tidwell con người í?"

"Hồi mới xâm nhập vào thầy Tidwell, ta không phải là Yeerk thuộc phe hòa bình," Illim thú nhận. "Ông ấy là vật chủ bị ép buộc. Không. Đó là cách nói dễ nghe nhất để nói về điều này. Ông ấy là vật chủ của ta, là nô lệ của ta."

Mắt thầy hình như ướt át hơn bình thường. Liệu có phải tên Yeerk đã dàn cảnh ra như thế? Liệu có phải hắn đã xô đẩy thần kinh và kích thích tuyến lệ của vật chủ?

"Chính việc phải cảm nhận những nỗi đau của ông ấy đã khiến ta tham gia vào phong trào đó," Illim tiếp tục. "Những tiếng than khóc giận dữ, thê lương của ông ấy đã khiến ta nhận ra những gì ta làm với ông ấy thật dã man. Cùng lúc đó, ta nghe nói về một nhóm Yeerk chủ trương rằng cưỡng bức vật chủ là sai trái..."

Tôi gật. Điều đó thật dễ hiểu. Nghe tiếng kêu than thống thiết không ngừng của sinh vật nhạy cảm, biết mình gây đau đớn cho họ thì làm sao mà không mũi lòng cơ chứ?

Sau đó tôi nhớ ra vài điều mà Aftran đã nói với tôi. Đối với loài Yeerk, con người là những miếng thịt hấp dẫn, như những con heo trong chuồng. Chỉ là thịt mà thôi. Ụt ịt, ụt ịt.

"Tất cả những sự việc đó không phải xảy ra đồng thời," Illim tiếp tục. "Nhưng dần dần ta nhận ra rằng ta không muốn cư ngụ trong cơ thể của thầy Tidwell vì điều đó có nghĩa là ông ấy đang hy sinh sự tự do của ông cho ta."

"Và bây giờ... bây giờ thì... Thầy Tidwell muốn nói đôi điều với bạn. Tôi sẽ trả quyền kiểm soát lại cho ông ấy..." Illim bảo.

"Anh có thể để chính thầy nói chuyện ư?" Tôi hỏi.

"Chính tôi đang nói với em đây," thầy Tidwell nói.

"Làm sao em biết được đúng là thầy đang nói?"

"Không thể nào biết được đâu em."

Tôi ngáp ngừng. "Được rồi. Vậy thầy muốn nói gì?"

"Cassie, thầy đã mời Illim ở lại trong cơ thể mình," thầy Tidwell diễn giải. "Thầy nghĩ cả hai cùng hợp tác sẽ làm được nhiều việc cho hòa bình hơn là từng người riêng lẻ. Giờ anh ấy ở đây dưới sự đồng ý của thầy."

Không có bất cứ thay đổi nào trong giọng nói hay cách nói của thầy cả. Nhưng rồi nó sẽ xuất hiện thôi.

Thầy Tidwell khó nhọc nuốt nước miếng. "Vợ thầy mất cách đây vài năm. Một thời gian dài thầy không thiết tha bất cứ điều gì trên đời, chỉ lằm lũi đi tới trường dạy học rồi lại cắm cúi về nhà."

Thầy Tidwell cúi người ra trước, nhìn thẳng vào mặt tôi. "Khi Illim trả lại tự do cho thầy, thầy nhận ra mình muốn làm điều gì đó. Vì vậy thầy quyết định tham chiến. Còn có gì quan trọng hơn thế không?" thầy nói. "Thế là thầy và Illim trở thành chỗ bạn bè. Anh ấy là bạn đồng hành rất tốt."

Tôi không biết liệu Marco và những người khác có tin những gì tôi vừa nghe là do chính thầy Tidwell nói chứ không phải những lời nói lừa bịp của một tên Yeerk không nữa. Tôi cũng không chắc là mình tin tưởng.

Nhưng tôi muốn tin những gì thầy vừa nói.

"Này, tôi rất muốn giúp anh, Yeerk," tôi bảo thầy Tidwell. "Nhưng ba thành viên trong nhóm hiện đang bị bệnh rất nặng, và một trong số đó cần phải phẫu thuật não. Phe Yeerk hòa bình không thể nhờ ai khác giúp đỡ ngoài tụi tôi hay sao?"

"Giờ là Illim nói nha," thầy Tidwell nói với tôi. "Phe Yeerk hòa bình mới chỉ nhen nhóm gây dựng. Bọn ta hiện có một trăm hội viên. Nhưng không phải tất cả đều có vật chủ hoặc không phải Yeerk ôn hòa nào cũng có vật chủ thích hợp với chí hướng của mình." Illim vỗ vỗ cái bụng phê của thầy Tidwell. "Bạn thử hình dung xem tôi có thể đánh nhau với lính Hork-Bajir trong cơ thể này không? Và tôi cũng rất lấy làm tiếc về việc các bạn của bạn bị bệnh. Nhưng khi Visser Ba xử xong Aftran, hẳn sẽ biết tất cả mọi thứ. Và rồi mọi Yeerk chủ trương hòa bình sẽ bị giết chết - vật chủ của họ cũng sẽ chịu chung số phận. Bất cứ ai từng giúp các bạn sẽ bị bắt và bị biến thành kẻ Bị-mượn-xác," Illim tiếp. "Tất cả những người thân yêu của bạn cũng vậy..."

Tôi ngồi xếp xuống, vùi kín mặt vào hai bàn tay, cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Thật vô vọng! Một cuộc giải cứu chỉ với có phân nửa lực lượng ư?

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

"Thôi được," cuối cùng tôi nói. "Tụi tôi sẽ cố thử coi sao..." Tôi lùng khùng đứng lên và run rẩy đi ra cửa. Rồi... rồi... một ý nảy ra. Tôi dừng lại và quay vào.

"Illim, anh có thể sống vài giờ bên ngoài cơ thể thầy Tidwell mà không ở trong vũng Yeerk được không?" Tôi hỏi.

"Miễn là ở trong môi trường chất lỏng," Illim trả lời, nghe có vẻ hoang mang.

Nhưng tôi thì không hề hoang mang. Không còn một tẹo nào. Một kế hoạch đang lóe lên trong tôi. Cực kỳ điên rồ. Nhưng đó vẫn là một kế hoạch.

CHƯƠNG 14

"**N**ày Marco, chờ mình với," tôi tất tả chạy dọc con phố, đuổi theo cậu ấy. Đúng như mong đợi, tôi đã gặp Marco trên đường đi học về. "Mình vừa nói chuyện với thầy Tidwell. Visser Ba sẽ trở về sớm đấy."

"Bồ còn nhớ bài hát *Năm Con Khỉ Nhỏ* không, Cassie?" Marco hỏi tôi, toét miệng cười man dại.

"Bồ làm sao vậy?" Tôi hỏi dồn. "Hôm nay tụi mình cần phải cứu Aftran ra. Nè, mình có một kế hoạch..."

"Đó là một bài hát. Đúng ra là bài đồng ca đi kèm với điệu bộ bàn tay." Marco tiếp tục huyền thuyên, ngó lơ tôi hoàn toàn...

"Hát như thế này này," Marco bắt đầu ngân nga. "Năm con khỉ nhỏ nhảy nhót trên giường. Một con trượt chân té bể đầu. Mẹ hiền vội gọi bác sĩ, bác sĩ bảo rằng..."

Tôi hòa ca cùng Marco giai điệu câu cuối cùng. "Không còn con khỉ nào nhảy trên giường nữa. Nào nào, tụi mình tiến hành phi vụ giải cứu Aftran chứ?"

"Hát lại nha. Giờ chỉ còn bốn con khỉ nhỏ la hét trên giường," Marco lảm nhảm.

Tôi chạy ào lên chặn ngang mặt Marco. Bước trước vài bước rồi ngoái lại nhìn mặt cậu ta, nói. "Mình nhớ bài hát đó rồi. Giờ bồ muốn chơi nhảy dây thừng hay muốn nghe kế hoạch của mình đây?"

"Tụi mình là năm con khỉ nhỏ," Marco vẫn tía lia, nhìn chòng chọc vào mắt tôi. "À sáu chứ. Ba đứa đã nằm còng queo trên giường. Giờ chỉ còn lại ba tụi mình. Khỉ Cassie. Khỉ Tobias. Và Khỉ Marco."

Cậu ta ngheu ngao hát và tự cào cào tay mình như mấy con khỉ trong phim hoạt hình...

"Bồ sợ à?" Tôi hỏi và lùi lại đi song song với cậu ta.

"Ừa, tui sợ. Dĩ nhiên là tui thấy sợ rồi," Marco hét lại. "Ax đang ngắc ngoải. Tụi mình sắp sửa chui vào vũng Yeerk chỉ với một nửa quân số. Một nửa, nếu như một đứa nữa không lăn đùng ra. Điều gì sẽ đến, hả?"

"Bồ vẫn ổn chứ, Marco?" Tôi hỏi và vươn tay ra đặt lên trán cậu ta. Hơi hâm hấp và nhóp nhép. Nhưng tụi tôi đang bước nhanh, có thể Marco chỉ đổ mồ hôi thôi.

"Mắt tui có cảm giác kỳ lảm ngen, cứ díp díp y như bị dính keo vậy," Marco thú nhận. "Nhưng hôm nay, chúng thể hiện là chúng vẫn có thể nhìn được."

"Có lẽ thế."

"Rachel đã ra rìa rồi. Thế là tui phải chỉ huy thôi..." Marco ỉ ôi.

"Ừ, bồ là đấng nam nhi mà," tôi trả lời.

"Vậy từ giờ, tui là thủ lĩnh nha. Đúng. Vì là thủ lĩnh nên tui nên lắng nghe kế hoạch của bồ," Marco lè nhè, hết lắng cặp sách qua vai bên kia lại quăng nó về bên này.

"Trưa nay mình đã nói chuyện với chính thầy Tidwell. Thầy bảo với mình là thầy tự nguyện tham gia vào phong trào Yeerk hòa bình. Thầy nghĩ đó là công việc quan trọng nhất mà thầy có thể làm được," tôi giải thích. Marco đã hết nhảy chơi chơi với những lời bình luận ngang

xương, nên tôi nói tiếp. "Illim, Yeerk trong đầu thầy Tidwell, nói với mình là anh ta có thể sống vài giờ ở trong nước ngoài vùng Yeerk. Anh ta không cần phải có mặt tại vùng Yeerk hay làm bất cứ việc gì."

Tôi thở một hơi thật dài. "Mình nghĩ mình có thể biến hình thành anh ta và..."

"Bồ muốn biến thành Yeerk à?" Marco kinh hãi thốt lên, rồi bắt đầu rên hự hự.

"Mình biết thế là cùng đường lắm, nhưng mà..." Tôi im bật khi Marco chúi nhủi vào một lùm cây và ới muốn lộn cả ruột.

Tôi lại gần, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cậu ấy. Hồi sau, Marco cố đứng thẳng lên, chúi miệng vào tay áo rồi quay qua tôi thì thảo cùng với nụ cười méo xẹo. "Lại một con khỉ nữa rơi khỏi giường. Tội nghiệp bồ quá, Cassie."

Tôi cố làm ra vẻ hùng dũng, nhưng trong lòng chỉ càng cảm thấy khiếp đảm và cô độc hơn thôi.

"Bồ có nghĩ rằng," Marco yếu ớt nói cà rịch cà tang.

"Cái gì?"

"Ngộ nhỡ... bồ thành công thì sao?"

Rồi cậu ấy đổ gục xuống. Quá bận rộn với việc đỡ Marco đứng vững được trên đôi chân của cậu ấy nên tôi không còn thời gian suy ngẫm đến những gì cậu ấy vừa mới thốt ra.

Chỉ mãi sau đó tôi mới nhận ra, Marco đã nhìn ra lỗ hổng chết người.

Nếu tôi thành công - nếu tôi cứu được Aftran - thì sau đó sẽ ra sao? Tôi sẽ có một Yeerk sống ngoài vòng pháp luật, không có vật chủ, và tệ hơn nữa là không có đường tiếp cận nguồn Kandrona.

Tôi có thể cứu Aftran. Nhưng chỉ để nhìn cô ấy chết mà thôi.

CHƯƠNG 15

<Nhiệt độ của Ax đã xuống còn chín mươi hai độ tám,> Tobias từ trên rui nhà thông báo khi tôi xông vào chuồng thú.

Tôi làm ngay một bài toán nhẩm trong đầu. Trong chín tiếng tôi vắng mặt vừa rồi, nhiệt độ của Ax đã xuống một độ sáu. Như vậy mỗi giờ ảnh xuống được gần không thấy hai độ. Vị chi, tụi tôi còn khoảng tám tiếng nữa thì Ax tới hồi nguy ngập.

"Tối nay Visser Ba sẽ trở về," tôi nói với Tobias. Tiếp thêm tôi thuật lại cuộc nói chuyện với thầy Tidwell và nêu kế hoạch của mình cho cậu ấy.

"Mình phải trở về từ vùng Yeerk trước khi Ax cần mổ," tôi nói.

Ừm, nếu như tôi có thể sống sót trở về...

<Rắc rối là,> Tobias nói. <Nhiệt độ của Ax hạ xuống suốt ngày. Không thể biết được hồi nguy kịch sẽ xảy ra vào đêm nay, trong vòng vài giờ nữa hay ngay bây giờ. Chịu, mình chẳng thể tính ra quy luật nào cả. Khi thì nó xuống chậm, khi thì nó lại xuống rất nhanh.>

"Tobias, có khi bồ phải tự làm bác sĩ phẫu thuật cho Ax," tôi nói. "Bồ cố gắng hỏi ảnh coi tuyến Tria nằm ở chỗ nào. Cứ vào phòng mổ xương thú của ba mình mà dùng. Ở đó có đầy đủ dụng cụ."

<Thế còn Rachel và Marco?> Tobias ngỡ ngàng hỏi.

"Ừm," tôi đáp. "Bệnh luôn rồi."

<Nếu bất quá thì mình đành phải ráng vậy,> Tobias tần ngần. <Bồ cố cứu thế giới rồi về sớm

sớm nha. Bờ rành chuyện thuốc men hơn mình mà... >

"Mình sẽ bỏ qua bữa tiệc hậu-cứu-thế giới," tôi hứa.

Dẫu rất muốn có mặt khi Ax lâm nguy, nhưng tôi không chắc mình có được việc hơn Tobias hay không. Đúng là tôi biết băng bó cho chim gãy cánh và chiêu thuốc vào cổ họng gấu túi, nhưng đây là giải phẫu não thứ đầu phải chuyện đùa.

Chỉ cần cắt mổ chệch vị trí một cái, không chừng Ax sẽ mất khả năng truyền ý nghĩ hoặc tắt thở luôn cũng nên. Gì chứ làm cho ảnh bị thương tật vĩnh viễn thì quá dễ. Và làm chết ảnh lại càng dễ dàng hơn!

Làm sao tôi sống nổi khi làm chết một người bạn chứ?

Ừm... Aftran. Cô ấy cũng là một người bạn. Kéo Aftran ra khỏi vũng Yeerk tức là bắt cô phải chịu đau đớn vì đối tia Kandrona - trừ phi tôi nghĩ ra một giải pháp khác...

Tôi không biết Jake sẽ giải quyết vụ này như thế nào. Sao cậu ấy có thể đưa ra các quyết định sống còn mà không phát điên lên vì cảm giác tội lỗi và đau buồn được ta?

<Mình đi thăm mấy bệnh nhân kia đây,> Tobias bảo, làm đứt quãng dòng suy nghĩ của tôi.

"Ừ đúng đấy," tôi tán thành. Cậu ấy muốn ghé thăm Rachel. "Một tiếng nữa mình sẽ lên đường."

<Mình sẽ trở về trước lúc bồ đi,> Tobias hứa hẹn. Cậu ấy đập cánh, vút khỏi ô cửa sổ căn gác xép chứa cỏ khô.

Tôi nhảy bổ vào ngăn chuồng có Ax và Erek. Khi tôi mở cửa, hai cậu ấy hiện ngay ra trước mắt tôi.

"Mấy bồ sao rồi?" Tôi hỏi thăm.

<Erek đã dạy tôi trò chơi xỉn xằm. Ra cái kéo, hòn đá, tờ giấy. Hòn đá đè bẹp cái kéo thì tôi hiểu được,> Ax khoe. <Cái kéo cắt tờ giấy cũng hợp lý. Nhưng tờ giấy mà bọc hòn đá thì kỳ quá. Đá không vỡ phải không? Vậy thì làm sao mà giấy khiến cho đá đau được?>

"Giấy bọc đá. Ừa, lạ hén," tôi trả lời.

<Ừ, lạ thiệt. Đó là lý do tại sao mà tôi lại nợ Erek một triệu lẻ bảy đôla,> Ax nói với tôi.

Tôi nhướn mày với Erek. Ảnh nhún vai.

<Một triệu lẻ bảy đôla. Đó là một số tiền lớn phải không?> Ax hỏi.

"Ừa, lớn lắm," tôi trả lời và vỗ nhẹ vào tay của ảnh.

Ax đưa mắt cuống về phía mái chuồng. <Tôi không thấy nó ở trên đó,>[6] ảnh nói.

"Ý mình là rất nhiều. Rất nhiều tiền," tôi giải thích.

Mắt Ax vẫn cứ nhìn lên. <Khoan. Giờ tôi trông thấy nó rồi. Tôi thấy rồi,> ảnh bước lên một bước, toàn thân co giật.

"Được rồi," Erek nói. "Đừng có lo lắng về việc đó. Rồi chúng ta sẽ chơi thêm nhiều lần nữa và bạn sẽ giành lại được tiền đã thua thôi."

Ax không trả lời, mắt cứ dán chăm chặp lên mái chuồng.

Erek nghiêng người sát lại phía tôi. "Suốt ngày hôm nay Ax cứ vậy hoài," ảnh thì thầm. "Thỉnh thoảng tỉnh táo được một chút sau đó lại mê đi."

Vậy là Ax vẫn mê sáng.

"Có lúc nào xem đụng ba tôi không vậy?" Tôi hỏi, nhìn ra phía cửa khu chuồng thú. Từ vị trí này, hình chiếu ba chiều giống như một làn khói mỏng, bàng bạc. Tôi có thể nhìn loáng thoáng các hình thù và bóng đen bên ngoài chuồng.

"Tobias đã phải quậy tung các lồng lên cho tụi thú trong trông la chí chóe, buộc ba bạn phải bận rộn." Erek đáp.

"Đừng nói với tôi là anh cũng sắp mắc phải căn bệnh ngu ngốc đó nha."

Erek mỉm cười. "Tôi chưa bao giờ ốm dù chỉ một ngày. Và tôi đã thật sự, thật sự rất già rồi."

Tôi quay qua chăm chút Ax. "Nè, nè, Ax. Đừng ngó lên đó nữa. Mình cần bồ nói chuyện với mình."

Ax lừ đừ, hạ thấp mắt cuống xuống.

"Nói cho mình biết đi. Tuyến Tria nằm ở đâu? Bồ có thể chỉ vị trí của nó trên đầu bồ được không?" Tôi giục giã.

<Bạn nói rằng bài kiểm tra không hỏi về tuyến Tria à,> Ax cắn nhần. <Bạn nói rằng chúng ta không cần phải biết về các tuyến trong cơ thể à?>

Ôi trời! Ảnh nghĩ mình đang ở trường.

"Đó không phải là một bài kiểm tra, Ax. Không ai cho điểm bồ hay bất cứ gì đại loại vậy hết," tôi cố gắng trấn an ảnh. "Chỉ cần nói phỏng chừng thôi. Theo bồ thì cái tuyến Tria đó nằm ở đâu? Mình cần phải biết."

Thịch. Thịch. Thịch.

Erek nắm vai tôi và chỉ ra phía ngăn chuồng thú đầu tiên. Một bóng tối hù đang chuyển động. Đó là ba tôi đang bước rầm rập trong đôi ủng thô kệch, hướng thẳng về phía tụi tôi...

Tôi lảng mình ra phía cửa ngăn chuồng và nhào người ra ngoài, cứ như thể tôi đột nhiên hiện ra từ không khí vậy.

"Ba không cần phải làm gì ở đây đâu," tôi vội vã thốt lên. "Con đã cho chúng ăn uống cả rồi."

Ba tôi nhòm dáo dác ra sau. "Con trốn ở đâu vậy Cassie? Ba bảo đảm là khi ba bước vô, chuồng thú không có ai mà."

"Con ở đây này giờ. Ba phải đeo mắt kiếng vào thôi," tôi trêu ba.

Ba tôi nhú mày. "Đừng hồng gạt ba nha, Cassie," ba tôi khoái chí giỡn. "Ba biết tổng là con đang núp trong ngăn chuồng trống. Ba cũng biết tại sao nữa kìa."

Tôi nghe tim mình đập như trống chầu.

"Vậy há ba?" Tôi hỏi.

Ông gật đầu. "Con giả bộ làm ngựa, đúng không?" Ông đoán.

À! Tôi đã không chơi trò giả bộ làm ngựa kể từ khi lên năm hay sáu tuổi. Nhưng tôi không nói điều đó cho ba biết mà chỉ cười.

"Dạ, vậy là ba bắt quả tang con rồi..."

CHƯƠNG 16

Chờ ba ra khỏi khu chuồng xong, tôi bèn lẹ làng đi cho tất cả đám thú ăn và uống nước. Cần phải làm thế vì tôi đã lỡ bảo vậy mà.

Rồi, tôi xông vào góc chuồng nơi ba cất cái bàn bào. Dù không phải là thợ mộc, nhưng mỗi khi cần đóng chuồng chim, đan lồng thú hay sửa hàng rào là ông tự làm tất tần tật. Cho nên ba tôi có hẳn một bộ đồ nghề, không thiếu thứ gì.

Tôi biết trong phòng mổ ba tôi có đầy đủ dụng cụ để cắt bỏ tuyến Tria, nhưng tôi nghĩ mãi vẫn chưa ra món nào có thể dùng để xẻ hộp sọ của Ax ra. Ba tôi là bác sĩ thú y xuất sắc nhưng rất ít khi ông phải cưa đục xương. Tôi lướt một dọc qua tất cả các dụng cụ. Có thứ gì cắt được xương không nhỉ?

Ba tôi có một cái cưa coi bộ thích hợp với việc này, nhưng mà nó lại dài quá. Nếu tôi muốn bổ dọc hộp sọ Ax như bổ dưa thì được...

Tôi nhắm mắt lại, hình dung ra mình sẽ làm gì. Cầu trời cho tuyến Tria đừng quá to. Tôi chỉ cần khoét một lỗ nhỏ dẫn thẳng tới não Ax. Ôi dào, chỉ nghĩ thôi mà cũng đủ ớn lạnh rồi.

Tôi lại điểm qua đồng dụng cụ một lần nữa. Cái khoan lực! Chắc chắn nó có thể xuyên được một lỗ qua xương. Nhưng cái lỗ đó lại quá nhỏ.

Tôi phát hiện ra một mớ dụng cụ nữa chất đống sau chuồng chim đóng dờ. Tôi cầm lên một món và móc mấy ngón tay vào cái lỗ tròn phía trước.

Hừm. Cái lỗ này xem ra vừa dùng với cái lỗ tôi định khoan vào đầu Ax.

Tôi nhớ ra ba mình thường dùng nó vào việc gì rồi. Đây là cửa lỗ. Nhìn hơi giống cái vặn nút chai, chỉ khác ở chỗ, thay vì có một vòng kim loại để kẹp quanh nắp chai thì lại có một lỗ răng cưa.

Tôi chạy vào phòng mổ, bật đèn lên và giấu cái cửa đi. Xong, tôi liệt kê trong đầu một danh sách những thứ mà tôi nghĩ là tôi có thể sẽ cần tới: băng cầm máu, thuốc tê, kềm banh, kéo, xy-lanh xịt, chỉ y khoa, bông cô-tông, băng quấn, cồn...

Lúc ra khỏi phòng mổ tôi nghe tiếng vỗ cánh. Tobias sà xuống từ góc xép.

<Rachel thế...> Tôi mở miệng.

<Không tới được đó,> Tobias nói khi hướng tới chỗ đậu quen thuộc trên rui nhà. <Đã bắt đầu thấy...>

Những lời nói kéo dài và chậm dần cùng với cú rút chạm đất của cậu ấy. Và chậm hơn nữa.

Quá chậm.

"Tobias, coi chừng!" Tôi hét lên.

Thịch!

Tobias rơi xuống như một hòn đá. Đầu chúi nhủi.

Cậu ấy đáp bẹp dí trên sàn chuồng và nằm ngay đơ luôn.

"Không! Không! Không!" Tôi chạy xô tới và quỳ xuống bên cạnh Tobias, nhẹ nhàng nâng cậu ấy dậy. Tôi không biết là cơ thể Tobias hay mấy ngón tay mình đang run bần bật.

"Tobias, bồ có sao không?" Tôi nỉ non.

Cậu ấy im re.

"Tobias? Tobias?"

<Mình thề là mình đã không uống thứ nước cồn đó mà,> cậu ấy lao vào. Phờ phạc, te tua, nhưng chắc chắn là sống.

Cẩn thận để không làm cậu ấy xóc, tôi bước nhẹ nhàng tới dãy lồng "Mình phải đặt bồ gần con đại bàng lửa thôi, dù mình biết bồ rất ghét giống chim đó. Ngặt nỗi chỉ còn có lồng này là còn trống."

Tobias động đậy khe khẽ trong tay tôi. <Bồ làm gì thế?> Cậu ấy phản đối.

"Mình sẽ bảo ba mình chăm sóc cho bồ," tôi vừa đáp vừa đút cậu ta vào lồng và cài chốt cửa lại.

<Bồ nhốt mình à? Không được! Không được!> Tobias thét. <Mình muốn ra khỏi đây?> Cậu ấy vùng vẫy, thở hổn hển và khua cánh yếu ớt.

Tôi chộp lấy tấm bảng theo dõi bệnh và ghi rằng con điều hâu đuôi đỏ bị lạc đường. Tôi còn ghi thêm là nó bị xỉu vì ngã thẳng từ trên rui nhà xuống.

Nếu có những triệu chứng khác thì ba tôi khắc biết cách xử trí. Ít ra tôi sẽ không phải lo lắng về Tobias.

Tôi lo cho Ax nhiều hơn. Nếu ảnh lên cơn tai biến trong khi tôi đang ở trong vũng Yeerk thì sẽ không có ai mỗ cho ảnh.

Tobias quạu quọ găm một thanh lồng. "Thôi đi," tôi gắt. "Bồ ở nơi tốt nhất rồi còn gì. Mình không có thời gian để lo ba chuyện tầm phào này đâu?!"

<Thôi được,> cậu ấy ngoan ngoãn đáp.

"Thưa quý cô," Erek gọi từ ngăn chuồng cuối cùng.

Tôi cố trấn tĩnh, ráng hít thở thật sâu. Không xong rồi, tôi không sao bình tĩnh được.

CHƯƠNG 17

Tobias nói đúng, tôi vừa nghĩ vừa chạy ủa vào nhà. Bây giờ tôi là thủ lĩnh - thủ lĩnh của riêng mình. Con khỉ cuối cùng còn nhảy nhót trên giường.

Tôi gặp mẹ đang hí húi bên máy tính. "Con đang làm bài thu hoạch về giải phẫu não thú," tôi bảo mẹ. "Mẹ có quyển sách nào có thể giúp ích cho con không ạ?"

"Ừm." Mẹ tôi vươn người lên kệ sách ở trên đầu, lôi ra một quyển dày, bìa màu xanh lá cây. "Chương mở đầu bổ ích lắm đấy." Bà lật tới vài trang. "Còn chương này có hình minh họa khá chi tiết."

Tôi cầm lấy. "Cảm ơn mẹ. Rachel bị cúm. Con đã hứa với nhỏ sẽ tới thăm nom. Con đi há mẹ?"

"Ừ, đừng để bị lây đấy nhé," mẹ bảo, đoạn cầm lấy tách cà phê hớp một ngụm.

Tôi nhớ cái ngày mà mẹ tôi có cái tách đó. Lúc đó, mẹ tôi, cha tôi và tôi tham dự một trò chơi trong hội chợ tại Lâm Viên. Ở đó có một quầy chụp hình mà bạn có thể ghép mặt mình vào một cơ thể khác. Chúng tôi đã quyết định rằng cả ba sẽ trông như những siêu mẫu. Mẹ tôi cho rằng bức ảnh đó rất nhộn nên quyết định in nó lên trên cái tách đó.

Mẹ và tôi luôn trêu ba rằng ông là người đẹp trai nhất trong ba người. Cha tôi luôn cười phá lên và hào phóng tặng những lời khen quá mức về sắc đẹp của hai mẹ con tôi.

"Con sẽ nói với nhỏ," tôi hứa. Nói dối, tôi đã quá quen với điều này kể từ cái ngày ông hoàng Elfangor trao cho chúng tôi quyền năng biến hình.

"Chào mẹ," tôi thì thầm, muốn nói thêm nhiều nhiều nữa. Rất có thể đây là lần cuối cùng tôi

Tôi ào ra khỏi nhà và trở vô chuồng thú, hướng thẳng tới chỗ Ax nằm. Tôi hít một hơi thở thật sâu rồi bước vào trong ngăn chuồng.

"Bồ sao rồi, Ax?" Tôi ân cần hỏi.

Một mắt cuống của ảnh chỉ hơi ngả về hướng tôi, rồi thôi.

"Tôi vừa mới cập nhiệt độ cho cậu ấy, chín mươi một độ chín," Erek nói.

Trong vòng chưa tới một giờ mà đã hạ gần trọn một độ. Nếu cứ tiếp tục hạ theo đà này thì tôi không tài nào trở về kịp lúc. Tobias đã bảo nhiệt độ hạ xuống không theo khuôn mẫu nào mà. Tôi chỉ biết hy vọng là nó sẽ chậm lại.

"Erek, Tobias cũng nhiễm bệnh rồi. Tôi phải nhốt cậu ấy trong lồng," tôi báo tin. "Nếu Ax tới giai đoạn nguy kịch trước khi tôi trở về..."

Tôi thật sự không muốn nói điều này. Nhưng tôi phải nói.

"Anh không thể nhờ ba tôi hay bất kỳ ai giúp đỡ," tôi khó nhọc nói.

Điều tôi thực sự muốn nói với Erek là ảnh phải để cho Ax chết.

Erek gật đầu. "Tôi hiểu."

Nếu Ax tỉnh trí thì ảnh cũng sẽ hiểu. Tôi biết Ax là một *lính nhỏ* được đào tạo chính quy. Ảnh biết đôi khi một người trong nhóm cần phải hy sinh để cứu những thành viên còn lại.

Tôi quay qua Ax và áp lòng bàn tay vào trán anh. "Bồ có nghe mình nói không Ax?" Tôi hỏi.

Tôi cảm thấy ảnh hơi hơi ngo nguậy dưới lòng bàn tay mình. Ảnh có nghe thấy tôi không ta? Có phải ảnh đang cố trả lời? Tôi không tài nào biết được.

"Xin lỗi nha Ax." Tôi sẽ sàng. "Nếu có thể thì mình đã ở lại với bồ..."

Mắt tôi cay xè. Một dòng nước mắt chực tuôn ra, tôi chớp vội cho nó rơi xuống. "Bồ hiểu chứ," tôi tiếp. "Mình cần phải hành động để cứu tất cả nhóm. Không chỉ mình bồ."

Tôi rã rượi buông tay khỏi trán Ax rồi quay đi, ù té chạy ra khỏi khu chuồng.

Vớ vội chiếc xe đạp dựng bên hông khu chuồng thú, tôi leo lên và cầm cổ đạp. Tôi đạp đi xa khỏi Ax, Tobias và Erek, xa rời ba mẹ, xa Jake, Marco và Rachel.

Tôi chỉ có một thân một mình.

Gò toàn bộ sức nặng vào bàn đạp tôi cố thiêu rụi nỗi sợ hãi đang ngổn ngang trong lòng.

Cố không nghĩ tới tất cả những câu "ngộ nhớ."

Ngộ nhớ tôi không trở về kịp lúc Ax lên cơn nguy kịch? Ngộ nhớ kế hoạch của tôi không có tác dụng? Ngộ nhớ tôi nhiễm bệnh trước khi cứu được Aftran? Ngộ nhớ tôi thành công?

Ngộ nhớ? Ngộ nhớ? Ngộ nhớ?

Nếu như hồi đó tôi đã giết Aftran ngay khi tôi có cơ hội thì sao ta?

Tôi chựng lại khi nghĩ đến đây. Lúc đó tôi cũng đơn thương độc mã đối mặt với sự việc và tôi đã chọn cách để cho Aftran sống.

Hóa ra đó lại là một lựa chọn đúng.

Aftran đã không phản bội tôi và hội Animorphs. Cô ấy đã đóng vai trò quan trọng trong phe Yeerk hòa bình.

Nếu tôi cứu được Aftran ra khỏi vũng Yeerk trước khi bị Visser Ba thẩm vấn, thì phe Yeerk hòa bình vẫn tồn tại. Hội Animorphs vẫn sẽ tiếp tục chiến đấu...

Còn nếu tôi thất bại thì...

CHƯƠNG 18

Tôi rẽ vào lối xe chạy trong vườn nhà thầy Tidwell và dựng chiếc xe ở đó. Xong, tôi hấp tấp bước tới cửa. Thầy mở cửa trước khi tôi kịp đưa tay lên bấm chuông.

"Các bạn khác đâu?" Thầy hỏi.

"Bị bệnh cả rồi."

"Chỉ còn mỗi mình em à?"

"Dạ, chỉ mình em thôi, không còn ai khác..."

Thầy Tidwell do dự một thoáng rồi dẫn tôi vào trong.

"Vậy chúng ta thực hiện chuyện đó ở đâu?" Thầy hỏi ngay khi cùng tôi bước vào nhà. "Phòng tắm hay nhà bếp?"

Thầy liên tục rờ rờ lỗ tai, chà chà mấy ngón tay quanh vành tai. Hình như thầy hoảng sợ về điều chúng tôi sắp làm.

Tôi định thú thật với thầy là mình cũng chẳng gan góc gì hơn. Nhưng ngẫm nghĩ lại, tôi thấy như thế chỉ tổ khiến cho sự thể tệ hơn mà thôi.

"Bếp đẹp quá," tôi đáp gọn và xông lên trước dẫn đường, mặc dù đây là nhà thầy, và tôi chỉ là

một con nhóc trước thầy giáo. Nhưng lúc này không có thời gian để mà phí phạm.

Tôi ngồi xuống bên bàn ăn. Thầy Tidwell ngồi vào chiếc ghế sát bên. "Bây giờ hả?" Thầy hỏi.

"Tới luôn đi!" Tôi nói.

Đây là câu nói của Rachel. Nhưng nhỏ không có mặt ở đây.

Có thể nó sẽ mang may mắn tới cho chúng tôi. Tất cả chúng tôi.

Thầy Tidwell nghiêng tai xuống bàn. Tôi cúi theo, mắt nhìn chăm chăm vào cái lỗ ở giữa tai thầy. Cái lỗ bắt đầu nói căng ra. Rồi một chấm đen như đầu bút chì, ướt rượt, thò ra. Nó uốn éo như thể đang nếm nấp không khí.

Oap Oap O-ap

Phần lớn mẩu thịt xám ngoét đã trườn ra khỏi tai thầy Tidwell.

Bộp!

Tên Yeerk rút xuống mặt bàn chỉ cách lỗ tai vài phân. Cơ thể nó giãn căng và dẹp lép vì phải ép mình chui qua lỗ tai.

Tôi quan sát. Những thớ thịt xám xít của tên Yeerk co rúm lại, giống như một bàn tay đang xòe nằm lại vậy, tạo thành một cơ thể sên nguyên trạng.

Tôi giật nẩy người ra sau, ghì cái chân ghế nghiêng mạnh lên sàn bếp.

Đó là Illim, một người bạn, tôi tự nhủ, cố kìm nén vẻ bàng hoàng.

Thầy Tidwell chớp lấy cái khăn lau chén trên bàn và chà chà tai mình.

"Điều này luôn làm thầy cảm thấy... thầy không biết nói sao nữa. Trống rỗng."

Tôi không trả lời. Tôi muốn bỏ chạy về nhà. Tôi không muốn nghĩ đến điều mình sắp làm. Nhưng rồi, tôi chìa tay ra và nhẹ nhàng xoa ngón tay lên làn da nhót nhọt của Illim. Tôi nhắm mắt lại. ADN Yeerk trở thành một phần trong tôi.

Tôi rút ngón tay khỏi Illim. Thầy Tidwell lấy một túi nilon chuyên dùng đựng đồ ăn[7], đổ đầy nước và thả Illim vào bên trong. Miết chặt mép túi lại, thầy cẩn thận đặt nó vào túi chiếc áo khoác nhung của mình.

"Em biết đấy, nếu có trục trặc gì thì Visser Ba sẽ phát hiện ra thầy là người đưa em vào," thầy bảo. "Và hắn sẽ giết cả hai chúng ta."

"Dạ phải, hắn đã cố làm điều đó từ lâu lắm rồi, nhưng giờ em vẫn còn sống sò sò trước mặt thầy đây mà," tôi nói và phá ra cười cố tỏ vẻ can đảm.

Thầy Tidwell cũng mỉm cười. "Em luôn là học trò giỏi. Không như Jake, chẳng bao giờ chịu chuyên tâm vào một cái gì cả."

Tôi thở dài. "Ừm, em ước gì có Jake ở đây. Giờ em phải làm điều mà ai nhìn thấy cũng sẽ kinh tởm lắm..."

"Thầy tin em sẽ xoay sở được."

Tôi tập trung tâm trí vào ADN Yeerk và sự thay đổi bắt đầu.

Bất cứ hình biến nào cũng đều kinh khủng. Bất cứ hình biến lần đầu nào cũng khủng khiếp gấp đôi... Trong khi lột hình này là... lột hình kẻ thù. Đó là con sên sống tầm gửi...

Bỗng, một lớp màng nhầy nhựa rỉ ra từ các lỗ chân lông bao phủ toàn thân tôi. Cả mí mắt và các kẽ tay, kẽ chân. Cổ, chân, bụng. Màng nhầy sền sệt như thạch đông. Nó thấm vào tai, mũi và miệng tôi.

Tôi cầm nín, hãi hùng khi chất nhót tủa vào miệng làm răng tôi tan biến đi như bị a-xít ăn. Môi tôi dính liền vào nhau, đóng chặt miệng với hàm răng đã biến mất lại, u lên lầy nhầy.

Ax luôn nói tôi là đứa biến hình tốt nhất bọn. Nhưng thật khó để điều khiển việc biến hình.

Tôi cố thả lỏng. Tự hòa mình vào những đổi thay.

Cơ thể tôi chợt lạnh ngắt khi chất nhót chảy vào cổ họng, bít kín thực quản. Không hiểu cách

chỉ đó mà tôi vẫn thở được - có lẽ là thở qua da.

Lớp màng nhầy lạnh tanh đựng trứng bao tử và ruột tôi. Hình như chúng cũng bị tiêu hủy và biến mất luôn, khiến tôi cảm thấy một cơn lợm giọng lan dọc khắp người. Rồi màng nhót bao kín trái tim tôi, làm nó teo lại và ngưng đập.

Chất nhòn hút chặt cánh tay tôi vào sườn, dán chặt hai chân tôi lại với nhau. Tôi cảm thấy cái chất nhót lạnh băng ấy ngấm qua da vô tận xương tôi, biến nó thành băng đá rồi nứt vỡ thành muôn triệu mảnh...

Tôi rớt khỏi ghế, được sàn nhà dâng lên đón lấy. Trớ trêu là, tôi vẫn chưa teo rút, cứ nằm chình ình đó - một con sên khổng lồ nhất hành tinh. Toàn thân tôi là một miếng thịt nhão nhẹt, lớp xộp.

Chỉ có đôi mắt là chưa thay đổi. Chúng nhìn đăm đăm lên trần nhà.

Thầy Tidwell ở phía trên tôi. Mặt thầy xoắn vặn lại vì kinh hãi. Tôi cho là thầy đang hét. Nhưng tôi không thể nghe thấy gì.

Khuôn mặt của thầy nhạt nhòa đi như có mây che phủ khi màng nhầy bao quanh mắt tôi. Mặt thầy biến mất - mắt tôi bị tiêu rụi hoàn toàn.

Thế rồi cơ thể tôi cuộn cong lại. Chặt vào chặt nữa; nhỏ hơn, nhỏ tiếp, nhỏ nữa.

Rớt... rớt...

Cuối cùng cũng chấm dứt. Sự biến đổi hoàn tất.

Tôi đã là một Yeerk.

CHƯƠNG 19

Tôi nằm tênh hênh trên sàn bếp nhà thầy Tidwell. Điếc đặc, mù lòa, chỉ có thể hơi ngo nguẩy tí chút.

Làm thế nào tìm ra tai thầy Tidwell đây? Tôi không biết gì hết, nhưng chắc chắn tên Yeerk biết. Tôi cố thả lỏng cho bản năng Yeerk tung hoành, dẫn dắt mình.

Tôi nhận ra mình có khả năng định vị bằng sóng âm như dơi hay radar. Yeerk phát ra làn sóng điện, phân tích sóng dội lại rồi đưa ra các dữ liệu về - kích thước, hình thù của mọi vật.

Radar của tôi lọc được một thân hình bự đang nhúc nhích. Tôi cảm thấy quanh mình có hơi ấm - tôi đang được nhắc lên, lên, lên.

Radar lại nhận ra một hình dạng mới. Bản năng Yeerk chột trối mạnh. Nhất định không chịu bỏ cuộc, tôi xông vào hai miếng nhô lồi ra, cảm nhận xung quanh cho tới khi tìm thấy lỗ mở. Trườn vào, tôi tả xung hữu đột trong khoang tai thầy Tidwell. Chật chội và hẹp kín gì đâu. Tôi phải xịt ra một chất tựa thuốc giảm đau để làm tê dại đường tai, hầu dễ bề luồn lách, duỗi, đẩy, dẹp những sụn, mạch máu qua một bên. Tôi làm tất cả những điều đó bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc.

Tôi đột nhập. Sâu và sâu hơn nữa, đâm thủng cả những mảng thịt chắn đường. Từng ly từng tí một, bỗng nhiên tôi giật cục lên như chạm phải luồng điện.

BỘ NÃO - đó là thứ tôi đang nhắm tới. Những nơ-ron thần kinh thít chặt quanh tôi. Tôi dàn thân mỏng ra như tờ giấy, len lỏi vào những khe ngách, những vết nứt nẻ, những khoang lỗ tí ti. A! Tôi cảm nhận được rồi. Các nơ-ron đã nối kết với tôi, làm tôi trở thành một bộ phận khẳng khít của cơ thể mới, lạ lùng và diệu kỳ này.

Tôi cảm thấy một niềm vui sướng, bàng hoàng, đến sững sờ của tên Yeerk trước sự chuyển động, kích thích, sức mạnh và nguồn năng lượng mới. Đó là một niềm sung sướng thuần túy

của thú vật - vô ý thức và sâu thẳm tự đáy lòng.

Tôi đụng vào vùng trung tâm não điều khiển thính giác.

Aaaaa! Tựa hồ như người chết chợt sống lại. Tiếng nước rỏ tong tong trong bồn rửa chén nghe mới vui tai, rộn ràng làm sao.

Tôi tác động lên trung tâm thị giác. Oa? ánh sáng chan hòa, rực rỡ sau thời kỳ tăm tối đặc ngột. Thật choáng ngợp! Thật huy hoàng! Nó làm tôi ngây ngất, choáng và man dại.

Aftran rất đúng khi nói với tôi rằng: loài người sống giữa chốn thiên đường nguy nga tráng lệ. Chiếc khăn trải bàn ca-rô màu đỏ trắng của thầy Tidwell sao mà thơm tho và làm tôi lưu luyến thế không biết. Nó...

<Cassie. Cassie, em làm gì thế? Chúng ta phải đi thôi!> Tôi nghe giọng nói có vẻ hồi thúc giục già.

Thầy Tidwell. Lời nói chỉ như ý nghĩ truyền vụt qua.

<Em không biết cách di chuyển cơ thể của thầy à?> Thầy hỏi, hình như thầy đang hải hùng lắm.

Rất có thể tôi đã nấn ná trong nhà bếp của thầy Tidwell suốt đêm để thả mình vào niềm vui tốt đỉnh của tên Yeerk trước mọi giác quan mới mẻ. Nhưng tôi còn có nhiệm vụ phải làm. Lại chẳng dư dả thời gian. Tôi đành phải dồn nén niềm khao khát muốn nổ tung, vỡ òa trước thế giới mới của tên Yeerk lại.

Tôi không biết cách điều khiển thầy Tidwell, nhưng tên Yeerk biết.

Tôi cho phép nó mở vài ngăn trong não thầy ra. Đây là ngăn kiểm soát những chức năng vận động như co giãn cơ bắp, động đậy chân tay. Đây là ngăn cất giữ ký ức. Vỗ vào đây tôi liền bị nhấn chìm bởi những sự kiện ngồn ngộn về cuộc đời thầy Tidwell...

Thầy Tidwell đang ngồi tại chính căn bếp này, trong bồn chất đầy chén đĩa dơ cốc cáy cả tuần chưa rửa. Trên bệ lò dính kịt vết đồ ăn rơi rớt. Mùi rác rưởi xông lên nồng nặc.

Một thầy Tidwell trẻ trung và săn chắc cũng đang ngồi trong căn bếp này, nhưng là căn bếp sạch sẽ mát rượi. Vui vẻ, ngập tràn hạnh phúc, thầy đang đứng sát bên vợ và vẩy nước xà bông vào người cô.

Rồi một thầy Tidwell lần đầu tiên bước vào lớp học. Cảm thấy tự hào và hồi hộp viết tên mình lên bảng, thầy quay qua nhìn khắp lượt lũ học trò.

Và một thầy Tidwell đêm hôm qua, trước khi bước lên giường còn cẩn thận đặt tám hình bà vợ đã quá cố lên chiếc gối bên cạnh...

Tôi không muốn thấy cảnh ngậm ngùi đau lòng đó. Tôi không muốn xâm phạm những ký ức riêng tư, sâu kín của thầy. Ước gì tôi có thể xin lỗi thầy. Nhưng dù cho có nghe được ý nghĩ của thầy, tôi vẫn không biết làm cách nào để chuyển cho thầy những ý nghĩ của mình.

Tôi tiếp tục lục lọi bộ não, lướt qua thật lẹ mỗi khi chạm tới ký ức. Nhưng ký ức hiện hữu khắp nơi nơi. Tôi đang hé mở tất cả những bí mật, tiêu hủy mọi riêng tư.

Tôi cảm thấy xấu hổ quá.

Tôi cố ngo nguậy bàn tay. Lạ quá, nó cũng động đậy. Tôi ráng rặn ra lời nói. Ô, chuyện đó dễ biết bao.

"Ừm, em kiểm soát được rồi," tôi mấp má bằng cái giọng của thầy Tidwell.

Tôi dợm chân bước... liền va uỳnh vào cạnh bàn.

<Không sao, thầy vốn là một kẻ hậu đậu mà,> thầy Tidwell trấn an.

Tôi nhận ra thầy muốn đùa.

Lại bước thêm bước nữa. Lần này không hề máng hay vướng vào cái gì cả.

Tôi lụi hụi đi về phía cửa trước, mỗi bước đi mỗi cảm thấy thoải mái hơn trong cơ thể mới. Tôi trèo vào xe hơi của thầy Tidwell. Tôi đâu biết lái xe, nhưng thầy Tidwell biết là cái chắc. Thầy biết làm cái gì tôi đều biết làm cái ấy. Tôi móc chìa khóa trong túi thầy Tidwell, bật bộ

phận nợ lửa và lao vụt ra đường phố.

Tự mình lái xe khiến tôi thấy bình tĩnh hơn một chút. Tôi cảm thấy ái ngại khi rẽ vào bãi đậu xe của tiệm McDonald's. Có nhiều hơn một cái lý do.

Thường thì, vào thời điểm trước khi tụi tôi lao đầu vào thực hiện một phi vụ nguy hiểm, điên rồ như vậy, tôi đang lắng nghe những chỉ dẫn cuối cùng của Jake, đang cười trước những câu đùa cợt của Marco.

Tobias chắc chắn là đang bay trên đầu chúng tôi, liên tục báo cáo về tình hình chung quanh. Rachel thì sẽ đang tập trung mọi đấng nam nhi trong hội, lòng can đảm của nhỏ sẽ nâng đỡ cho tôi.

Nhưng một lần nữa, tôi chợt nhớ ra rằng giờ đây tôi chỉ có một mình. Tôi nhớ họ, nhớ xiết bao.

Tôi leo ra khỏi xe và lò dò đi vào tiệm bánh. Xem ra nơi này đầy rẫy mùi, màu sắc và âm thanh mới lạ, làm say lòng tên Yeerk trong tôi. Phải ráng đừng để mất tập trung mới được...

Tôi bước tới cái bàn gần dãy phòng tắm. Khi một cô gái sau bàn thu tiền hỏi tôi gọi món gì tôi bảo mình muốn *Bữa ăn Hạnh Phúc* với hạnh phúc ăn thêm.

Cô gái nhếch lên nụ cười phỉnh phờ giả tạo như thể cô ta đã nghe câu cợt đùa này hàng triệu lần rồi. Tôi biết đúng là như thế thật. Yêu cầu "hạnh phúc ăn thêm" là mật khẩu để đi vào vũng Yeerk.

Yeerk cũng có óc khôi hài đấy chứ.

Thầy Tidwell đã rành rẽ đường đi nước bước xuống vũng Yeerk, và tôi cũng vậy. Không chần chừ, tôi dứt bước hết dãy phòng tắm và mở cánh cửa kế bên dẫn vào nhà bếp. Đi vào, tôi tiến thẳng đến chỗ cái tủ lạnh gắn chìm trong tường.

PHỤT! Phía sau tủ lạnh nứt tách ra.

Tôi biết bên trong là Thiết Bị Lọc Sinh Học. Tôi hít một hơi dài và hiên ngang bước qua.

Thiết Bị Lọc kêu o o u u, dò tìm hai dạng thức sống "hợp pháp" là con người và Yeerk. Nó không hề phát hiện ra rằng một thành viên hội Animorphs đã bước qua ngưỡng cửa.

CHƯƠNG 20

Tôi lăm lăm đi xuống dải cầu thang dài hun hút dẫn tới vũng Yeerk. Không khí ẩm ướt phả vào mặt tôi, mắt kính của thầy Tidwell đọng sương hơi nước. Khi tôi tháo kính ra, tất cả mọi thứ bỗng trở nên mờ ảo. Hoảng quá, tôi vội chùi nó vào vạt áo và đeo trở lại - không thể thấy đường nếu không có kính.

Thật dị kỳ khi ở trong cơ thể người khác. Nó khiến tôi cảm nhận khác hẳn. Thậm chí tiếng bước chân lép xep nghe cũng xa lạ - quá nặng nề và khua khoắc vang động. Lối vào vũng Yeerk vẫn sâu thẳm xuống phía dưới.

Tôi cảm thấy mình đang cố ý dậm chân thật to càng thành thịch càng tốt. Tôi muốn lấn át tiếng ầm ĩ đang từ bên dưới vọng lên. Tiếng kêu thét sợ hãi, tiếng gào la đau đớn, và lắng đọng trên tất cả là tiếng thổn thức cầm nín, tuyệt vọng.

Tôi biết chính xác ai là chủ nhân của những tiếng kêu thống thiết khuấy động tâm can đó. Họ là những vật chủ-Người và Hork-Bajir không tự nguyện bị nhốt đầy trong những dây lồng, cũi, đặt xung quanh vũng Yeerk.

Họ thét gào, chửi bới, dọa nạt, van vỉ bởi vì họ chỉ làm được đến thế. Một vài giờ nữa, những tiếng kêu ấy sẽ dứt hẳn, sẽ bị chế ngự hoàn toàn, sau khi bọn sên Yeerk hấp thụ tia Kandrona no nề xong và trở về cuộc sống tầm gỏi trong thân xác họ.

Tôi cố ép mình tiếp tục đi xuống các bậc thang. Những bức tường đất xung quanh tôi đã chuyển thành tường đá. Và càng về cuối bậc thang thì ánh sáng tím tái càng lóe lên sáng tỏ.

Xuống, xuống, xuống.

Tiếng than khóc nghe rõ rệt hơn. Tôi nghe được cả tiếng chất nhầy vồ ì oạp vào thành vũng Yeerk.

Các bức tường đá rộng dần ra. Sắp tới nơi rồi!

Xuống, xuống, xuống.

Đã hết những bậc thang, tôi ụp vào một cái hang rộng mênh mông, giống như một thành phố nhỏ. Khắp nơi, Người, Taxxon và Hork-Bajir đi lại lênh khênh. Những dây lều và những túp lều quây thành vòng đai bên ngoài. Vô số máy kéo, xe cần cẩu cao nghệu, đang hăm hở tiếp tục công cuộc khoan rộng lòng đất.

Chúng mở rộng khu liên hợp vũng Yeerk chính. Ý tưởng đó làm bao tử tôi lộn ngược lên, co bóp dữ dội.

<Lại xếp hàng chỗ cầu gần nhất-cầu xả,> thầy Tidwell chỉ dẫn. <Hàng vật chủ ở cầu thứ hai đang đợi để nhập Yeerk.>

Nhướng mắt về phía cây cầu ấy, tôi nghe tiếng la kinh sợ, rợn tóc gáy. Bỗng có những tiếng cười sảng sặc nổi lên. Tôi đảo mắt khắp hang, tìm nguồn xuất phát.

Một nhóm người đang túm tụm coi phim *Ngôi Nhà Hạnh Phúc* đang được chiếu lại trong một căn phòng vắt ngang cuối hang. Đó là những vật chủ tự nguyện - những kẻ chấp nhận để cho bọn Yeerk khổng lồ. Chúng nhẩn nha coi tivi trong khi bọn Yeerk vùng vẫy trong vũng. Xét về mặt nào đó, chúng đang cố la to hơn, hầu lẫn át những tiếng kêu thét trong cũi vắng ra.

Tôi ghê tởm quay mặt đi, không thèm nhìn bọn chúng mà hướng tới cây cầu xả. Tôi lần vào hàng. Có ba con người và một Hork-Bajir xếp trước tôi. Phải mất bao lâu mới xong việc này nhỉ?

Tôi cần phải cứu Aftran trước khi Visser Ba trở về...

Con người đầu tiên, một thằng nhóc chỉ chừng năm tuổi, bước tới đầu cầu xả. Nó ung dung quỳ xuống, hai tên Mượn xác-Hork-Bajir giúp nó hạ thấp đầu vô vũng Yeerk nhầy nhụa.

Ngay khoảnh khắc tên Yeerk trườn ra khỏi tai, thằng bé lập tức dậm chân thành thành lên cây cầu thép. Rầm! Rầm! Rầm! Tụi Mượn xác-Hork-Bajir giật nó lên. Thằng bé ngoác miệng gào. "Mmeeeee ơii!"

Tiếng thét ghê rợn đến mức túm tóc sau gáy tôi - tức sau gáy thầy Tidwell - dựng đứng cả lên. Cả lông cánh tay tôi cũng nhổng hết.

Thêm hai tên Mượn xác-Hork-Bajir nữa hăm hăm ra cuối cây cầu xả. Chúng xốc nách thằng nhóc lên, lôi qua hai người trước tôi, hướng về cũi. Khi chúng đi ngang, tôi muốn thò tay giật thằng bé lại quá chừng. Đáng lẽ ra lúc này nó phải đang nháy chân sáo, hoặc đang loì choì chơi trong sân với chúng bạn đồng trang lứa, hoặc đang phải học đánh vần tên mình qua bảng xếp chữ bằng màu sáp mới đúng.

'Mmeeeee ơii!' thằng bé vẫn thét lịm đi. "Mmeeeee ơii!"

Tôi cố kiềm chế để gương mặt thầy Tidwell không biểu lộ một sự thương cảm hay động lòng nào khi nghe tiếng cửa lồng nhốt thằng bé phang đánh rầm đóng lại sau lưng mình.

Tôi biết Illim đã mục kích cảnh này hàng trăm lần. Anh ta đương nhiên phải hành xử như các Yeerk bình thường khác. Tức là phớt lờ mọi phản ứng, mọi tiếng kêu la của đám vật chủ.

Người tiếp theo là một phụ nữ cao ráo ăn mặc chải chuốt. Bà ta điềm nhiên quỳ gối ở mép cầu xả và hạ đầu xuống. Bà ta chỉ hơi giật nhẹ để chứng tỏ tên Yeerk đã chui ra khỏi tai mình. Xong, bà ta đứng thẳng lên. Mắt chất chứa căm hờn, bà để mặc hai tên Mượn xác-Hork-Bajir điệu đi và lẳng vào lồng. Tuyệt nhiên không thốt lời nào.

Tới lượt tên Hork-Bajir. Nhìn nó cúi đầu xuống, tôi không khỏi liên tưởng đến những người Hork-Bajir tự do trong vùng đất tự trị ở thung lũng bí mật. Gã Hork-Bajir rống lên đau đớn.

Những giọt nhờn nhớp nháp rỏ cả vào miệng gã.

Mình phải mang Aftran ra khỏi đây, tôi hứa với lòng mình. Phía trước tôi chỉ còn một người nữa thôi. Một người đàn ông thấp đậm, tóc đen quỳ nhúng đầu xuống.

Cũng như người phụ nữ nọ, lúc bị hai tên Hork-Bajir kẹp nách lôi đi, ông ta không hé răng la ó nửa lời cũng chẳng giãy giụa gì. Nhưng đi được hai bước ông ta bỗng khuyu gối. Vì ngạc nhiên và bất ngờ quá nên tụi Hork-Bajir để vật chủ vùng ra được. Ông ta chạy thục mạng vượt qua tôi ra khỏi cầu.

Nhanh, nhanh, nhanh! Tôi thầm hối ông ta, nhưng ráng thận trọng không mấp máy miệng hay để lời nói thoát ra.

Một tên Hork-Bajir liền rút phăng khẩu tia Nghiệt ra. PẮNG CHÍU! PẮNG CHÍU!

Tôi ngoảnh lại ngay, lúc người đàn ông đổ gục xuống đất, phát ra tiếng rên rĩ trầm trầm. Tôi nhận thấy quần áo và cả da thịt ông ta bị cháy sém, bốc khói lèo xèo.

Lũ Mượn xác-Hork-Bajir hùng hổ lôi ông ta đứng lên và đẩy vào lồng.

"Sao tụi mày không giết tao chết quách đi?" ông ta rầm rút. "Sao không để tao chết quách đi cho rồi?"

Tôi biết lý do tại sao chúng không giết ông ta. Chúng không muốn hủy hoại những vật chủ tốt, bậc cao.

Tôi thò tay vào cái hũ đựng Illim và mở ra. Tôi chỉ dẫn cho anh ta bò vô ống tay áo gió của tôi để khi cúi đầu xuống vũng, tôi sẽ thò hai bàn tay vào vũng luôn. Illim sẽ lách xuống, tự do nạp tia Kandrona và sau đó sẽ ung dung chui vào tai thầy Tidwell.

Tụi Hork-Bajir ở đầu cầu ra hiệu cho tôi tiến lên.

Đến lượt tôi rồi.

CHƯƠNG 21

Tôi cảm thấy đầu gối mình run bắn khi quỳ xuống mé cầu xả. Tôi ráng hít thật sâu và cúi đầu xuống vũng.

Tôi giải phóng Illim trước đã rồi mới trườn ra khỏi tai thầy Tidwell, cắt đứt sự liên lạc với não thầy. Cơ thể tôi rột roạt len lỏi qua đường tai nhỏ hẹp.

Tôm! Tôi đã tự do - đã ở trong vũng Yeerk.

Tôi mù tịt, gần như điếc đặc và câm nín. Cảm giác lạ kỳ lắm. Nhưng tôi cóc cần lưu tâm.Ồ, mình đang cùng các anh chị em tam tấp tia Kandrona. Nếu có miệng, ắt hẳn tôi đã òa lên sung sướng, rạng rỡ và mãn nguyện. Tôi đã trở về nhà.

Trong một phút, tôi để mặc cho bản năng Yeerk tha hồ phát tán.

Ồ, đây đâu phải là nhà. Tôi còn có một nhiệm vụ phải hoàn thành: cần phải mau chóng tìm Aftran.

Tôi dùng radar để dò dẫm khu vực xung quanh mình. Trên, dưới, hai bên, trước, sau đều nhúc nhúc những Yeerk là Yeerk. Tôi ráng tự nhủ rằng mình cũng là Yeerk như bọn kia; rằng mình không có gì khác biệt để bị chú ý; rằng mình tuyệt đối an toàn.

Một cái đầu Hork-Bajir nhúng vào nước, tạo thành làn sóng lay động. Tôi cười lên một con sóng, lặn xuống sâu hơn và lại phát luồng định vị. Chao ôi! Lại thêm bao nhiêu là Yeerk - Yeerk ở khắp nơi. Một làn sóng lái tôi hơi quẹo một tí. Radar của tôi dò ra hai cây cầu thép. Bên dưới cây cầu thứ hai có một sợi dây xích cột một cái hộp ở đầu dây. Cái hộp vừa đủ để nhốt

một Yeerk.

Aftran. Cô ấy bị nhốt ở trong đó.

Nhưng làm cách nào tôi có thể lại gần cô ấy? Tôi không có chân để nhảy phóng lên, cũng không có cánh tay để cấp lấy.

Tôi vận hết sức ngúng nguẩy thân mình nhưng chỉ di chuyển được chừng một phân. Aftran cách tôi khoảng một mét tám. Kiểu này tôi phải bươn bả bơi cả đêm may ra mới tới nơi.

Mà tôi làm gì có nguyên một đêm. Sử dụng Yeerk, tôi tự bảo mình, Yeerk biết cách bơi. Tôi thả cho bản năng Yeerk nổi lên. Rột rạt-rột rạt. Rột rạt-rột rạt.

Tôi giãn cơ thể ra, quăng về phía trước! Tôi đang bơi. Hà hà! đó không phải thi bơi ở Thế vận hội, nhưng tôi đang di chuyển nhanh hơn thực lực của mình.

Rột-rạt-rột-rạt. Rột-rạt-rột-rạt.

Cuối cùng tôi cũng tới được chỗ cái hộp. Tôi dùng radar xem xét nó. Đó là cái hộp kim loại, tôi suy đoán, có lỗ châm đều khắp; nhưng lỗ nào lỗ nấy nhỏ lắm, Yeerk không thể chui lọt. Chốt khóa coi bộ không khó mở, nếu tôi có tay.

Tôi có thể hoàn hình người được chứ. Nhưng khốn nỗi, tôi đang ở ngay dưới chân cầu, với hai tên Hork-Bajir canh chừng trên mép và một tên nữa đang nhịp bước tới lui, hộ tống các vật chủ. Tôi sẽ là mục tiêu lộ lộ cho tụi nó phát hiện.

Phu-ự-ự!

Một cái đầu vật chủ nhúng vào nước. Radar của tôi nhận thấy sự quấy đập điên cuồng khi vật chủ - lần này là một ông già - cố tránh né con sên Yeerk đang trên đường chui trở lại lỗ tai. Vài giây sau, ông già ngưng vùng vằng và điềm nhiên ngóc đầu lên - tên Yeerk đã vào được lỗ tai khổ chủ.

Bọn sên Yeerk vào lại vật chủ ngày càng nhiều. Như vậy nguy cơ tôi bị tóm ngày càng tăng nếu tôi hoàn hình thì không bị đũa này cũng sẽ bị đũa kia nhìn thấy, chúng sẽ hô hoán lên liền.

Không thể liều hoàn hình gần cầu được. Cần phải kiếm cách khác để đưa Aftran ra.

Phụ-ựtt!

Một cái đầu vật chủ nữa nhúng vào vũng. Một cô gái. Radar của tôi bắt được mái tóc vàng của cô ta bay lòa xòa trong nước có vẻ cô ta chẳng lớn hơn tôi là bao.

<Ta đã sẵn sàng tra hỏi tù binh.>

Cái giọng truyền quỷ quái đó không thể lẫn đi đâu được. Nó xuyên thủng từng làn da thớ thịt tôi, khiến toàn thân tôi nổi lên nổi khiếp sợ.

Visser Ba! Hắn đã trở về, trong khi tôi còn chưa tìm ra cách mở lồng giam Aftran!

<Mang Aftran-942 lại đây cho ta,> Visser Ba hống hách ra lệnh.

Cái hộp nhốt Aftran đột nhiên chuyển động là là trên vũng. Ai đó đang kéo sợi dây xích - kéo Aftran xa rời tôi. Trong khi tôi chẳng có tay để níu giữ nó lại.

Tôi buộc phải làm một cái gì đó, ngay bây giờ!

<Tất cả hãy tập trung nơi cầu nạp,> Visser Ba hô vang, đầy vẻ trịch thượng. <Bọn bay được mời làm nhân chứng cho số phận của tên phản bội.>

CHƯƠNG 22

Không có thời gian để tính toán, lên kế hoạch nữa. Không có thời gian làm gì cả, ngoài chuyện bơi như điên.

Rột rạt-rột rạt. Rột rạt- rột rạt.

Tôi nhảy tòm lên đầu cô gái vừa nhúng vào nước, đẩy văng tên Yeerk đang định chui vào tai cô ta ra và hối hả chui vào.

Tiết ra một lượng thuốc giảm đau, tôi len lỏi qua khoang tai. Giãn căng người ra, tôi biết mình đã tới não khi làn sóng siêu điện từ khiến cơ thể tôi tê tê. Đã bắt nổi được liên lạc, tôi tức tốc mở ký ức của cô gái ra. Cô ta là thành viên của nhóm Chia Sẻ. Một vật chủ tự nguyện. Một kẻ hợp tác.

Tôi không để cho cô ta đọc được ý nghĩ, cử động hay bất cứ cái gì về tôi, con bé Cassie mũm mĩm. Có những cánh tay vịn vai tôi giúp ngoi lên khỏi mặt nước. Tôi lệt bệt lết đi.

Ngay sau những giây đầu, cô gái biết ngay tôi không phải là tên Yeerk quen thuộc vẫn ở trong đầu mình. Nhưng chừng nào còn bị tôi kiểm soát cơ thể, chừng đó cô ta chưa thể làm được gì để tố cáo tôi. Và ngay khi tôi rời khỏi, cô ta sẽ lu loa lên, báo cho Visser Ba biết tất cả mọi thứ...

Tôi cần phải hành động! Ngay bây giờ! Trước khi "bọn thảo khấu Andalite" bị Visser Ba tạt tẩy. Trước khi tôi phản bội Illim, thầy Tidwell và người Chee.

Tôi dán mắt vào Visser Ba. Trong hình hài Andalite, hắn đang đứng giữa cầu nạp, quay lưng lại tôi. Một đám lâu la: Người, Hork-Bajir, Taxxon đủ cả, đang bu kín xung quanh, hớn hờ chờ mong được chứng kiến cảnh tra tấn.

Visser Ba tự tay mở chốt hộp nhốt Attran, lôi cô ấy ra. Hắn cầm Aftran lên, thô bạo ngoáy chọc mấy ngón tay lên mình mấy bắt lực của cổ.

<Người phải khai ra tất cả về cái gọi là phong trào Yeerk hòa bình,> Visser Ba nạt Aftran, phóng giọng truyền oang oác cho toàn vũng cùng nghe. <Sau đó ta sẽ hạ cổ nghĩ ra hình thức nào đau đớn nhất, dài nhất, dai nhất cho người chết.>

Rầm! Rầm! Rầm!

Tôi phóng về phía trước, bước chân tôi nện thình thình trên cây cầu thép. Mệnh lệnh duy nhất cô gái vật chủ nhận được từ tôi là: <Chạy! Ngay! Nhanh! Mau!>

Lấy hết sức bình sinh, tôi tông mạnh vào Visser Ba. Hắn xoay người về phía tôi, đuôi vung lên, nhưng vì quá bất ngờ nên chẳng kịp phản ứng gì thêm.

Tôi giằng lấy Aftran.

Tên Visser Ba nắm bàn tay lại, nhưng tay Andalite yếu xiu.

Tôi đập cổ tay hắn.

Aftran rơi xuống. Tôi chụp cô ấy ngay trên không rồi lao ào xuống vũng Yeerk.

<Bắt lấy nó! Bắt lấy cả hai! Mang chúng lại đây cho ta!> Visser Ba rống gầm lên. <Bắt lấy chúng mau, nếu không ta sẽ khiến cái hang này chất đầy xác bọn bay!>

Phụ-ụt!

Tôi liếc nhanh ra sau. Hai tên Taxxon đang bơi sát theo tôi. Không ngờ cái sinh vật giống rết, dài gần bốn mét, to cỡ hơn một mét này lại bơi tốt đến thế.

Chúng vẫn đang bám sát tôi.

Aftran tuột khỏi những ngón tay tôi. Hy vọng cổ biết phải ở sát bên tôi.

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Những chùm tia sáng xuyên lịch bạch xuống vũng. Chà! Có người đứng trên cầu nhắm tia Nguyệt vào tôi.

Tôi cố lặn sâu xuống đáy vũng. Ở đây tôi vẫn có thể bị Tia Nguyệt găm vào như thường, nhưng dù sao tụi bắn cũng không thể thấy tôi mà nhắm.

PẰNG CHÍU!

Tôi thấy hơn chục tên Yeerk bị cong lại, rụi đi. Visser Ba đang giết chính đồng bào mình để

bắt cho bằng được tôi.

Tôi cảm thấy nhói ở mắt cá. Một tên Taxxon không biết từ đâu xò ra. Một trong số những bàn tay như càng cua của nó đã tóm được tôi.

Tới lúc chuẩn rồi.

Tôi bung thân khỏi bộ não của cô gái, trườn lách qua khoang tai cô ta, rồi nhảy ùm vào vũng Yeerk.

Qua radar, tôi nhìn thấy cô gái bị lôi lên khỏi mặt nước. Sẽ chẳng lâu đâu bọn chúng sẽ nhận ra tên Yeerk kiểm soát cô gái không còn ở trong đầu cô ta nữa.

Tôi bảo đảm Visser Ba sẽ xới tung cả vũng Yeerk lên để tìm tôi và Aftran.

Tôi cần phải ra khỏi đây - bằng con gì đó có cánh. Tôi cần cánh. Nhưng trước khi biến thành chim, tôi buộc phải hoàn hình về dạng người, ở ngay trong vũng Yeerk này.

Tôi lặn xuống vùng sâu nhất, sâu hơn tất cả tội Yeerk khác và bắt đầu hoàn hình.

Cơ thể Yeerk của tôi doãi dài. Giãn. Giãn nữa. Cái đầu hiện ra. Cánh tay. Cẳng chân. Tất cả đều đẹp lép. Tôi là một con búp bê giấy khổng lồ.

Tôi cảm thấy xương mình mọc lại, thân mình đẹp của tôi căng phồng lên. Da tôi đã thay đổi và tôi không còn thở qua da nữa.

Mắt, mũi, môi tôi ra khỏi gương mặt búp bê giấy.

Có tiếng binh binh nổi lên trong lồng ngực trái tim tôi đã đập trở lại. Các động mạch và tĩnh mạch của tôi đã khai thông cho máu chạy bên trong. Bao tử và ruột gan tôi cộm lên. Phổi co bóp và tôi bắt đầu cảm thấy nóng ran.

Tôi cần không khí. Cần lắm.

Ngoi lên bề mặt, tôi ngả đầu ra sau cho lỗ mũi nhô lên, thở qua mặt nước.

Tôi hít hết hơi này đến hơi khác, cố bơm khí đầy buồng phổi.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng quát tháo, bằng những lời lẽ có thể khiến tôi hóa đá vì khiếp đảm.

<Không đùa nào được đựng tới ả,> Visser Ba ra lệnh. <Tao muốn được hưởng thú vui tự tay giết ả, sau khi đã bới tung cái bộ não tội nghiệp của ả lên và biết được tất cả mọi thứ.>

CHƯƠNG 23

Tôi bơi, bơi trời chết. Rồi thì...

<Sinh vật này không có Yeerk!> Visser Ba tru tréo. Hẳn không nói với tôi mà nói với cô gái vừa bị tôi cướp cơ thể để tấn công hẳn.

<Tên phản bội thứ hai! Một tên Yeerk nào đó sử dụng vật chủ để... ồ không! Bọn Andalite! Tội nó đang ở đây!>

Tôi hít một hơi nữa thật dài rồi đẩy người chìm sâu xuống. Bầy Yeerk xông vào bu kín cánh tay, cẳng chân và gương mặt tôi. Thân thể nhầy nhụa của chúng làm tôi rùng mình thon thót.

Mặc kệ chúng, tôi ra lệnh cho mình. Không còn thời giờ đâu mà phân tâm đến những chuyện khác. Tôi cần phải biến hình.

Nín thở, biến hình dưới nước không những là cực kỳ nguy hiểm mà còn là ngu ngốc và tự sát. Nhưng tôi cần phải ra khỏi vũng, trong khi chẳng có hậu thuẫn. Tôi phải đánh liều thôi.

Là cú chằng? Nó vừa đủ mạnh để mang theo Aftran, lại vừa khéo léo để bay qua hang tối lờ mờ.

Tôi tập trung vào ADN của con cú bên trong mình. Lòng cú bắt đầu nhu nhú ra. Chúng thập thò trên làn da tôi, ướt lớp nhờn và nham nhám. Thôi rồi! Tôi còn lâu mới nhấc nổi mình lên không trung với bộ lông sũng ướt như thế này, chứ đừng nói đến chuyện vác theo cả Aftran!

Phổi tôi bồng rát, không thể thở thêm được hơi nào nữa.

Tôi rà qua một lượt các lối hình biến. Con nào sẽ giúp tôi tẩu thoát hữu hiệu nhất đây? Nghĩ, -nghĩ đi nào! Cá mập. Không. Cá heo. Không. Sóc. Có lẽ. Không. Những lối trùng không được tính tới.

Tôi bắt đầu lẩn lộn, lú lẩn. Tôi đã phung phí rất nhiều thời gian quý giá.

Chờ đã. Có rồi! Ó biển! Ó biển săn cá nên có thể bay được khi lông ướt.

Tôi liền tập trung vào ADN của ó biển. Tôi mặc kệ, không thèm đếm xỉa tới áp lực đang đè nặng lên ngực mình. Cẳng chân tôi mỏng teo đi như sợi mì. Chúng lúc lắc trong nước rồi ngẩn lại.

Tôi cảm thấy môi và mũi mình hòa nhập vào nhau để tạo thành cái mỏ. Tôi nghẹt thở khi một đồng Yeerk lợi bì bơm vào miệng, chặn cứng cổ họng tôi. Vị đắng ghê tởm khiến tôi rùn cả lưỡi lại.

Đôi cánh của tôi đâu rồi? Tôi cần có cánh!

Phổi tôi kêu lộp phộp. Tôi không tài nào giữ được hơi thở...

Một luồng điện chạy giần giật cánh tay tôi, đôi cánh lòi ra. Có thể chứ!

<Aftran, bám chắc vào móng vuốt tôi. Nào! Lẹ lên!> Tôi thét âm ỉ, dù biết cổ chẳng nghe được và cũng sẽ chẳng trả lời.

Tôi cảm thấy toàn thân như bị kim chích khi đôi cánh bắt đầu vỗ đập. Aftran len vào giữa móng vuốt tôi. Tôi tóm lấy. Được rồi ít ra tôi hy vọng đó là cô ấy. Tụi tôi phải ra khỏi đây thôi!

Tôi ì ạch trời lên bề mặt vũng, lướt phẳng phẳng qua những chấm đỏ nổ bùm bụp ngay trước mắt. Ráng nhô cái mỏ về hướng mặt nước, tôi cố hít thật nhiều không khí vào buồng phổi.

<Rồi, cất cánh nào,> tôi bảo Aftran.

Tôi quạt cánh tới tấp, té dạt khối nước sền sệt, nhờn nhớt, ráng nâng thân ra khỏi vũng Yeerk. Tôi biết bọn chúng đang phục kích, đón lỏng tôi. Nhưng chẳng con đường chuẩn nào khác.

"Thưa Visser! Có một con chim!"

<Bắn nó ngay, đồ ngu! Cắm đũa cho nó bay thoát!>

PẮNG CHÍU! Một luồng tia Nghiệt nhắm vào tôi. Hụt!

Tôi lại cuống quít đập cánh, cố nhảy lồm chồm trên mặt vũng, móng vuốt lết theo. Sắp lên cao rồi. Sắp rồi.

Vụựtt!

Một xúc tu dài màu vàng vươn từ lớp nước nhớt nhọt ra và tóm lấy tôi. Mất thăng bằng, tôi chòng chành.

Túm!

Một nửa người tôi trượt lại xuống vũng.

Visser Ba đã biến hình thành con gì vừa khỏe vừa nhanh, lại vừa biết bơi. <Chạy đâu cho thoát, hơi chiến binh Andalite can trường!> Visser Ba móc mả.

Lần này, hắn đang nói chuyện với tôi. Chắc chắn là như vậy.

Chỉ có mình tôi ở đây. Không có Marco, Jake, Tobias, Rachel, hay Ax ở đây để làm hắn sao nhãng.

Lối hình mới của hắn ngó kình khiếp làm sao. Giống như một con mắt trôi rập rền, có những sợi râu dài thật dài để vung quất. Cánh tôi đã bị một sợi râu của hắn quật trúng, tê cứng.

Đáng sợ là các sợi xúc tu ấy đều chứa nọc độc. Nếu bị quật nhiều lần, tôi sẽ không thể cự cựa

hay vỗ cánh được nữa. Tôi sẽ chìm thẳng xuống đáy vũng và tên Visser Ba...

Vụụtt!

Tôi lãnh thêm một cú nữa. Vào cánh còn lại.

Vụụtt!

Tôi phải kéo mình ra khỏi vũng nước xám xịt này.

Tôi đập cánh bay qua lớp bùn đặc sánh.

Vụụttt!

Lại vẫn là cái cánh đã bị thương. Nó gần như bại liệt rồi.

Hãy nghĩ đến Ax. Hãy nghĩ đến Jake - Tôi đập cánh lia lịa. Rachel. Tobias. Marco.

Thêm nhiều đốm đỏ nổ toàng toạc. Tôi không thể nín thở nổi nữa. Tôi đang bút phá khỏi mặt nước.

Mẹ ơi! Ba ơi!

Tôi vùng lên, lên, lên. Cơ bắp gào thét trong đón đau. Phải. Tôi đã vụt xa khỏi những xúc tu đang loi ngoi. Tôi quay đầu và lao về phía cầu thang.

Những người bị nhốt trong lồng reo lên mừng rỡ. Tụi Mượn xác-người điên tiết chửi thề. Lũ Mượn xác-Hork-Bajir rống lên.

Tôi thoáng thấy thầy Tidwell. Thầy giờ nắm đấm lên không dừ dừ. Với những người khác thì đó là cử chỉ giận dữ, nhưng với tôi đó là ám hiệu mừng chiến thắng.

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Tôi bay dích dắc trên đôi cánh đầy thương tích, Aftran vẫn dính chắc trong móng vuốt tôi.

Tụi Mượn xác-Hork-Bajir đứng trên cầu nã tia Nghiệt như mưa.

<Tao chỉ yêu cầu một trong số tụi bay bắn một phát trúng đích, có nhiều nhận gì cho cam, hả?> Tôi nghe tiếng Visser Ba gầm lên.

Tôi đã tới được chỗ cầu thang. Lên, lên, lên nữa. Tôi hóp không khí ừng ực, phổi muốn té banh ra.

Những bức tường đá nhường chỗ cho những bức tường đất. Ở đây khỏi lo bị tia Nghiệt từ trên cầu bắn trúng.

<Sắp ra rồi, Aftran!> Tôi hét, cố đập cánh mạnh hơn nữa. Không thể để rị xuống được, nhất là lúc này.

PẰNG CHÍU!

Một cảm giác buốt thốn lan khắp người. Mùi lông của chính tôi khét lẹt. Tia Nghiệt vừa xẹt qua.

Tôi quẹo ngoặt qua trái. Lúc này tôi mới trông thấy vật mà hồi nãy vì mãi đại não vũng Yeerk nên tôi đã bỏ qua.

Một quả cầu sắt nhìn nhẹ hều như không có trọng lượng, đang xé không khí lao bổ vào tôi.

Đó là rô-bô thợ săn.

CHƯƠNG 24

Rô-bô thợ săn chỉ có một nhược điểm: hệ thống nhắm hữu hình.

Tôi đập cánh dừ tợn hơn, vừa cố lấy độ cao vừa lái tìm vị trí thẳng bên trên rô-bô thợ săn.

Tôi chỉ có một cơ hội. Và tôi đang chờ nó đến.

Quả cầu kim loại bự quay tít cho đến khi ống kính camera của nó chĩa thẳng lên, nhắm vào tôi. Trong vòng một giây thôi, nó sẽ khai hỏa.

Kịch!

Một cục phân ó biến màu xám trắng rơi xuống.

Cuộc sống của tôi, của Aftran, của toàn bộ bạn bè tôi, cũng như tương lai của toàn bộ loài người, đều dựa vào cú rơi ăn điểm này.

Nó đáp trúng vào ống ngắm của rô-bô. Báo hại, quả cầu thợ săn bị loạn mục tiêu, cứ quay qua phải trái, phải-trái riết. Nó mãi tìm cục phân chim.

Tôi vỗ cánh bay trời chết lên cánh cửa kim loại. Phía bên này chẳng hề có nắm đấm, chỉ là tấm kim loại trơn bóng. Tôi đảo vòng quanh cánh cửa. Chắc phải có bộ phận nhấn mở nào đó chứ.

Có thể, đó chỉ là lối vào, tôi nghĩ thế. Có thể nó giống như cái phòng thay đồ ở cửa hiệu Gap. Người ta vào vũng Yeerk ở đó, nhưng lại ra khỏi vũng từ một rập chiếu phim.

Tôi lượn gần hơn.

RÈ RÈ RÈ! RÈ RÈ RÈ!

Thôi chết! Hệ Thống Lọc Sinh Học. Tôi quên phéng mất thiết bị này. Sao mà tôi ngốc thế không biết?

"Đã dò ra dạng thức sống không hợp pháp," giọng nói trong máy thông báo. RÈ RÈ È! RÈ RÈ RÈ! "Đã dò ra dạng thức sống không hợp pháp."

Trong tích tắc nữa Hệ Thống Lọc Sinh Học sẽ tự động tiêu hủy tôi - một sinh vật có ADN không được máy tính nhận dạng. Ở biển chắc chắn không có tên trong danh sách khách mời của vũng Yeerk rồi.

Liệu tôi có kịp biến hình Yeerk? Hay là hình hài người của tôi sẽ hữu ích hơn? Tôi nghe tiếng những bước chân truy đuổi rầm rập chạy lên cầu thang. Nện mạnh bạo thế này đích thị là bọn chiến binh Hork-Bajir rồi.

"Nhắm mắt để bảo vệ sắc tố vũng mạc khỏi bị Hệ Thống Lọc Sinh Học hủy hoại," giọng trong máy chỉ dẫn.

Vậy là tiêu đời tôi rồi.

Phụtttt!

Cánh cửa thép tách đôi ra. Một phụ nữ bước vào và trông thấy tôi.

"Andalite!" Mụ ta hét rầm rĩ, đoạn quơ cái bóp lên quào tôi. Tôi nhủi lẹ, thấy kệ cơn đau thấu trời vì đôi cánh rách toạc.

Cái bóp không đủ lực để ngăn tôi lại, nhưng cũng khiến tôi liểng xiềng.

Tôi bay vụt vào lớp không khí lạnh ngắt của cái tủ lạnh khổng lồ gắn chìm trong tường. Cánh cửa bên ngoài đóng hờ. Liệu tôi có vượt qua được không? Căn phòng lóe choé trong ánh sáng chói chang.

Bang! Tôi đâm sầm vào một-kệ thép.

Choang! Cái gì như tiếng ly vỡ.

Tôi vẫn không ngừng bay thẳng tới.

Tiến lên! Rầm! Cánh cửa phòng lạnh đóng sầm ngay sau đuôi tôi.

"Ba ơi, nhìn kìa, một con chim!" Tôi nghe một bé gái ré lên.

"Nó đang quắp cái gì vậy cà?" Một người khác la rầm.

Nhờn lực của tôi đã hoạt động lại chút chút, đủ để tôi thấy cửa trước. Dĩ nhiên là cửa đóng. Đến lúc này tôi mới nhận ra mình khao khát có tay đến chừng nào.

Bạn có biết cái gì là tuyệt nhất vào lúc đó không? Con người. Mười người thì có hết chín người là người tốt.

Một người tốt bụng nọ lo lắng cho con chim bị kẹt liên lật đặt chạy ra mở cửa.

Tôi bay vào qua...

...ra ngoài bầu trời bao la, đón lấy tự do.

<Như Marco hay nói, nếu cậu ấy ở đây: Điều này thật tuyệt. Nhưng chớ có bao giờ làm như thế nữa nha.>

Thoát rồi! Nhưng tôi không có thời gian để hân hoan ăn mừng. Tôi còn phải về nhà. Ax đang cần tôi.

Tôi hối hả bay về. Khi chun qua cửa sổ gác xép, cơ thể tôi run lên bần bật vì kiệt sức. Ráng đầu lên đồng cỏ khô, tôi thả Aftran xuống.

<Tôi sẽ mang nước đến cho cô ngay,> tôi hứa với Aftran.

Trái tim ó biển nhỏ bé của tôi đập như trống trận. Tôi chỉ muốn dang cánh ra, vùi đầu vào cỏ và đánh một giấc. Thay vì thế tôi tập trung vào ADN của chính mình.

Những cái lông vũ phủ khắp người tôi mỏng dần rồi rụng đi, để lại trên da tôi những hình xăm. Xương chim rỗng đặc dần. Tôi nghe tiếng phùm phụp khi ruột phèo mình chuyển động, biến đổi.

Mắt chim lớn ra, thị lực tôi đã hoàn chỉnh cho tôi mục kích vài thay đổi cuối cùng. Tôi rên ư ử rồi nhặt Aftran lên và hướng về phía chuồng Ax nằm.

Một bã người. Tôi thở hỗn hà hỗn hển khi mở cửa ngăn bước vào hình chiếu ba chiều. Ax đang nằm nghiêng. Có bao giờ ảnh nằm như vậy đâu? Tôi có thể nghe tiếng ảnh thở ngắt quãng, dồn dập.

"Cậu ấy đang trong cơn nguy kịch," Erek bảo tôi.

CHƯƠNG 25

Tôi quỳ xuống bên cạnh Ax. "Mình trở về rồi," tôi thì thào. "Mình đang ở bên cạnh bồ đây..."

Ảnh không trả lời.

"Cậu ấy mê man hơn nửa giờ rồi đó," Erek nói nhỏ.

"Tội quá," tôi rà ngón tay vuốt ve lớp lông xanh mượt mà của Ax. Thân mình ảnh co giật theo từng hơi thở.

"Tôi nghĩ bạn không còn nhiều thời gian nữa đâu, Cassie." Erek nói, giọng lo lắng.

"Phải đấy," tôi đứng lên và bỏ Aftran vào máng nước.

"Cô sẽ an toàn," tôi bảo Aftran dù biết cổ không thể nghe. Tôi biết cổ đang hoảng loạn nhưng tôi cần phải bỏ cổ đó.

Tôi quay qua Erek. "Tôi sợ làm Ax đau khi chúng ta di chuyển ảnh. Có lẽ chúng ta..."

Erek cúi xuống và xốc Ax lên gọn gàng. Oa! Tôi quên phéng là người Chee cực kỳ mạnh mẽ...

Tôi cúi nhìn ra ngoài cửa khu chuồng thú kiểm tra hầu bảo đảm là không có ai lai vãng. Xong, tôi mở cửa và đi vào phòng mổ. Tôi chỉ cái bàn kim loại cho Erek đặt Ax lên.

"Anh vui lòng phủ thêm một hình chiếu nữa lên căn phòng được không, khiến nó nom như không có ai ở trông í?" Tôi hỏi. "Chỉ là để phòng thôi."

"Tôi làm rồi," Erek đáp.

Tôi không tin là mình lại sắp sửa phẫu thuật não cho một người ngoài hành tinh.

Đột nhiên, tôi muốn bỏ chạy ra khỏi phòng, muốn ngồi thanh thoi trước màn hình tivi coi *Tom và Jerry*, vặn to tiếng lên và quên hết mọi sự trên đời.

"Chẳng có gì để mất cả," tôi lẩm bẩm.

"Cái gì?"

"À không."

Cứ làm từng bước một, tôi trấn an mình. Nhưng đâu là bước đầu tiên? Tôi nhắm mắt lại, cố hình dung ba mình thường làm gì trước khi giải phẫu, cộng thêm những gì tôi đọc được trong cuốn sách mẹ cho mượn. Nào, tiến hành đi. Bước một: sát trùng tất cả mọi dụng cụ.

Như cái máy, tôi lúi cúi ra bồn nước và rửa tay bằng xà bông diệt khuẩn. Xong, tôi lau khô tay và lồng vào đôi bao tay bằng cao su nhân tạo.

Tôi lấy chai cồn tẩy trùng và hũ bông cô-tông ra khỏi kệ. Tôi nhúng một cục bông vào cồn.

"Cái này sẽ làm bờ mát lạnh," tôi bảo Ax trước khi chà lên đầu ảnh. Chắc chắn Ax không thể nghe, nhưng tôi cảm thấy vững tâm hơn khi trò chuyện với ảnh.

Tôi quăng miếng bông xài rồi vào sọt rác và cẩn thận nhúng tiếp bông vào cồn và đắp vô những chỗ thích hợp. Tôi đang cố trì hoãn, dẫu như vậy sẽ nguy cấp cho Ax. Tôi không biết ảnh còn bao nhiêu thời gian nữa.

Tôi giật mở ngăn kéo giữa trên chiếc tủ ngăn của ba tôi và lôi ra một con dao mổ. Tôi lại gần Ax. Tim tôi đập loạn xạ, to đến nỗi tôi tưởng nó hiện diện khắp cơ thể mình, ở cả trong tai và đầu ngón tay.

Tôi lựa thế đặt con dao mổ lên đầu Ax. Chợt tay tôi tê cứng lại. Làm sao tôi dám cắt cửa cơ chứ? Tuyến Tria nằm ở đâu nhỉ?

Có thể sờ khắp da đầu Ax tôi sẽ cảm thấy nó chẳng? Một chỗ nào đó sưng vù lên, hay một điểm nóng ran hoặc lạnh ngắt?

Tôi dùng bàn tay còn rảnh để khám đầu Ax. Bắt đầu từ trán. Không có gì. Tôi lướt lên vị trí giữa hai mắt cuống. Không thấy gì. Tôi kiểm tra vùng dưới hai dải tai. Không thấy gì. Tôi lùa ngón tay từng phân một chỗ hộp sọ của ảnh, thêm lần nữa. Không thấy gì. Không thấy gì.

"Thật là vô vọng! Thật không thể được!" Tôi hét lên. "Lẽ nào Ax sẽ chết trong khi tôi đứng ngay sát bên?"

"Tối nay bạn vừa mới làm được một điều tưởng chừng vô vọng, không thể làm được đó thôi," Erek nhẹ nhàng nói với tôi. Giải cứu Aftran từ tay Visser Ba là vô vọng, là không thể được. Nhưng giờ Aftran đã an toàn...

Khoan khoan. Khoan nào.

Trí não tôi dường như chùng xuống, rồi căng lên cùng một lúc.

Aftran!

"Tôi sẽ trở lại ngay," tôi bảo Erek rồi chạy vù khỏi phòng mổ, lại chỗ chuồng Ax nằm hồi nãy. Tôi vớt Aftran ra khỏi máng và chạy trở lại.

Thẳng kít lại ngay bàn mổ, tôi nâng Aftran lại gần tai Ax. Bản năng Yeerk sẽ đưa cô ta vào...

Đúng vậy! Aftran trườn qua lòng bàn tay tôi vào lỗ tai Ax. Tôi nhìn cơ thể xám ngoét của cô ta biến mất vào trong...

"Có lẽ Aftran sẽ cho chúng ta biết tuyến Tria nằm ở đâu," tôi bảo Erek, hai tay rì chặt cạnh bàn kim loại.

"Bạn thông minh lắm," Erek khen. "Trừ phi..."

"Đúng, cứ chờ coi nó có tác dụng gì đã," tôi đáp và nhìn chăm chăm vào Ax. Chờ đợi.

Aftran hẳn đang luồn lách trong não Ax, tôi nghĩ. Một khi nắm được quyền kiểm soát, cô ấy sẽ nói. Cần phải như thế. Nếu không...

Không, tôi tự nhủ. Aftran sẽ làm được. Nhưng tại sao cổ không nói gì hết vậy nè? Sao mà lâu dữ vậy? Phải chăng cổ đã gặp rắc rối với bộ não Andalite? Hay bệnh tình Ax trầm trọng đến nỗi cổ không thể kết nối được?

<Cassie?> Aftran lên tiếng bằng giọng truyền ý nghĩ Andalite.

"Tôi đây. Chúng ta đã chạy thoát khỏi Visser Ba. Cô đang ở trong đầu bạn tôi, Ax," tôi hấp tấp giải thích thật nhanh. "Có một tuyến trong đầu ảnh sắp sửa nổ tung. Nếu nó nổ thì ảnh sẽ chết. Tôi cần phải mổ lấy nó ra. Nhưng tôi không biết nó nằm ở đâu. Cô có cảm thấy nó không? Cô làm ơn cho tôi biết phải cắt chỗ nào?"

<Tuyến Tria đấy mà. Tôi đã tiếp cận ký ức của anh ta,> Aftran trả lời. Thật... thật bất thường. Tôi chạm tới vài đầu dây thần kinh... không cảm thấy gì... Khoan, chờ đã!>

"Cái gì?" Erek nhấp nhồm. "Chờ cái gì..."

<Có rồi! Nhưng Cassie, nó nóng hổi à.>

Tôi túm con dao mổ bằng mấy ngón tay run cầm cập." Hãy bảo cho tôi biết phải cắt chỗ nào."

CHƯƠNG 26

<Tuyến Tria nằm ở đằng sau đầu,> Aftran giải thích. <Ngang bằng với dải tai của anh ta. Ngay chỗ hiểm.>

Tôi quay đầu Ax để dễ tiếp cận điểm Aftran chỉ. "Thấy rồi, tôi sẽ rạch vết đầu tiên," tôi bảo cô ấy. "Tránh ra nào."

<Tuyến này lớn bằng ngón tay cái Người. Ừm... ít nhất là bằng ngón tay cái Karen...>

"Cám ơn," tôi cầm con dao mổ lên và đặt vào mép điểm Aftran mô tả. Rồi tôi trích thẳng một đường dài khoảng một tấc. Tôi cảm thấy lưỡi dao đụng vào xương sọ của Ax.

"Vây là tốt. Tôi đã rạch đủ độ sâu cần thiết. Tôi cần lật miếng da lên để có thể tác động đến xương.

Một dòng máu xanh đen rỉ ra. Bao tử tôi kêu lộp phộp. Tôi khó nhọc nuốt nước miếng khan và rạch thêm một đường nữa, cũng dài một tấc, vuông góc với vết rạch đầu tiên.

"Cầm máu," tôi quát.

Erek ấn dụng cụ vào tay tôi trong chớp mắt.

"Thêm miếng nữa. Tốt. Kèm banh. Không phải, món khác kia."

Tôi lôi lên một miếng da.

"Băng keo," tôi nói.

"Bạn cần bao nhiêu?" Erek hỏi.

"Độ một tấc."

Erek đưa một mảnh băng dán cho tôi giữ chặt miếng da đã tách khỏi xương.

<Những trái tim của anh ta bắt đầu đập nhanh hơn. Tuyến đó đang trương phồng lên,> Aftran thông báo.

"Cô có thể kiểm soát nhịp tim của ảnh được không?" Tôi yêu cầu. "Cô tìm cho chúng chậm chậm lại."

<Tôi sẽ cố,> Aftran đáp.

"Gạc lót, Erek." Tôi chìa tay ra và Erek đập chúng vào tay tôi. Tôi sử dụng để thấm máu rịn ra

từ vết rách.

"Nào, giờ đến cửa lỗ. Nó ở trong bồn khử trùng."

"Đây này."

<Bạn cần phải nhanh nhanh lên, Cassie,> Aftran thúc giục. <Ở trong này nguy rồi.>

Aftran có vẻ sợ sệt. Điều gì xảy ra với Aftran nếu tuyến Tria nổ bung trong khi cô ấy vẫn còn ở trong đầu Ax?

"Rồi rồi. Tôi cần anh thẩm giùm máu trong khi tôi cửa," tôi bảo Erech.

"Được."

Erech trao tôi cái cửa lỗ. Tôi đặt vòng răng cửa quanh chỗ tôi hy vọng là tuyến Tria. Tôi quay cán cửa một vài vòng.

Tôi giật ngược cửa lên, lồi theo một vòng xương. Giờ, tôi đã nhìn thấy não Ax.

Mồ hôi túa ra trán tôi, chảy xuống cả má và mũi. Erech vội lấy miếng gạc thẩm khô đi trước khi nó nhỏ xuống não Ax.

Tôi chẳng cần nhờ Aftran chỉ dẫn thêm về vị trí của tuyến Tria nữa. Rất dễ nhìn thấy nó. Một cục phồng rộp tím ngắt.

"Kềm banh," tôi bảo Erech. "Dao mổ."

Những ngón tay tôi run run khi Erech đưa chúng cho tôi. Tuyến Tria sẵn sàng nổ. Tôi sợ nếu mình sờ trúng thì nó sẽ bùng ngay.

"Thẩm mau. Mắt trái tôi. Mồ hôi."

Erech thẩm mắt tôi bằng một cục bông.

"Tốt. Tới luôn đi," tôi thì thào và run rẩy lách lưỡi dao mổ vào dưới tuyến Tria.

Tôi cắt.

Tuyến Tria đã được cắt ra. Tôi vớt nó vào cái đĩa nhôm.

"Tốt lắm," tôi xoa hai tay vào nhau, toàn thân run như cây sậy.

Giờ thì đừng để hỏng, tôi nhủ thầm.

Nhanh như cắt, tôi đắp miếng xương vào đúng vị trí nó vừa được lấy ra. Tiếp theo, tôi đập miếng da lại và vuốt cho thật thẳng.

"Giờ đến phần may."

<Tỉ lệ tim đập đang chậm lại. Huyết áp của anh ta cũng tụt.> Aftran báo cáo.

"Đó là một trong những điều tuyệt diệu nhất tôi từng chứng kiến," Erech thốt lên và cười hả hê. "Tôi đã chứng kiến nhiều thứ rồi."

<Cassie, anh ta đã tỉnh, rồi,> Aftran báo cáo. <Anh ta bắt đầu kêu thét!>

CHƯƠNG 27

"Sao vậy?" Tôi gào. "Tôi đã làm Ax đau à"

<Không phải,> Aftran nói. Giọng cô ta đột nhiên lạc đi. <Anh ta thét bởi vì có một tên Yeerk ở trong đầu.>

"Ax, nghe mình nói đây. Yeerk đó là Aftran. Cô ấy đã giúp mình cứu sống bồ," tôi hét.

<Anh ta hoảng hốt lắm,> Aftran bảo tôi. <Anh ta bảo lẽ ra cô nên để anh ta chết thì hơn. Anh ta đòi tự sát bằng lưỡi dao đuôi trước khi tên Yeerk kịp khống chế anh ta.>

"Ảnh không hiểu đó mà," tôi đáp.

<Phải phải,> cố cưỡng quít. <Tôi ra ngoài đây.>

Thoáng sau, Aftran trườn ra khỏi tai Ax. Ax dựng nãy lên trên bàn. Mắt cưỡng đảo ra trước ra sau. <Nó đâu rồi?> Anh gào thảm thiết. <Đừng để nó đụng vào tôi.>

Tôi ôm đầu Ax, giữa hai tay mình. "Ngưng ngay!" Tôi giận dữ ra lệnh. "Bồ phải giữ im để mình còn may đầu cho bồ chứ!"

Ax ngoan ngoãn vâng lời, nằm lại trên bàn, nhưng tôi vẫn thấy toàn thân ảnh run lên khiếp đảm. Cơn giận của tôi nguội liền. Ax phát bệnh, mê sảng suốt, thế mà khi tỉnh lại thì thấy một tên Yeerk chêm chệ trong đầu mình. Chẳng ngạc nhiên vì sao ảnh lại hoảng vía đến thế. Ảnh tưởng mình đã bị bắt và đã bị đầu độc.

"Bồ sẽ khỏe thôi," tôi dịu dàng nói với Ax. "Bồ đang nằm trong phòng mà của ba mình. Mình đã cho Aftran vào đầu bồ để cô ấy chỉ dẫn cho mình tuyến Tria. Cô ấy giúp mình giải phẫu cho bồ. Mình cắt nó đi rồi. Bồ đã qua cơn nguy kịch."

Tôi cầm Aftran lên, hứng đầy bồn nước và đặt cô ấy vào. "Chút xíu nữa tôi sẽ trở lại," tôi hứa với Aftran, lúc này đã mù, điếc và câm.

Tôi quay lại chỗ Ax. Ảnh liên tục chà chà lỗ tai. Tôi biết ảnh cảm thấy bất an và kinh tởm vì điều tôi vừa làm với ảnh.

"Visser Ba dự tính sẽ hỏi cung Aftran tối nay," tôi nói nhỏ nhẹ khi may vết rạch cho Ax. "Hắn khám phá ra cổ là một thành viên của phong trào Yeerk hòa bình."

<Đồ Yeerk thối tha,> Ax bực dọc.

Tôi may xong mũi cuối cùng. "Yeerk thối tha đó đã cứu sống bồ. Và cổ đã cố gắng hiến trọn đời mình cho hòa bình giữa Yeerk và loài người. Và bây giờ, cổ sẽ chết vì đói tia Kandrona, trừ phi mình tìm ra cách nào đó để cứu sống cổ."

Ax chẳng nói chẳng rằng. Có lẽ khi hồi tâm lại, ảnh sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn.

"Erek, anh mang Ax trở lại ngăn chuồng được chứ?" Tôi hỏi. "Phải vài ngày nữa ảnh mới bình phục. Anh phải nán lại lâu để phủ hình chiếu đấy."

Erek nhẹ nhàng nâng Ax ra khỏi bàn. "Bạn đang nói chuyện với một người đã góp phần xây dựng kim tự tháp. Một vài ngày có là nghĩa lý gì."

Tôi mỉm cười. "Cảm ơn. Nếu không có anh, tôi chẳng biết phải xoay sở thế nào."

"Bạn sẽ xoay sở được thôi. Nhưng được giúp bạn, tôi vui lắm," Erek đáp khi bế Ax ra khỏi cửa.

Tôi ngồi xếp xuống đồng hồ nghề của ba vút lung tung bên cạnh bàn, vòng tay ôm đầu gối, cảm thấy toàn thân mình lạnh toát run bắn lên - tất cả những nỗi sợ hãi tích tụ lại, giờ mới được dịp bộc phát.

Không sao, chẳng qua là dư chấn thôi mà, tôi tự nhủ. Mi an toàn rồi. Cả Ax và Aftran cũng vậy.

Thật ra không hẳn thế. Tôi giật Aftran ra khỏi tay Visser Ba. Nhưng trong ba ngày nữa, cô ấy sẽ chết.

Tôi gượng đứng lên, tì vào bồn và chầm chầm nhìn Aftran. Cô ấy đã làm tất cả những gì có thể. Cổ đã đặt ra những đức tin mà cổ sẽ phấn đấu đạt bằng được. Và, rốt cuộc, cổ đã chọn cách chống đối lại cộng đồng của mình, quay đầu lại với tất cả những gì cổ đã từng tin tưởng, trở thành kẻ thù của những người thân cận nhất với cổ.

Aftran đã hy sinh quá nhiều. Dù đã từng hưởng thụ vẻ huy hoàng, giàu đẹp của thế giới loài người, nhưng khi ý thức được mình không có quyền điều khiển hay khống chế loài khác, cô ấy cũng đủ dũng khí để từ bỏ tất cả, để cứu sống cuộc đời một bé gái.

Aftran đã trở lại vũng Yeerk - một thứ nhà tù chung thân so với cơ thể Karen. Nhưng không cam chịu sống trong tuyệt vọng cổ đã chọn con đường đấu tranh để giải phóng mọi người...

Tôi thọc tay vào bồn nước và hót Aftran vào lòng bàn tay. Tôi đặt cổ vào tai mình. Đó là cách duy nhất tôi có thể nói chuyện với cổ. Tôi cần cảm ơn Aftran về tất cả những gì cổ đã làm..

Giây lát sau, tôi cảm thấy cơ thể mình lạnh run lên. Khoang tai tôi thít chặt lại khi Aftran tìm đường đi vào.

<Tôi biết là bạn sẽ tới cứu tôi, Cassie,> cổ nói ngay khi nối kết được với não tôi. Tôi muốn nói với Aftran rất nhiều điều, nhiều lắm, nhưng tôi chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. <Cảm ơn bạn đã giúp tôi cứu sống Ax,> tôi trả lời.

Aftran cười lớn. <Nếu hồi chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà bạn nhờ tôi thì còn lâu tôi mới làm bất cứ thứ gì để chữa trị cho người Andalite...>

<...hoặc trở thành một chiến sĩ Yeerk đấu tranh vì tự do,> tôi thêm.

<Đúng vậy,> Aftran đồng ý. Giọng cô bỗng chuyển qua ưu phiền. <Cassie, tôi có điều này cần bạn giúp.>

<Hãy nói đi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể,> tôi đáp không chút chần chừ.

<Tôi cần bạn giết tôi,> cổ nói tỉnh rụi.

<Cái gì?> Tôi hét lên. <Không!>

<Chúng ta đều biết tôi sẽ chết trong vòng ba ngày nữa, cho dù bạn có làm gì. Bạn đã chứng kiến cơn đói tia Kandrona khủng khiếp đến thế nào rồi đấy. Tôi muốn bạn hãy tránh cho tôi điều đó,> Aftran trả lời. <Làm ơn kết thúc cuộc đời tôi ngay bây giờ đi. Bạn có thể làm nhanh chóng và không đau đớn mà...>

Tôi cảm thấy cổ họng mình mắc nghẹn, ứa nước mắt. Đó là nước mắt của tôi hay là của Aftran?

Có lẽ của cả hai. Đúng! Của cả hai! Điều đó khiến tôi nảy ra một ý.

<Bạn hãy ở lại trong tôi!> Tôi tuyên bố.

<Không được. Bạn sẽ phải mò đến vũng Yeerk ba ngày một lần. Như vậy quá nguy hiểm. Rủi Visser Ba hay được thì hắn sẽ biết mọi thứ về bạn bè của bạn và phe Yeerk hòa bình. Tất cả sẽ tiêu ma,> Aftran đáp.

Chắc hẳn Aftran đã cảm nhận được nỗi tuyệt vọng và thương cảm đang réo trào trong tôi.

<Không tồi chút nào khi phải chết vì những gì mình tin tưởng. Có nhiều lý do chết còn lãng nhách hơn nhiều,> Aftran nhẹ nhàng nói.

CHƯƠNG 28

“Từ bữa đó tới nay mẹ cứ bắt mình ăn cháo không hà,” Rachel phàn nàn. “Bốn ngày chứ ít đâu.”

Cả đám bọn tôi đang trên đường ra bãi biển. Jake, Rachel, Marco, Tobias và Ax tranh nhau kể lể về nỗi thống khổ mình phải chịu khi bị bệnh.

<Gì chứ lẫn ra ốm là điều tệ hại nhất,> Tobias ca cẩm từ trên không. <Mình thậm chí còn không tin ba Cassie là bác sĩ thú y thực thụ nữa kìa. Chú ấy phải cố ấn thuốc vào họng mình...>

“Ôi trời ba tui tha về nhà mấy viên aspirin cho trẻ sơ sinh!” Marco gào tướng lên, cướp lời Tobias. “Làm như tui là em bé không bằng.”

“Có một tên Yeerk chui vào đầu tôi,” Ax than van, vẫn còn bàng hoàng. Ảnh ở trong hình người như thường lệ. “Trong đầu tôi í. Đ-đầ-ầ-u!”

Thây kệ tất cả những lời kể khổ của lũ bạn, tôi lặng lẽ thưởng thức cát ấm lạo xạo dưới chân.

Mùi nước biển nồng nồng quện trong tiếng sóng vỗ rì rào.

Không gì có thể khiến bạn cảm thấy quý trọng cuộc sống và sự tự do bằng một chuyến đi đến vùng Yeerk.

"Tụi mình sẽ gặp Aftran tại đây à?" Jake hỏi, lòi tôi ra khỏi những suy tư.

"Ừa. Sáng nay mình biến hình thành cá heo ra thăm Aftran. Cổ nói đã đến lúc phải đi, nhưng cổ muốn từ biệt tụi mình..." tôi đáp. "Nhìn kìa," tôi chỉ ra làn nước xanh trong.

"Tụi hổng thấy gì hết trơn," Marco kì kèo.

<Mình thấy rồi,> Tobias bảo. <Ngó qua trái một chút đi.>

Cả bọn ngó nghiêng dòm. Tôi lia mắt một vòng đại dương và phát hiện một chấm bọt mù trời, thấp thoáng cái vây lưng khổng lồ.

Thế rồi, một con cá voi lưng gù nhô khỏi mặt nước. Trên đường đi, nó kéo theo một vệt nước nhỏ rờn rờn, sáng lấp lóe như đuôi sao chổi.

Quả là một bức tranh kinh điển, tuyệt đẹp và kỳ thú.

"Chúng ta đã quyết định đúng," Jake gật gù. "Tốt hơn lần chúng ta sử dụng cái hộp xanh vừa rồi."

"Lần này thì khó có gì tồi tệ cho được," Marco nhí nhố. "Thế này thì còn khuya Visser Ba mới lần ra Aftran."

Khi Aftran ra khỏi vùng Yeerk được hai ngày, hội Animorphs đã nhóm họp khẩn cấp. Tụi tôi cùng nhất trí là không thể để cho Aftran chết. Chính Jake đã nghĩ ra giải pháp này.

Cậu ấy đề nghị trao phép biến hình cho Aftran, với điều kiện cô sẽ tự chọn một hình biến và sẽ mãi mãi ở lại trong đó. Như vậy sẽ an toàn hơn cả. Cho tất cả mọi người. Toàn hội đã tuyệt đối tán thành quyết định đó.

Aftran lượn thêm một vòng nữa. Tôi cảm thấy trái tim mình nhảy nhót theo từng động tác của cổ.

"Oa! Một cú nhảy tuyệt vời!" Marco tấm tắc khen.

Vui quá. Tất cả chúng tôi lại bên nhau. Còn sống cả. Và Aftran đã tự do. Thật kỳ diệu phải không?

<Aftran sắp hướng ra đại dương mệnh mông,> Tobias thông báo.

"Aftran chắc đang cảm thấy như được sống trên thiên đường," tôi hồ hởi. "Mấy bồ tưởng tượng coi, được sống trong đại dương bao la sau khi ở vùng Yeerk tù túng sẽ như thế nào? Lại sống trong một cơ thể nhanh nhẹn, hùng mạnh, có thể nghe, cảm nhận và liên lạc nữa chứ."

"Mình cá là Aftran đã giải ngũ khỏi Phong trào Yeerk phản chiến," Rachel thêm.

"Cô ấy đã làm tròn phần việc của mình rồi," Jake nói.

Tôi nhớ lại khoảnh khắc khi lần đầu tiên tôi để Aftran trong đầu mình. Một quyết định có quá nhiều hệ lụy.

Tôi bắt gặp Jake đang nhìn mình.

"Gì đó?" Tôi hỏi.

Cậu ấy nhún vai. "Mình tự hỏi xem bồ đang nghĩ gì?"

"Chẳng nghĩ gì cao siêu cả," tôi nói. "Chỉ là..."

"Là gì?"

"À. Thỉnh thoảng tụi mình cũng chiến thắng thật sự."

Jake gật đầu. "Đôi khi tụi mình chiến thắng," cậu ấy đồng ý. "Còn lần này á? Lần này, Cassie à, là bồ thắng."

HẾT TẬP 29

[1] Xem tập 27 - *Cuộc tấn công*.

[2] *Austin Powers* là tên một bộ phim truyền hình nhiều tập do nghệ sĩ Mike Myers viết kịch bản và thủ vai chính. Sir Austin Danger Powers trong phim là một nhân vật được nhái theo hình ảnh của Jame Bond.

[3] *ER* (viết tắt của từ *Emergency Room* - Phòng Cấp cứu) là một bộ phim truyền hình nhiều tập được phát trên sóng của kênh NBC (Mỹ) từ 9/1994 đến 4/2009. Phim được dựng dựa trên tác phẩm của tiểu thuyết gia Micheal Crichton, lấy bối cảnh chủ yếu là phòng cấp cứu của Bệnh Viện Đa Khoa tại Chicago. (NDBS)

[4] Noah Wyle là diễn viên thủ vai bác sĩ John Carter trong phim *ER*. (NDBS)

[5] $95,5^{\circ}\text{F} = 35,27^{\circ}\text{C}$ (đơn vị đo nhiệt độ của Mỹ. $0^{\circ}\text{C} = 32^{\circ}\text{F}$). Muốn đổi độ F thành độ C: ta lấy độ F trừ đi 32 rồi nhân cho 5/9.

[6] Nguyên văn câu nói của Cassie là "It's up there." Ax hiểu câu của Cassie theo nghĩa đen, nên mới nói câu này (NDBS).

[7] Nguyên văn: Ziploc - là một thương hiệu nổi tiếng chuyên về túi nilon đựng thức ăn có rãnh ép ngay miệng túi. (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>